

РАДОСТТА ПО ПЪТЯ КЪМ ЦЕЛТА

Джойс Майер
София, 2007

(1996 by Joyce Meyer)

Original title: Enjoying where you are on the way to where you are going

Illustration by: Bill Minton, Box 655 Clinton, Missouri 63 All rights reserved

2007 Християнска фондация АНИМ 111 първо българско издание

Изданието се осъществява със съдействието на

издателство Нов човек

София 1303, ул "Антим I" 28

ncwman@dir.bg

ISBN: 978-954-407-266-7

Превод от английски: Десислава Йотова

Предпечат: Васил Папратилов

Графичен дизайн: Филип Папратилов

Библейските цитати в книгата, ако не е обозначено изрично друго, са взети от Библия, Ревизирано издание, ББД, С., 2002

KJV - The King James Version, Класическият превод на Библията на английски.

NKJV - The King James Version, ©1980, Thomas Nelson, Inc.

Въведение

Вярвам, че животът трябва да бъде едно тържество. Твърде много хора не само че не празнуват живота си, но дори не му се радват. Често казвам, че много хора пътуват към небето, но единици се наслаждават на пътешествието. В продължение на години аз бях от последните.

Бог ме научи как да се наслаждавам на живота. Той ми показа, че даденият ни живот ни е даден, за да му се наслаждаваме. В Йоан 10:10 се казва, че "Исус е дошъл, за да имаме живот и да му се наслаждаваме, и той да бъде изобилен (твърде много, преливащ)" според Разширения превод на Библията. Има много други подобни стихове в Словото, които ще обясня в тази книга.

Вярвам, че дори само четенето на тази книга ще промени живота ви. Може би сте в положението, в което преди бях и аз. Ако обичате Господа с цялото си сърце и старателно се опитвате да Му угодите, не забравяйте да живеете пълноценно изобилния живот, който Той ви е дал.

Насладата от живота не зависи от обстоятелствата. Това е отношение на сърцето, решение да се насладите на живота, защото всички неща, дори малките, видимо незначителните, са част от "голямата картина" на живота.

Когато най-сетне осъзнах, че не се наслаждавам на живота си, трябваше да взема качествено решение да открия какво не беше на ред и да го поправа. Това изискваше да науча нови начини, по които да се справям със ситуациите.

След като установих, че светът няма да се промени, реших, че това, което трябва да се промени, трябва да е начинът, по който аз гледам на "лимоните" в живота. Бях чувала, че или лимоните могат да ни вкиснат, или можем да си направим лимонада от тях. Моето решение да ги използвам за лимонада, вместо да им позволя да ме вкиснат, изискваше да открия баланса в работните ми навици.

Бях работохолик, който се наслаждаваше изключително много на постиженията. Разбира се, че Бог желае, дори ни заповядва да принасяме плод. Не бива да хабим време и да сме

безделници, но небалансираното отношение в тази област кара много хора буквално да "прегарят" от начина си на живот, състоящ се само от работа и никакво удоволствие. Аз бях такъв човек. Всъщност не знаех как да се наслаждавам. Винаги имах усещането, че трябва да работя. Чувствах се сигурна единствено и само когато вършех нещо "конструктивно".

Трябваше да променя и отношението си спрямо хората. Открих, че една от причините да не се радвам на живота, беше, че не се радвах на повечето хора в живота си. Бях се опитвала да ги променя, за да ми се струват приятни, вместо да ги приема такива, каквито са, и да им се наслаждавам, докато Бог ги променя.

Вярвам, че всички ние имаме нужда от поучение върху темата как да се насладим на пътешествието от сегашното ни място към мястото, където се стремим да достигнем. Моля се тази книга да е наистина благословение в живота ви, както и за това Бог да ви доведе до кръстопът, до място на решение, да изберете да се наслаждавате на живота.

1

Животът е пътешествие

"Крадецът идва, за да открадне, да убие и да унищожи. Аз идвам, за да имат живот и да му се наслаждават и той да бъде изобилен (твърде много, преливащ)." Йоан 10:10

Открила съм, че няма нищо по-трагично от това да си жив и да не се наслаждаваш на живота. Аз самата пропилях голяма част от живота си, защото не знаех как да се наслаждавам на мястото, на което бях, докато отивах нагам, накъдето се стремях.

Животът е пътешествие. Всичко в него е процес. Има си начало, среда и край. Всички аспекти от живота постоянно се променят. Животът е движение. Без движение, напредък и прогрес, няма живот. Ако дадено нещо спре да се развива, то умира.

С други думи, докато вие и аз сме живи, винаги ще се движим на някъде. Създадени сме от Бога да бъдем целеустремени и с видение. Без видение ще атрофираме, ще ни бъде скучно и ще се отчаем. Трябва да имаме нещо, към което да се стремим, но докато постигаме това, което е в бъдещето, не бива да губим връзка с настоящето.

Този принцип е залегнал във всяка област на живота. Сега ще разгледаме само една от областите.

Духовен живот

Да речем, че един невярващ човек, който няма никакви взаимоотношения с Бога, осъзнае, че нещо липсва в живота му. Тогава започва да търси. Светият Дух го довежда до състояние, в което трябва да вземе решение да повярва в Христос. Той се примирява с Бога и тогава се придвижва от мястото на търсене на неизвестното към място, на което открива кой или какво е това неизвестно. В този момент човекът навлиза във временно състояние на удовлетворение и задоволство.

Забележете, че казах временно, защото скоро след това Светият Дух ще започне да го предизвиква да навлезе във все по-дълбоки взаимоотношения с Бога. Процесът на осъзнаване на греха ще започне да става ежедневен. Светият Дух е този, който открива истината (Йоан 14:16, 17) и Той постоянно работи във вярващия, за да го доведе до нови нива на осъзнаване. Да навлезеш в ново ниво винаги означава да оставиш старото зад себе си.

С други думи, в духовно отношение винаги се придвижваме напред и трябва да се наслаждаваме на пътешествието. Да търсим Божията воля за живота си, да Му позволим да се справи с проблемите и отношенията в нас, да копнеем да разпознаем призива Му в живота си и да желаем да го следваме - всичко това са важни части от пътешествието в християнството.

"Да копнеем" и "да желаем" са думи, които често ще използваме в това изследване, а те и двете подсказват, че не можем да останем там, където сме. Трябва да продължим! Точно това обаче е мястото, където мнозина от нас губят насладата от живота.

Трябва да се научим да търсим следващата фаза в пътуването без да презираме или омаловажаваме тази, в която сме в момента.

В моето духовно пътуване се научих да казвам: "Не съм там, където трябва да бъда, но слава Богу, не съм и там, където бях преди. Добре съм и съм в движение!"

Духовната битка, през която минават повечето от нас, би била много по-лека, ако разберем принципите, които ще обсъждаме на тези страници.

В един от разширените обяснителни преводи (Ben Campbell Johnson), Матей 11:29 ни дава разбиране какво трябва да бъде отношението ни към личния духовен растеж. "Вземете бремето на отговорността, което Аз ви давам, и чрез него открийте живота си и съдбата си. Аз съм благ и смирен; готов съм да се свържа с вас и да ви позволя да учите със своето собствено темпо; и така, поради взаимоотношението ви с Мен ще откриете смисъла на живота си."

Отбележете Исусовите думи в този параграф: "Вземете бремето на отговорността, която Аз ви давам..." Много от нас носят отговорност, която обаче Бог никога не им е давал. Ние всъщност се опитваме да се правим на "Свети Дух Младши". Вместо да позволим на Светия Дух да приложи Словото у нас и да ни променя от степен в степен и от слава в слава (1 Кор. 3:18), ние сами се мъчим да го направим. Толкова много се борим, докато се опитваме да стигнем до следващото ниво, на което смятаме, че трябва да бъдем, че пропускаме да се насладим на настоящето.

Трябва много сериозно да разберем важността на всеки етап. Той е жизненоважен за следващия. Например едно дете не може да стане на две години, докато първо не изживее дните между първата и втората година. Накъдето и да сме тръгнали, няма да стигнем по-бързо, отколкото Бог ни води. Трябва да се научим да вършим нашата част и да се доверим на Бога, че ще ни помогне да се насладим на пътешествието.

Аз вярвам, че се променям ежедневно. Имам цели във всяка област на живота си. Искам да бъда по-добра във всяко нещо. Догодина по това време ще съм различна от сега. Различни неща в живота ми, в семейството и в служението ще са се подобрили. Но добрата вест е, че съм открила задоволяващата тайна да се наслаждавам там, където съм, докато отивам към мястото, което трябва да достигна.

Можем да кажем, че винаги има нещо ново на хоризонта. Господ ми показва тази истина във видение преди почти двадесет години, докато се чудех дали да се запиша в библейско училище към църквата ни, което се провеждаше три вечери в седмицата. Това беше голяма стъпка на посвещение за съпруга ми Дейв, както и за мен самата. По това време имахме три малки деца; освен това усещахме, че Бог ни призовава в ново ниво на служение. Бях развълнувана, но и изпълнена с опасения.

Веднъж щом взехме решението, започнах да чувствам, че това посвещение ще бъде "нещото", което ще направи голямата "промяна". Ние, хората, май винаги търсим това "нещо"!

Докато обмислях това решение, Бог ми разкри нови хоризонти. Съпругът ми и аз се бяхме запътили към хоризонта, но когато най-сетне стигнехме до там, изникваше друг хоризонт зад него. Това беше символ за всяка следваща цел, която искаме да постигнем, след като сме стигнали до настоящето.

Докато размишлявах върху видението, Господ ми разкри, че винаги ще има нови цели пред нас. Усетих как Той ми казваше да не мисля на дребно, да не съм като кон с капаци, да не правя малки планове, но винаги да се стремя към следващото място, което ще ме заведе отвъд настоящото ми положение. Съжалявам, че ще го призная, но макар че се стремях напред и не бях самодоволна, ми отне още няколко години, докато се науча да се наслаждавам на всяка стъпка от пътешествието.

Винаги отивах някъде, но никога не се наслаждавах. Бях измамена от мисълта, че ще се радвам когато пристигна, а сега е време само за жертви и за много работа.

Много съм благодарна на Светия Дух за търпеливата Му и постоянна работа в мен, докато ме учеше да се наслаждавам на всеки аспект от живота си - началото на проектите, средата и края, на хората в живота ми, на дома си, на самата себе си и на служението, в което Бог ме беше поставил.

Сега вече съм благодарна и за дъждовните дни, колкото и за слънчевите. Дори съм благодарна за времето, което прекарвам в чакане на летищата, защото много пътувам... Списъкът може да се окаже безкраен.

Ако научим принципа, можем да го прилагаме навсякъде.

Исус е казал, че е дошъл, за да имаме живот и да му се наслаждаваме. Ако не сте се наслаждавали на живота си досега, време е да започнете. Ако сте го правили, благодарете на Бога за това и търсете още начини да му се наслаждавате още повече.

2

Вземете решение да се насладите на живота

"Днес викам небето и земята за свидетели против вас, защото поставих пред вас животът и смъртта, благословието и проклетията; затова изберете живота, за да живеете вие и децата ви." Второзаконие 30:19

В Словото на Бог сме насърчени да изберем живота. Думата на иврит, преведена като "живот" във Второзаконие 30:19 е шай и наред с много допълнителни значения носи смисъл и на "свеж; силен; жив, оживен; щастлив"¹. Strong, James. The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1990), "Hebrew and Chaldee Dictionary", 2416.

В Йоан 10:10 Исус казва, че е дошъл, за да имаме живот. Според Обяснителния речник на Вайн за смисъла на библейските думи, новозаветната дума, преведена като живот в този стих (гл. зое), означава (поне част от значенията са тези):... живот, какъвто е у Бога, какъвто самият Бог Отец има в Себе Си и какъвто е дал на Собствения Си въплътен Син да има в Себе Си, ...животът, който Синът изяви в света"². Vine, W.E. Merrill F. Unger, and William White Jr., Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1985). След това допълва: "От този живот човекът се е отчуждил в следствие на падението ... и в този живот хората стават участници чрез вяра в Господ Исус Христос..."

Животът, за който се говори тук, не е просто времеви промеждутък. Това е качество на съществуването - точно както Бог го има. Ние, човешките същества, сме изгубили този божествен живот заради греха, но можем да го имаме отново чрез Исус Христос. Това е Божият дар за нас в Неговия Син.

Сатана е крадецът и едно от нещата, които търси да ограби, е радостта ни. Ако успее да ни я вземе, тогава ставаме слаби, а когато сме слаби, врагът получава предимство. Слабите вярващи не са заплаха за него и за подривното му дело.

За да живеем така, както Бог е определил да живеем, първото нещо, което трябва да направим, е да повярваме, че Божията воля за нас е да имаме постоянна радост. След това трябва да решим да влезем в нея. По-долу ще откриете списък със стихове, в които Самият Исус открива каква е Божията воля за нас - да се наслаждаваме на живота.

"Крадецът влиза само да открадне, да заколи и да погуби: аз дойдох за да имат живот, и да го имат изобилно." Йоан 10:10

"Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна." Йоан 15:11

"До сега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна." Йоан 16:24

Аз в тях, и Ти в мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях както си възлюбил и Мене." Йоан 17:13

Исус иска да преживеем наслада в душите си. Това е важно за психическото - умственото, емоционалното и духовното ни здраве. В Притчи 17:22 се казва: "Щастливото сърце е добро лекарство, а веселият ум довежда до здраве, но унилият дух изсушава костите."

Божията воля е да се наслаждаваме на живота! Сега е времето да вземем решение да влезем в пълнотата на изобилния живот, какъвто Бог желае да имаме. Пред нас на разположение са радостта и наслаждението, както и нещастieto; праведността и мирът, както и осъждането и смутът. Можем да избираме между благословието и проклетieto; затова Второзаконие 30:19 ни казва да избираме и да изберем живота и благословието.

Има много благословения, които са на разположение за Божиите деца, от които те за жалост никога не опитват. Обещаната земя винаги е била на разположение, но все пак израилтяните са обикаляли из пустинята в продължение на четиридесет години. Второзаконие 1:2

казва, че разстоянието, което те трябвало да изминат, можело да се премине за единадесет дни пеша.

Те били около Обещаната земя, близо до нея, дори до самата граница, но отказали да влязат. Изпратили съгледвачи да видят дали наистина е толкова добра, колкото са чували, и въпреки това пак не влезли в нея. И Библията ни казва, че причината да не влязат била неверие (Евреи 4:6).

Те просто не повярвали на това, което им казва Бог. Следователно не се покорили. Ходели в собствените си пътища и самоволното им непокорство ограбва радостта им. Те обикаляли в пустинята и мърморели, оплаквали се, били обезсърчени, уплашени, нетърпеливи, изпълнени със самосъжаление, обвинявали Бог и Мойсей за състоянието си.

Само помислете колко близо са били през всичките тези четиридесет години до добрия живот, който Бог им обещал, а отказали да влязат в него. Ние трябва да влезем и за да го направим, трябва ежедневно да вземаме решение, силно, качествено решение, а не никакво, колебливо решение от типа "каквото стане".

Има различни по качество и степен решения. Всеки човек, който иска да живее в радостта, която Исус е казал, че можем да имаме, трябва да знае, че се налага да е решен и готов да се пази от крадците на радост. Освен това трябва и да е готов да направи радикална промяна в отношението си към ситуацията от живота и към цялостния си начин на живот.

Ако сте гладни за истинска радост и наслада, ако сте готови да се научите да се наслаждавате на всичко, дори на най-обикновените житейски неща, тогава продължавайте да четете. Ако сте наистина готови да се насладите на пътешествието, отворете сърцето си за Бога и Го помолете да ви покаже кои неща ограбват радостта ви.

По-нататък аз ще споделя моите разбирания за много от нещата, които Бог ми е показал, че крадат моята радост. Някои от тях ще ви се сторят познати, сигурна съм. Други може да не паснат на вашата ситуация, както бяха при мен, но принципът може да бъде приложен навсякъде, където има нужда.

Това есе на Робърт Дж. Хейстингс ми беше дадено преди много години и мисля, че то изразява идеята ми много добре.

Гарата

Скрито някъде в нашето подсъзнание е идиличното видение. Виждаме себе си на дълго пътуване през целия континент. Пътуваме с влак.

Гледаме през прозорците и се опиваме от бързината на преминаващите коли по успоредните на линията магистрали, радваме се на децата, които махат с ръка по прелезите, на добитъка, пасящ по далечните хълмове, заглеждаме се в пушека, който се издига от комините на заводи, радваме се на нива след нива, след нива царевица и пшеница, на градски контури и на селски къщурки.

Но най-важното в ума ни е крайната точка. Може би ще има музика и знамена. Само да стигнем там и мечтите ни ще станат реалност, а парченцата от пъзела сами ще се наредят.

Колко неспокойно минаваме по пътеките... докато чакаме и чакаме и чакаме нашата гара.

Когато стигнем гарата, ще сме постигнали всичко, мислим си.

Когато най-сетне стана на 18...

Когато си купя последния модел Мерцедес...

Когато и най-малкото дете се изучи...

Когато изплатя ипотеката...

Когато ме повишат...

Когато се пенсионирам, ще заживея дълго и щастливо

Рано или късно трябва да осъзнаем, че няма гара, нито място, където да е крайната спирка. Истинската радост в живота е в пътуването. Гарата е само мечта. Тя непрестанно се отдалечава от нас.

"Наслади се на момента" е добро мото, особено когато се свърже с Псалм 118:24: "Това е денят, който Бог сътвори. Да се радвам! се веселим в него".

Не теготите на днешния ден подлудяват хората, а съжалението за вчера и страхът от утре. Съжалението и страхът са крадци близнаци, които ограбват днешната радост.

Затова спрете да ходите нервно по пътеките; спрете да броите километрите. Вместо да правите това, по-добре изкачете някоя планина, яжте повече сладолед, ходете повече боси, плувайте в повече реки, гледайте повече залези, смейте се повече, плачете по-малко.

Животът се живее, докато го живеем. А гарата ще дойде по-скоро от очакваното." 3. Hastings, Robert J., The Station and Other Gems of Joy, copyright © 1993. Ползвано с разрешение.

3

Съжаление и страх

"Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя, - като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса." Филипяни 3:13-14

Съжаление

Много хора остават дълго време в капана на миналото. Само едно можем да направим по отношение на миналото и това е да го забравим.

Когато допускаме грешки, което е неизбежно за всички нас, единственото нещо, което можем да направим след това, е да помолим Бог за прошка и да продължим. Както и Павел, ние се стремим към съвършенството, но никой от нас не го е постигнал още.

Вярвам, че апостол Павел се е наслаждавал и на живота, и на служението си, и неговият "стремеж" е бил причината за това. Както е и с нас, той се е стремил към съвършенството, като си признава, че все пак не е стигнал до там, но е имал дълбоко разбиране за това как да се наслаждава на живота, докато преминава през него.

Това е поука, която всички трябва да си вземем, както мога да свидетелствам от личен опит. Нека да ви дам пример.

Съпругът ми винаги е обичал спорта, но не и аз. Той се наслаждава да гледа мачове по телевизията, когато си е вкъщи, което на мен не ми харесва, защото оставах сама и нямаше какво да правя. Затова избирах да "работя". Все пак, ако някой се наслаждава на живота, а вие не, плътската реакция е: "Аз работя пред този човек, докато той (или тя) се забавлява. Може пък и да се почувства виновен!".

Поне така би постъпило плътското ни естество.

Една неделя сутрин цялото семейство беше на църква и се чудех какво ли е планирал Дейв за следобед. Още преди да го попитам, вътре в себе си имах лошо отношение, защото знаех, че от две седмици по телевизията дават мачовете на НБА и Дейв не ги пропускаше.

Лошото отношение обикновено се изразява в тона на гласа и в езика на тялото. Когато попитах, бях вече гневна, защото знаех какъв отговор ще получа. Въобще не дадох шанс на Бог да се намеси, защото в ума си бях предначертала ден - бедствие.

Представях си как се прибираме вкъщи, как приготвям обяд, после измивам съдовете, докато децата играят, а Дейв гледа поредния баскетболен мач. След това ще започна да чистя къщата (защото всичко, което правя, е да работя!).

Докато мислех за всичко това в колата към дома ни, дъщеря ми попита: "Татко, ще се абонираме ли за този нов баскетболен канал по кабелната телевизия, за да можем да гледаме мачове по цял ден?".

"Не знам", каза Дейв. "Не съм решил още. Трябва да видим и колко ще ни струва." И после добави: "Може пък и да се откажем от абонамента за детския канал и вместо него да включим спортния. Май вече никой от вас, децата, не гледа детския канал."

Веднага се намесих: "Дани гледа детския канал постоянно й вие няма да го махнете, за да сложите на негово място спортен канал!"

Дейв каза нещо, на което аз веднага отговорих, после той каза още нещо, аз също не замълчах. Гласовете ни ставаха все по-силни и по-силни, докато накрая си крещяхме един на друг. Докато се приберем вкъщи, и двамата бяхме ядосани, а децата бяха разстроени, защото ние бяхме много разсърдени.

Чаках два часа Дейв да ми се извини, но той не показваше никакви признаци на покаяние. Приготвих обяд, но през цялото време траках силно с чиниите по масата, вдигах възможно най-много шум, като се опитвах чрез поведението си да покажа колко съм ядосана. Когато семейството се събра на масата за обяд, аз казах, че не съм гладна и отидох в друга стая. След като те приключиха, изчистих кухнята и после продължих да чистя цялата къща по възможно най-шумния начин.

По това време вече бях включена в служение и на следващия ден трябваше да преподавам в библейското училище към църквата.

Знаех, че трябва да си подготвя лекцията, но за мен е невъзможно да изучавам Словото, ако нямам съвършен мир в сърцето си. Не мога да имам пълноценна връзка с Бога, ако съм гневна на някого. Знаех, че трябва да превъзмогна емоциите си, но беше явно, че Дейв нямаше никакво намерение да направи първата крачка.

Отидох в стаята, където Дейв гледаше поредния баскетболен мач. Първият път, когато минах край него, не можах да кажа: "Съжалявам", затова отидох в кухнята и отново се опитах да мина покрай него. Надявах се този път да си отворя устата, но пак не успях.

Бях толкова ядосана и толкова пълна с инат, че имах чувството, че ще се пръсна. Но Бог работеше върху помирението със съпруга ми. Помислих си, че може да се поупражнявам малко. Извадих уреда (който беше нещо като мини трамплин) и започнах да скачам върху него в кухнята. През това време си мислех: "Може би Дейв ще ме чуе и ще дойде да се извини."

Бях обърнала трамплина към ъгъла и скачах с лице към стената, защото не исках да гледам никой, който би минал през кухнята. Тогава Даниел, четиригодишният ми син, влезе и каза: "Мамо, защо се криеш от нас?"

Аз отговорих: "Не се крия".

"О, криеш се - каза той. - Правиш си гимнастиката с лице към стената".

Тази забележка ме накара да се осъзная - трябваше да порасна и да спра да се държа като бебе. Трябваше да изляза от ъгъла и да спра да се цупя. Отидох при Дейв и макар че си мислех, че все още не мога да кажа и дума, се наведох над него и го целунах.

Той ми каза: "Обичам те".

"И аз те обичам - отвърнах. - Но ми се ще да ти счупя главата." Той отговори: "Знам, обаче трябва да го преодолееш".

Започнахме да се смеем, после аз отидох в кухнята, изядох си обяда и тогава започнах да си подготвям лекцията за следващия ден.

Какво може да се направи, когато една такава ситуация е вече факт? Нищо! Единственото нещо е да забравиш и да продължиш. Разбира се, помолих Бог да ми прости, но дори и след това трябва да изберем да приемем Неговата прошка и да простим на себе си, да забравим какво се е случило и да продължим с живота си.

Аз вече бях пропиляла половин ден, защото бях избрала да реагирам плътски на това семейно недоразумение. Въпросът сега беше - какво щях да правя с остатъка от деня?

Докато не се научим да забравяме грешките си и докато не откажем да живеем в жалене по миналото, никога няма да се наслаждаваме на живота истински.

Грешките са нормална част от живота, а аз в продължение на много години бях мразила себе си заради всяка от грешките си. Отчаяно много исках да бъда добра християнка. Исках да съм угодна на Бога. Но все още си мислех, че перфектното ми поведение може да Му угоди. Тогава още не бях научила, че вярата ми е тази, която Му угажда.

В Евреи 11:6 четем: "А без вяра не е възможно да угодим на Бога..."

Дори и когато правим грешки и похабяваме ценното си време да се ядосваме за тези грешки вместо да се наслаждаваме на живота, е безполезно да продължаваме дълго време да сме нещастни заради първата грешка. Две грешки никога не могат да обърнат едно нещо в добро.

Вече бях пропиляла част от деня си, бях се извинила и всичко си беше дошло на мястото, но аз все още трябваше да устоя на изкушението да прекарам втората половина от деня в съжаление за първата половина.

Ако сте направили грешка преди двадесет години или преди двадесет минути, не можете да направите друго, освен да помолите за прошка, да я приемете, да забравите миналото и да продължите напред. Може би има как да обезщетите наранения от вас и ако има как, направете

го. Но в крайна сметка "поуката" е тази - все пак трябва да се освободите от миналото, за да можете да сграбчите бъдещето. Докато не го направите, няма да се насладите на живота по начина, по който Бог е искал, когато е изпратил Своя Син Исус.

Винаги помнете, че съжалението ограбва настоящето.

Бог ни е призвал да ходим с вяра. Вярата действа в настоящето- в днешния ден.

Аз вярвам, че Бог вече се е погрижил за моето минало и ще се погрижи за бъдещето ми; следователно не бива да живея нито в съжаление, нито в страх.

Евреи 11:1: "Вярата е даване на същественост (потвърждение крепостен акт) за нещата, за които се надяваме, тя е доказателство за нещата, които не виждаме, и потвърждение за тяхната реалност (вярата, възприета като истински факт който не се открива на сетивата)."

Без вяра не мога да се наслаждавам на живота си. Всеки път когато пренебрегна вярата и спра да вярвам, губя мира си, а щом изгубя мира си, радостта ми си тръгва с него.

Има много неща, за които да съжаляваме.

Една сутрин Дейв ме събуди в обичайното време, а аз не бях спала добре през нощта и бях решила да поспя до по-късно. По принцип ставам в шест сутринта, но точно тази сутрин бях решила да поспя още около четиридесет и пет минути.

Вижте, това е начинът, по който работи дяволът. Бог ще ви каже какво бихте направили погрешно, за да промените поведението си и да не извършите грешката. Сатана обаче чака нещата да приключат, когато е твърде късно, за да направите каквото и да е, а после се опитва да ви все съжаление и в крайна сметка да ви доведе до осъждане.

Ако беше погрешно да спя допълнително четиридесет и пет минути, Бог щеше да ме предупреди чрез Духа Си преди да заспя отново. Едва ли Бог щеше да чака да стане твърде късно, за да ме изпълни със съжаление, за да не мога да се насладя на остатъка от деня.

Дори ако се успите или се върнете в леглото, когато би трябвало да сте станали по-рано, няма да промените ситуацията, ако съжалите. Покайте се, помолете Бог да ви помогне да сте повече дисциплинирани и да имате себеконтрол следващия път, а после продължете деня. Ако вече сте пропилили част от деня, като сте спали без наистина да имате нужда от този сън, няма смисъл да пилеете повече от този ден, за да съжалявате за изгубеното по-рано време.

Случвало ли ви се е да идете в ресторант и да си поръчате нещо, а после с часове да съжалявате, че въобще сте влезли там? Може би храната да не е била по ваш вкус или пък обслужването да е било лошо. Може да сте изгубили много време или пък обстановката да не е била добра. Каквото и да е случаят, след като храната е вече в стомаха ви, няма смисъл да съжалявате, че сте похарчили пари за нея.

Това е урок, който аз самата трябваше да науча, защото съм много придирчива към това, което ям. Когато се храня, обичам нещата да са приготвени по определен начин. Обичам кафето ми да е току-що сварено, храната да е гореща, салатите пресни и т.н. Дейв и аз пътуваме много и това ни поставя в ситуации много често да отиваме на места, където се надяваме и се молим всичко да е добре, но никога не можем да сме сигурни дали да не сменим ресторанта, докато вече не е станало твърде късно.

Научих се да казвам: "Все пак това е само един от многото случаи, в които ще се храня през живота си. Ще ми се да беше по-добре но пък няма да си губя времето да съжалявам, че съм отишла точно на това място".

Ще има много области в живота ни, в които Сатана ще се опита да ни накара да съжаляваме, а съжалението е един от многото крадци на радост. Не му позволявайте повече да използва съжалението, за да ограбва насладата от живота ви.

Страх

Страхът има същия ефект върху нас, както и съжалението, с тази разлика, че страхът се отнася до бъдещето, а съжалението -за миналото.

Много години бях дърпана от една страна от страха, от другата от съжалението. В резултат на това се чувствах буквално разкъсана, а въобще не осъзнавах какъв е проблемът.

Това е една от причините да се радвам толкова много, че мога да споделя с вас тези истини, защото вярвам, че можете да се поучите от грешките ми и да не преживеете много от нещастията, което аз изтърпах. Съжалението и страхът унищожават хиляди животи, като

ограбват радостта и насладата на хората.

Може би когато сте започнали да четете тази книга, сте били нещастни, неудовлетворени и без радост, а не сте разбирали защо е така. Моля се очите ви да се отворят. Вярвам, че споделянето на тези истини е един от начините, по които Исус отваря слепи очи. Понякога очите не са физически слепи, а духовно.

Понякога си мислим, че се нуждаем от чудо в нашата ситуация, но всъщност се нуждаем от чудо на откровение, което да промени отношението ни и да измени начина, по който живеем живота.

Да се страхувате от неща може да е навик, отношение, изградено поради летаргия или мързел. Отлагането и страхът често вървят ръка за ръка. Една предстояща работа ни плаши, затова отлагането казва: "Остави я за по-късно." Това не е проблем за няколко минути, но нещото, от което се плашите, все още е несвършено Далеч по-добре е да го направите и да бъдете свободни да продължите с други неща.

Нашият най-малък син, Даниел, имаше навика да отлага всичко, особено когато ставаше въпрос за работа. Никога не отлагаше забавленията - само задълженията. Бог буквално проговори на сърцето му и това беше откровение за живота му. Светият Дух му каза: "Много повече усилия и енергия се изискват да се опиташ да се измъкнеш от работата, отколкото да я свършиш".

Може и вече да сте го осъзнали, но пак ще кажа, че страхът е близък родственик на уплахата, на боязънта.

Знаем, че Бог не ни е дал дух на страх (II Тимотей 1:7) и тъй като не ни е дал дух на страх, знаем, че не ни е дал нито уплахата, нито боязън. Всъщност Библията ни учи на не едно място да не се ужасяваме, да не се плашим, да не се боим, да не се страхуваме

Във Второзаконие 1:29-30 четем думите на Мойсей към израилтяните относно техните врагове, които са завладели Обещаната земя-"Затова ви казвам, не се ужасявайте от тях, нито се плашете! Господ, вашият Бог, Който върви пред вас, ще се бие за вас както направи в Египет пред очите ви."

Обърнете внимание на думите "Господ, Който върви пред вас" (ст. 30). Исус е този, Който започва нещата и пръв ги върши. С други думи, Той върви напред и проправя път за нас. Когато нещо изглежда невъзможно или неприятно, доверете се на Исус - Той да върви напред и да проправя пътя.

Може би ще се наложи да бъдете с хора, които усещате, че не ви приемат. На вас самите не ви е приятно около тях, защото усещате отхвърлянето от тяхна страна. Но вместо да се боите от събитието с тези хора, каквато е обичайната ви практика, прекарайте същото време в канализиране на същата енергия в доверяване на Исус Който да върви пред вас и да прави нещата лесни.

Ужасът и страхът привличат бедствието. Те са отворена врата за Сатана да вкара в живота ви точно това, от което се боите дори ужасявате.

Установявала съм доста пъти, че да се страхувате да започнете нещо е много по-болезнено от това да го извършите. Само щом го направя, то е приключило; но ако го отлагам, страхът и ужасът продължават с несвършената задача.

I Летописи 22:13 също ни предупреждава за страха. В този стих цар Давид е говорил на израилтяните: "Ще преуспееете, ако внимавате да пазите и изпълнявате заповедите и наредбите, които Бог е дал на Мойсей за израилтяните. Бъдете силни и смели. Не се плашете и не се страхувайте; не се ужасявайте".

Изглежда според този пасаж страхът и ужасяването не просто ще ни спрат да изпълним Божието Слово, ами дори ще попречат да сме преуспяващи.

Според Евреи 11:6 награди има за тези, които вярват, че Бог съществува и които ревностно Го търсят - тоест тези, които действат чрез вяра. В Римляни 14:23 Павел казва, че това, което не е от убеждение, е грях. Вярвам, че можем със сигурност да кажем, че ужасът и страхът не са вяра.

Това, от което се страхуваме, може да е нещо голямо или пък съвсем малко. Някои се страхуват да стават сутрин рано, други се страхуват да карат до работата си заради натовареното движение, трети се страхуват от конфронтацията и конфликтите, има такива, които се страхуват от взаимоотношенията си с шефа или с подчинените си. Има такива, които се ужасяват от

миенето на чиниите, от ходенето до магазина, от прането, от пазаруването, от чистенето, от гладенето, от взаимоотношенията с останалите в семейството, дори от това да легнат вечер в тъмното.

В живота на всеки е различно - може да имате нужда от нови дрехи, а да се ужасявате от ходенето по магазини. Може би искате да посетите приятели или роднини, които живеят далече, но да не искате да отидете, защото се плашите от пътуването. Но пътуването може да се окаже приятно, само ако малко промените отношението си. Може например да използвате времето за пътуване мъдро - като се молите или слушате касети с проповеди.

Повечето хора се ужасяват от физическите упражнения, но това е нещо, от което всички имаме нужда. За мен е много важно да правя някакъв вид упражнения, затова използвам бягаща пътечка. Като повечето хора и аз желая резултата от упражненията, но негативните мисли, които пълнят главата ми, водят до чувство на страх. Не бива да ги приемам, само защото дяволът ми ги предлага. Затова се научих да казвам не. В момента, в който Светият Дух ми покаже, че върху мен идва ужас или страх, аз казвам: "Не, няма да се ужасявам от това, а просто ще го свърша."

Ако позволя на страха да ме възпира от физическите упражнения, след това ще съжалявам, че не съм ги направила. Обикновено използвам времето на бягащата пътечка, за да се моля. Понякога дори секретарката ми е до мен и с нея вършим част от задълженията си, докато се упражнявам.

Докато се упражнявам, може да слушам музика или проповеди, дори да гледам телевизия. Промяна в отношението и начина на вършене може да промени всичко.

Нека днешният ден да бъде ден на вземане на решение за вас - ден, в който решавате, че няма повече да се поддавате на съжаление и страх. Бъди човек на настоящето. Живейте днес, а не в миналото или в бъдещето. Бог има план за живота ви в настоящето. Доверете Му се днес. Не го отлагайте за друг ден.

Вратата в Бога ви въвежда в Неговата почивка и слага край на мъчението, причинено от живот в съжаление и в страх; но вие трябва да вземете решение да се доверите на Бога днес. Не чакайте до утре.

Авторът на Евреи казва в 4:7 за Господа: "Той отново поставя определения ден, едно ново Днес и дава нова възможност за подсигуриране на тази почивка, като казва чрез Давид, чиито думи толкова често са цитирани във времето, че днес, ако чуете гласа Му и когато Го чуете, не закоравявайте сърцата си".

Вярвам, че тези думи се отнасят за всички. Като чуете Словото на Бога, когато чуете гласа Му, не закоравявайте сърцето си. Днес вярвайте и днес започнете да отказвате да живеете в съжаление или страх. Позволете на тази книга да ви принесе вяра и да ви помогне да се хванете за Божието обещание да се погрижи и за миналото, и за бъдещето ви.

В Евреи 4:2 ни се казва, че израилтяните са чули същото послание, но то не е било от полза за тях, защото не са му прибавили вяра. Научила съм, че можем да чуваме много пъти за обещанията на Бога, но в един момент трябва да приложим вяра и да кажем: "Това е мое и аз няма да прекарам нито ден повече без да направя така, че да се наслаждавам на живота."

Премахнете напрежението

От опит знам, че да живееш живота ден за ден е възможно Бог ми дава благодат за днес, но не ми дава благодат вчера или за утре. Когато се опитвам да изживея вчерашния ден днес, това води до голямо напрежение. Същият ефект има когато се страхувам от бъдещето или се опитвам да видя какво има в него. Дори съм установила, че ще мърморя много, защото ще трябва да го правя под голям натиск и напрежение.

Когато Бог помазва нещо, Светият Дух му придава леснота. Маслото е един от символите на Светия Дух; маслото прави нещата лесни. Ако го няма маслото или помазанието, всичко е много трудно.

Без помазанието нещата се правят с напрежение. Да живееш в съжаление или страх също води до напрежение.

Премахнете напрежението; доверете се на Бога и влезте в Неговата почивка.

Бъдете човек на настоящето.

Радостта и мирът се коренят във вярата

"Защото Божието царство не е ядене и пиене, но праведност, мир и радост в Светия Дух." Римляни 14:17

Радостта не идва чрез неверието; тя винаги присъства там, където има вяра.

Да вярваш е много по-лесно от това да не вярваш.

Ако не вярваме в Бога, в Неговото Слово и обещания, тогава остава само да се трудим да доказваме и да опитваме сами да изработим всичко.

Авторът на Евреи отбелязва в 4:3, че ние, които сме повярвали, сме влезли в Божиата почивка. В Евреи 4:10 той пише: "Защото този, който е влязъл в (Божията) почивка, също си е починал (отказал се е) от (изтощението и болката) на човешките усилия..."

В Матей 11:28 Исус казва: "Елате при Мен, всички, които се трудите и сте обременени (или претоварени), и Аз ще ви дам почивка. (Ще ви облекча и ще освежа душите ви.)"

Исус ни казва да отидем при Него, но как да направим това? В Евреи 11:6 четем: "Но без вяра не е възможно да Му угодим и да сме Му угодни. Защото който иска да дойде при Бога, трябва задължително да вярва, че Бог съществува и че Той възнагражда тези които истински и усърдно Го търсят." Това означава, че когато дойдем при Бога, трябва да го направим с вяра. Когато стане така, ще имаме радост, а където има радост, там има и наслада.

"Какво не ми е наред?"

Една вечер бях ужасно нещастна. Ходех напред назад из къщата, вършех си задълженията, но няхах никаква радост, не се наслаждавах на живота.

"Какво не ми е наред, Господи? - попитах аз. - Какъв ми е проблемът?"

Сякаш нещо се таеше в мен, нещо, което изсмукваше радостта ми. Докато се мотаех из къщата, отворих кутията с листчета със стихове, които държах на бюрото си.

Отворих я и Светият Дух в мен веднага потвърди стиха, който ми попадна пред очите: "Дано Бог на вашата надежда така да ви изпълни с всичката радост и мир, като вярвате, че чрез силата на Светия Дух можете да преизобилвате и да преливате от надежда" (Римляни 15:13).

Веднага разбрах, че голяма част от проблема ми е, че аз се съмнявах, вместо да вярвам. Съмнявах се относно призива на Бог И кръвта МИ, чудех се дали Той ще снабди финансовата ни нужда, поставях под съмнение решенията и действията си и какво ли още не.

Вместо да бъда позитивна, бях станала негативна.

Съмнявах се вместо да вярвам.

Съмнението може да идва и да чука на вратата на сърцето ви. Когато стане така, отговорете му с вярващо сърце и така завинаги ще имате победата.

Съмняващият се, негативен ум е пълен с аргументи. Той се върти отново и отново около обстоятелствата или ситуациите, като се опитва да намери отговори за тях. В Божието Слово не ни се казва сами да търсим наши си отговори. Точно обратното, Словото ни поучава да се доверим на Бога с цялото си сърце и с всичкия си ум (Притчи 3:5). Когато следваме указанията, които Господ е поставил за нас, те със сигурност ще ни донесат радост и мир.

Радост: определение

Божията воля за нас е да имаме живот и да се наслаждаваме на живота. Исус не е умрял за вас и за мен, за да сме нещастни. Той е умрял, за да ни освободи от всяка форма на гнет и нещастие. Неговата задача е вече изпълнена и единственото, което остава да бъде свършено, е ние да повярваме.

Моето разбиране за радост, което е резултат от многогодишни изследвания по темата, е че тя обхваща широк диапазон от емоции - от тиха наслада до крайна веселба. Случаите на крайната веселба са много забавни и всички ние имаме нужда от тези моменти на смях до сълзи. Едва ли във всеки ден от живота си ще имаме такива преживявания, но имаме нужда от тях. Бог ни е дал способността да се смеем - за това трябва да има причина!

Трябва да израстваме в нашата способност да се наслаждаваме на живота и да сме способни да кажем: "Живея живота си в състояние на тиха наслада." Мисля, че тихата наслада е

смесица от мир и радост.

Според Обяснителния речник на Вайн, някои от гръцките библейски думи, които се отнасят към "радост", означават също "наслада", "доволство", "изключително радостен", "изобилна радост", "да ликувам, да се радвам много... с превъзходна радост"⁴. Vine, W.E. Merrill Linger, and William White, Jr., *Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson, Inc., 1985), pp.335-336. Обяснителната бележка при Вайн е: "Радостта се свързва с живота..."⁵. Vine, p.336.

Речникът на Уебстър определя думата "радост" като "голямо удоволствие или щастие: НАСЛАДА", "изразът или изражението на тази емоция", "източникът или обектът на удоволствие или задоволство", и (в архаичната форма) "да изпълня с радост", "да се наслаждавам"⁶. Webster's II New College Dictionary, s.v. "joy".

В Обяснителния речник Вайн двете гръцки думи, преведени като наслаждавам се в превода на Библията KJV са: 1) туншано - глагол със значение "да взема, да придобия, да получа", преведена също и "наслаждавам се" (т.е. сдобивам се с наслада) и 2) аполаусис - съществително име със значение "наслада", която е форма на друга гръцка дума апоулао със значение "да взема във властта си, да се наслаждавам на нещо" и "предполага предимството или удоволствието, което се получава, когато се сдобиеш с нещо"⁷. Vine, p.201.

В речника на Уебстър глаголът "наслаждавам се" се определя като "възрадвам се", "получавам наслада от: ПОДПРАВКА", "да имаш полза или да използваш" (както в израза "има добра заплата") и "да направя щастлив" (както в израза "забавляват се с нова игра")⁸. Webster's II New Riverside University Dictionary, s.v. "enjoy".

Да имам живот и да му се наслаждавам

В Йоан 10:10 виждаме, че Исус е дошъл, за да ни даде живот и да му се наслаждаваме. Тук аз откривам две неща - едно е да имаш живот, друго е да му се наслаждаваш.

Уебстър използва думата "подправка", за да определи какво е насладата. Помислете си за това: хората слагат подправки на какво ли не, за да направят вкуса на храната по-добър. Тези храни могат да се ядат и без подправките и сосовете, но точно те придават аромата, насладата на храната.

По същия начин е и с живота. Можем просто да преживеем някак си живота си, като минем през работата, постиженията, вършенето на това или онова, но без истински да се насладим на живота.

Да се насладим на живота е въпрос на решение, точно както е с подправките. Исус ни е дал живот, от който да получим наслада, докато сме живи, а не просто да преминем през него и само да се опитваме да оцеляваме, докато Той се върне за нас или ни прибере у дома.

Животът трябва да се празнува!

Да празнуваш живота

"Но плодът на Светия Дух (работата, която Неговото присъствие постига в нас) е любов, радост (доволство), мир, търпение (неизбухлив характер, въздържаност), благост, доброта (милост), вярност, кротост (нежност, смирение), себеобуздание (себеконтрол, умереност)..." Галатяни 5:22-23

Съмнението и неверието са крадци на радост, а простичката детска вяра освобождава радостта, която обитава в духа ни, поради Светия Дух, Който живее в нас. Както виждаме в Галатяни 5:22-23 един от плодовете на Духа е радост. Следователно, щом сме пълни с Божия Свят Дух, ние вярващите трябва да изразяваме радост и да се наслаждаваме на живота си.

Можем да го кажем и така - радостта е в най-дълбоката част на личността, която е приела Исус за Спасител - радостта е в духа. Но ако душата (ум, воля, емоции) е пълна с притеснения, негативни мисли, оправдания, съмнение, неверие, тогава тези негативи ще станат като стена, която ще възпира съзряването на плода радост, създаден от Светия Дух и обитаващ в човека.

Апостол Петър казва да дадем (прехвърлим) всичките си грижи (безпокойства, притеснения, тревоги) на Господа (1 Петрово 5:7). Павел пък е насърчавал своите вярващи съвременници: "Не се притеснявайте за нищо, но във всичко с молба и молитва, с благодарност изказвайте прошенията си на Бога; и Божият мир, който надминава всяко разбиране, ще пази

стража на сърцата и умовете ви чрез Христос Исус (Филипяни 4:6-7 NKJV).

Пазете умовете си пълни с щастливи, благи мисли и като се доверявате на Бога, Той ще се погрижи за проблемите ви.

Вярвайте!

"Исус в отговор рече: Това е работата (служението), която Бог иска от вас - да вярвате..."
Йоан 6:29

Божият план за нас е всъщност толкова простичък, че ние често го пропускаме. Сякаш сме склонни да търсим нещо много по-сложно, нещо по-трудно, което уж трябва да угоди на Бога. Исус ни е казал, че единственият начин да угодим на Бога, е като вярваме.

Исус също е казал: "Истина, истина ви казвам, който не приеме и не получи и не приветства царството на Бога, както правят малките деца, никак няма да влязат в царството." (Лука 18:17)

Преди няколко години започнах да осъзнавам, че съм много сложна личност и че моята склонност да усложнявам нещата ограбва радостта ми - тя ми пречеше наистина да се наслаждавам на живота. Тогава Бог започна да ми говори за простотата на нещата.

Записвам си в дневник нещата, които Бог ми е говорил или в които ме е променял. Ето някои от нещата, които съм записала през месец октомври 1988:

"Вътре в себе си се боря с нещо, което дори не мога да формулирам с думи. Мисля, че Бог ме извежда от това да съм много сложна и ме учи повече да "бъда" вместо да "правя". Той се опитва да ме научи да се наслаждавам на простичките неща.

Сякаш продължавам да търся нещо в свободното си време, което наистина да ме радва, но така и не го намирам. Тази вечер май Бог ми каза: "Научи се да се наслаждаваш на простичките неща в живота." И после записах: "Господи, помогни ми - дори не знам какво е простота".

Трябваше да науча и все още уча какво е простота и как да имам обикновено, простичко отношение към нещата. Едно от нещата, които научих тогава: да вярваш е далеч по-лесно и просто, отколкото да се съмняваш. Съмнението е отворена врата за объркването и нередко води до депресия. То ни кара да говорим колебливо и от устата ни да излизат само негативни думи.

От друга страна, вярата или вярването освобождава радостта и ни позволява да се наслаждаваме на живота, докато Бог се погрижи за обстоятелствата и ситуациите около нас. Май звучи твърде хубаво, за да е истина; точно по тази причина мнозина никога не влизат в Божия план за тях. Има неизброимо множество от хиляди по хиляди, които са приели Исус за свой Спасител. Те вървят по пътя към небето, но не се наслаждават на пътуването.

Все едно на човек да му подарят чисто нова къща. Дават му ключовете - към предната врата, към гаража, към мазето, към тавана, към всички стаи в къщата, които могат да се заключват. Домът му принадлежи изцяло, но ако не използва ключовете, за да отвори и да влезе, той само притежава къщата, без да живее в нея и без да й се радва.

Обикновено нещото, което ни пречи да влезем и да се насладим на живота, който Бог има за нас и безплатно ни е подарил, е осъзнаването на греховността.

Грях

"Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нашите немощи; Той беше изкушен във всичко, като нас, но пак не съгреши.

Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да ни помага във време на нужда." Евреи 4:15, 16

Нека да разгледаме темата за греха. Хората се борят с греховете си и често това е една от основните причини да не влязат в изпълнения с радост живот, който Исус им е дал чрез жертвата си.

Грехът е истински проблем за повечето хора, а интересното тук е, че грехът не бива да е голям проблем.

Знаете ли, че Бог вече се е погрижил, както четем в Словото Му, за всички човешки грешки, слабости и провали? Повечето хора са блокирани от грехове и провали, докато Божието Слово е дало изходен път..

Евреи 4:15, 16 казва, че Исус разбира нашата човешка слабост, защото е бил изкушен

като нас във всяко нещо, но пак не е съгрешил. И понеже Той е нашият Първосвещеник, който ходатайства за нас пред Бога, можем да идваме смело или дръзновено пред престола, за да получим благодат, благоволение, милост и помощ, когато имаме нужда.

Вярвайте и приемете!

Забележете, че в Словото се казва да дойдем при трона на Бога, за да получим. Бих искала да подчертая този момент, защото в определен смисъл думата "получавам" е синоним на "вярвам".

Речникът на Уебстър казва, че да вярваш означава "да приемеш за верен или истинен"⁹. Webster s II New Riverside University Dictionary, s.v. "believe". Същият речник каза, че да получиш означава "да вземеш нещо - нещо дадено, предложено или предадено"¹⁰. Webster s II New Riverside University Dictionary, s.v. "receive".

В духовната сфера, когато вие и аз вярваме нещо, получаваме го в сърцата си. Ако е нужно физическо изявяване, то ще дойде след като сме повярвали, не преди това. В света ни учат, че първо трябва да видим, после да повярваме. В Божието царство трябва първо да се научим да вярваме, едва тогава ще видим физическото изявяване на това, за което сме повярвали (приели, възприели в сърцето си).

В Марк 11:23, 24 Исус е казал на учениците си: "Истина ви казвам, който каже на планината: Вдигни се и се хвърли в морето! И никак не се усъмни в сърцето си, но повярва, че каквото казва, ще се случи, ще му бъде сторено. Затова ви казвам, че каквото и да поискате в молитва, вярвайте (доверявайте се и бъдете уверени), че ще ви бъде дадено, и ще го имате (получите)."

Когато Исус е казал, че каквото и да поискаме от Бога, ако вярваме, ще ни бъде дадено, т.е. ще го получим безплатно.

Едно от най-големите предизвикателства пред нас е, че не се доверяваме на думата "безплатно". В света днес бързичко откриваме, че нещата всъщност въобще не са безплатни. Дори когато ни се каже, че са безплатни, обикновено все някъде има скрита цена.

В Божията икономика обаче нещата стоят по друг начин. Всичко идва като подарък; а единственото, което можеш да направиш с подарък, е да го приемеш любезно с благодарно сърце. Спасението и непрестанната прошка за греховете ни са дарове, дадени ни от Бога поради това, че сме приети от Неговия Син Исус Христос.

Когато направим грешка, покажем слабост или се провалим някак, можем да се съмняваме дали Бог ни обича, да се чудим дали ни е ядосан, да се опитаме да изкупим грешката си с добри дела и да се откажем от радостта си, жертвайки я заради грешката си. Другото, което можем да направим, е просто да повярваме написаното в I Йоан 1:9: "Ако (доброволно) признаем, че сме сгрешили и изповядаме греховете си, Той (Бог) е верен и праведен (на Своята собствена природа и обещания) да ни прости греховете ни (да ни освободи от беззаконието ни) и (постоянно) да ни изчиства от всяка неправедност (всичко, което не е в съгласие с Неговата воля за целта, мислите и действията ни)".

Аз лично съм много пристрастна към думите на Йоан, записани в I Йоан 2:1, 2: "Мои малки дечица, пиша ви тези неща, за да не нарушавате Божия закон и да не съгрешавате. Но ако някой съгреши, имаме ходатай (един, който ще се застъпи за нас) пред Отца - Исус Христос, всеправедният (справедлив, праведен, Който се съобразява с волята на Отца във всяка цел, мисъл и действие). И Той (Самият този Исус) е умилюстивението (изкупителната жертва) за греховете ни; и не само за нашите, но и за (греховете на) целия свят".

Тук Йоан казва: "Старайте се колкото можете да не съгрешавате, но когато съгрешите, Исус ходатайства за вас и вече е платил за вашата грешка".

На нашите конференции казвам на хората, които вземат решение да приемат Исус като техен Спасител, следното: "Исус ви е простил всеки грях - не само това, което вече сте сторили, но и всяко погрешно нещо, което някога ще извършите. Той вече е платил цената за греховете и грешките ви, и е взел решение да ви изчисти от тях".

Ето затова Евангелието се нарича Блага вест. Но запомнете, тези прекрасни благословения, свобода и дарове получаваме чрез вяра.

Лука, гл. 2 казва, че след раждането на Исус, ангел се явил на овчарите, които пазели стадата си на полето: "... и ангелът им каза: Не се страхувайте; но вижте, носим ви блага вест за

голяма радост, която ще дойде до всички човеци. Защото ви се роди в давидовия град Спасител, който е Христос (Месия) Господ!" (Лука 2:10, 11).

От този пасаж можем да видим, че ако правилно разбираме Писанията, ако ги вярваме и приемаме, Евангелието трябва да ни донесе голяма радост, а не осъждение за греховете.

Аз не прекарвам живота в размишления за греховете си. В живота ми имаше период, в който ако ме питахте какво е било последното погрешно нещо, което съм направила, можех да ви кажа точно не само какво съм сгрешила, ами и точното време, в което съм го направила, както и колко дълго съм се молила след това.

Аз осъзнавах греха си! Сега осъзнавам праведността си! Вярвам, че в Христос съм придобила Божията праведност (II Коринтяни 5:21).

Ако днес ми зададете същия въпрос, със сигурност ще спра и ще се замисля. Не че съм спряла да греша, но вече се справям с греха си според Писанията - като оставям това, което е зад мен, и се стремя към това, което лежи пред мен (Филипяни 3:13, 14).

Бог ме е освободил от себе-анализ и себе-предпазване. Имам пред вид, че повече не се притеснявам за всяка допусната грешка, и вече не заблуждавам себе си, че мога да се "опазя от греха".

Вместо това, когато съгреша, както правим ние всички, си припомням, че Господ ме пази и че Той е този, Който ме предпазва от зло, както четем в Псалм 121:5, 7, 8: "Господ ти е пазач; Господ е твой покров отдясно ти. Господ ще те пази от всяко зло; ще пази душата ти. Господ ще пази излизането ти и влизането ти от сега и до века".

Имайте пред вид и написаното в Юда 1: 24: "А на Онзи, Който може да ви пази от препъване, и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава..."

Ако се доверим на Божията пазеща сила чрез вяра в Писанията (като в текстовете, които вече споменах), плодът на това доверие ще бъде победоносна вяра и тържествуване с неизразима, възторжена наслада. Това ми звучи много добре. А на вас?

Аз съм губила радостта си много пъти, докато съм се пазила от грешки; но щом се научих да се доверявам на Бога да ме пази от падение, вече няма смисъл да се вторачвам в провалите си. Поведението ми започна да се подобрява и все още е в процес на подобрене. Грешките, които правя по време на този процес, вече са ми простени.

Всичко, което трябва да направя, е да призная провалите си, да ги изповядам и да приема повярвам в милостта на Бога, която да ме изчисти от всяка неправда.

Щом направих това откритие, за първи път в живота си бях способна наистина да започна да се наслаждавам на Господа.

Насладете се на Господа!

Висшият призив в живота на всеки вярващ, целта, към която всеки от нас трябва да се стреми, е да се наслаждава на Господа. Според Йоан 1:4 и Йоан 14:6 Бог е живот; тогава моето заключение е, че не можем да се научим да се наслаждаваме на Господа, ако не се научим да се наслаждаваме на живота.

Никой от нас не може да се наслаждава на Господа, ако през повечето време си мислим, че Той ни е ядосан заради греховете.

Исус е дошъл да ни освободи от този погрешен вид страх, който съществува във взаимоотношенията с небесния ни Отец. Трябва да се отпуснем в присъствието Му. Необходимо е обаче да имаме благоговеен страх или страхопочитание, което води до уважение, почит и покорство. Но задължително трябва да изчистим сърцата и умовете си от всяка мисъл, че Бог ни е ядосан. Според Неговото Слово, Той е пълен с милост и състрадание и е бавен да се гневи (Неемия 1:9:17).

Преди няколко години Бог ми каза: "Джойс, повечето от вас, хората, смятат, че е много трудно да се общува с Мен, но това не е истина." Ние не можем да изненадаме Бога. Той е знаел какво ще получи, когато ни е привлякъл към взаимоотношения с Него.

Псалм 139 казва, че преди да ни оформи в утробата на майките ни, Бог ни е познавал! Той вече знае в какво ще сгрешим вие и аз в бъдещето - неща, за които сега не бихме и помислили. Не грехът ни спира, а неверието!

За всеки наш провал Бог е предвидил изобилна прошка, но дори Той не може да направи нищо за най-големия ни провал. Защо? Защото най-големият ни провал е когато не вярваме в

Неговите думи. Нашата част от работата е да вярваме. Той върши всичко останало, но от нас зависи да изберем между живота и смъртта, вярата и съмнението, радостта и нещастieto.

По-дълбокият живот

Ние сме твърде склонни да живеем на повърхността.

В Лука 5:4 Исус казва на Симон Петър и на останалите рибари в лодката с него: "...оттеглете лодката в дълбокото..., и хвърлете мрежите си за улов".

Вие искате ли много благословения в живота си? Ако отговорите положително, както съм сигурна, че ще отговорите, тогава трябва да напуснете плитчините на живота според вашето собствено мислене и чувства, и да започнете да живеете по-дълбокия живот, който е вътре във вас.

Вярата е вложена в духа ни. Римляни 12:3 казва, че на всеки човек е дадена мярка вяра. Вярата е сила, която идва от духа, и е способна да постигне велики неща; но вярата има нужда от съгласие.

Нека да го погледнем по този начин. Аз може да имам вяра в сърцето си да пристъпя напред и да направя нещо, но ако започна да се съветвам с ума си, тогава негативни мисли, съмнение и неверие може да ме разубедят да направя това, което знам дълбоко вътре в себе си.

Като казвам, че вярата има нужда от съгласие, имам пред вид, че и да имам вяра в сърцето си, но умът ми вярва обратното, тогава това, което вярвам, няма да се изпълни.

Тълкувателният превод на Бен Кемпбъл Джонсън на Марк 11:22, 23 дава по-дълбоко разбиране: "Исус каза: Имайте доверие в Бога. Наистина, ако някой каже на тази планина ей там: "Хвърли се в морето" и се съедини с изказването, което прави, този човек ще осъществи изказването си..."

Разширеният превод на Библията превежда Исусовите думи в стих 23 като отнасящи се до някой, който вярва и не се съмнява. Преводът на Джонсън пък ги превежда, като насочени към някой, който се съединява със собственото си изказване. На мен наистина ми попада начинът, по който е изказан този принцип, защото ние често правим точно това, за което ни предупреждава този стих. Вярваме едно нещо дълбоко в сърцето си и друго нещо в ума си.

Трябва да разберем, че Сатана е крадец. Той идва да убие, открадне и унищожи. Всяко благословение, което идва от Исус, е целта на крадеца Сатана. Праведността, мирът и радостта са на първо място в списъка му. Според Римляни 14:17 (KJV) Божието царство е правда, мир и радост; бъдете сигурни, че Сатана се е насочил да открадне царството от нас. Вярвайте на думите в Словото; издигнете ги над своите собствени мисли и чувства.

Във II Кор. 10:5 апостол Павел пише за събаряне на погрешни възбращения и всяко високо и възвишено нещо (или мисъл), които се издигат против истинското познаване на Бога.

Често чуваме Словото на Бога и Му вярваме, когато Го чуваме. В Римляни 10:17 четем, че: "... вярата идва от слушане, а слушането от Божието Слово." Когато се слуша Словото, ни се придава вяра да го повярваме. Но въпросът е следният - след като веднъж сме чули Словото и сме Го повярвали, продължаваме ли след това да Му се доверяваме?

Често напускаме мястото, където сме чули Словото, и се връщаме към собствените си размишления върху нашите си обстоятелства, като отново се отделяме от това, което е било насадено в сърцата ни. Посятото семе е вече откраднато. Можете да кажете, че Словото е изядено от птиците (Марк 4:4, KJV) -духовете "птици", които Сатана изпраща да атакуват умовете на тези, които са чули (Марк 4:15).

Вярващите трябва да вярват

В заключение искам да ви насърча да запомните нещо, което според мен ще ви помогне, когато до вас дойде съмнението: Вярващите са наречени вярващи, защото трябва да вярват! Простичко, но това е - трябва да вярваме.

Като вярващи вие трябва да свършите своята част - да вярвате. Бъдете позитивни, не усложнявайте нещата излишно и вярвайте.

Казвам на хората, че ще им бъде далеч по-добре, ако вярват, дори и да не видят резултат, отколкото да не вярват и пак да нямат резултат. (Вярването винаги ще доведе до добри резултати, но просто искам да подчертая, че трябва да вярваме.)

Вярата ще пази сърцата ни пълни с радост. Така че ако вярвате, дори и да не виждате резултат, поне ще сте щастливи. Ако не вярвате, никога няма да видите положителни резултати в живота си и ще сте нещастни, а на всичкото отгоре ще бъдете бедни и сиромаси във всяка област от живота си.

Ако вземете твърдо решение да се наслаждавате на живота повече, тогава трябва да решите и да направите нещо относно крадците, наречени съмнение и неверие, защото без вярващо сърце не е възможно да се наслаждавате в пътешествието на вярата.

5

Простота

И Исус ѝ отговори и ѝ каза: Марто, Марто, ти се притесняваш и тревожиш за много неща. "Но едно нещо е нужно..." Лука 10:41, 42 (KJV)

Както казах в предната глава, аз стигнах до момент в живота си, когато разбрах, че Бог ме учи на простота. По онова време всичко, което правех, го правех твърде сложно. Дори да се забавлявам с приятелите си не можех, ако не го направех твърде объркано и сложно.

Не само действията ми обаче бяха усложнени; мисловният ми процес също беше твърде сложен. Усложнявах и взаимоотношенията си с Господа, защото имах много легалистичен, законнически подход към праведността. За мен дори самият живот беше сложен.

Когато сме объркани и усложняваме всичко вътре в себе си, тогава и всичко в живота ни се струва такава.

Животът сложен ли е или простичък?

Речникът на Уебстър определя думата да усложня като "да направя или да стана сложен, да заплетя или да объркам" или "да засуча или да усуча нещо заедно с друго". Според тази дефиниция ако нещо е сложно, то е "трудно за разбиране".¹² Webster s II New Riverside University Dictionary, s.v. "complicated."

От друга страна, Уебстър определя думата прост като "да има или да се състои само от едно нещо или една част", "не сложен: ЛЕСЕН", "без допълнения или варианти", "невисокомерен или непретенциозен", "не усукан: ПРЯМ", "без подразделения", "без допълнителни окраски".¹³ Webster s II New Riverside University Dictionary, s.v. "simple."

Постоянно кипях и шумях, живеех в непрестанно състояние на безпокойство и притеснение.

Имаше случаи, в които негодувах срещу Дейв защото нещата изглеждаха лесни за него и толкова трудни за мен. Той беше свободен, а аз бях хваната в капан. Не знаех как съм се озовала там, нито как да се измъкна от него.

Когато Бог започна да ме учи на простота, разбрах че не съм и осъзнавала колко съм усложнявала нещата, нито съм била способна просто да смърря "демона на усложняването" и да се освободя. Трябваше да науча толкова много, да пречупя толкова лоши навици, а тепърва трябваше и да изграждам нови в себе си. Повечето от тях се отнасяха до начина, по който гледах на ситуацияите в живота ми.

Всъщност не че животът ми беше толкова сложен; просто моят подход към него беше твърде сложен.

Когато започнах да търся стихове по темата за простотата на нещата, открих само няколко; ще споделя с вас един от тях. Той беше част от писмото, писано от ап. Павел към вярващите в Коринт: "Но опасявам се, да не би както змията подмами Ева с хитростта си, умовете ви да бъдат покварени (развратени) и да отпаднете от простотата, която е в Христос" (II Коринтяни 11:3 NKJV).

Старият завет е бил сложен. Бил е пълен с правила - ясни и косвени. Законът сам по себе си е бил сложен, но сложността му е идвала от това, че човекът е трябвало да го спазва съвършено, а не е имал такава способност. Без да знае, че не може да постигне съвършенство, той е продължавал да върши нещо, което без Спасител не е можел да направи.

Ако искате да имате усложнен, сложен, безрадостен живот, прекарвайте времето си в

опити да вършите нещо, което не може да бъде свършено!

Опростете живота си!

На апостол Павел му е дадена невероятна благодат от Исус и му е поръчано да поучава евреите на тази благодат. Във II Коринтяни 11:3 Павел явно е притеснен, че въпреки че някои вярващи в Коринт са научили за простия живот и били наясно с прекрасната простота, дадена им в Исус Христос, те били в опасност да бъдат излъгани и да загубят тази простота.

Бих ви казала, че докато растете в това да опростявате живота си, винаги помнете как Павел е наставлявал църквата в галатия: "В тази свобода Христос ни направи свободни и напълно ни освободи; затова стойте твърди и не се спъвайте, впримчвайте или покорявайте отново на робското иго, което веднъж отхвърлихте" (Галатяни 5:1).

Ако искате да живеете простичко, трябва да сте решени да спечелите свободата си и още по-решени да я запазите.

Вторият стих на тема простота, който открих, е във II Коринтяни 1:12 (KJV) и той свързва простотата с радостта: "За нас радостта е в това - свидетелството на нашата съвест, че в простота и богоугодна откровеност, не с плътска мъдрост, но чрез Божията благодат, сме имали нашия разговор със света, а още повече с вас." В този контекст разговор означава "поведение" или "държание". 14. Webster's Ninth New Collegiate Dictionary, s.v. "conversation."

Тук ап. Павел казва: "Имаме радост, защото сме се държали в простота и богоугодна откровеност, не с плътска мъдрост, в която винаги има много мъдруване, а сме живели чрез Божията благодат."

Нищо не е по-просто от благодатта.

Простота или сложност?

Преди се чудех защо няма повече стихове за простотата или защо Библията не говори за нея повече, особено щом има явна нужда от нея и е твърде злоупотребявано с тази тема.

Светият Дух ми показва, че целият Нов завет е прост. Може и да не се използва често думата "прост", но същността му е в простотата, каквато виждаме в Божия план за спасението на човечеството.

Исус е дошъл и е платил за греховете ни, като е поел наказанието ни върху Себе Си. Той е станал наш заместник, платил е дълга ни и то без на нас да ни струва нещо. Той е направил всичко това за нас безплатно поради голямата Му любов, благодат и милост.

Той е наследил всичко, което Отец има, а на нас казва, че сме сънаследници с Него по силата на нашата вяра. Той е дал пътя за нашата пълна победа тук и в отвъдния свят. Ние сме повече от победители. Той е победил, а ние получаваме наградата без да участваме дори в битката.

Мога да продължавам още, но мисля, че разбирате идеята. Колко по-просто би могло да бъде? Въобще не е сложно; ние го правим такава!

Усложнението е работа на Сатана. Когато се върнем към простотата и се държим за нея, тогава воюваме срещу него. Сатана мрази простотата, защото знае силата и радостта, която идват от нея.

Освен да търся стихове на тема простота, проверих и за книги на тази тема, но отново не открих много. Трябваше да бъде много отворена към Светия Дух, за да ме учи в движение. Обикновено личният опит е най-добрият учител. Започнах систематично да следя случаите, когато няха никаква радост и после се питах защо. Открих, че често причината е била, че съм усложнявала нещата. Ето и един пример.

Една вечер преди лягане с Дейв имахме спор. Той е широко скроен човек и за него не е проблем просто да забрави и да продължи напред. И двамата казахме това, което искахме да кажем, и явно според Дейв всичко беше приключило и беше време за лягане. Така и стана - легна и заспа. Аз от своя страна отидох в кабинета си да се опитам да открия какво се беше случило.

Как успяхме да стигнем до този спор? Какво трябваше да направя, за да избегна повторение?

Трябва да бъдем реалисти, а не идеалисти. Реализмът казва, че двама души няма да прекарат остатъка от живота си в пълно и абсолютно съгласие.

Идеализмът казва: "Ще се опитам да го направя свършено." Идеалистите обикновено не се наслаждават на живота. Те имат перфектни идеи за това как трябва да бъдат нещата и когато

не стане точно така, те са разочаровани.

Аз бях решена да намеря някакъв отговор за себе си и колкото по-дълго седях будна (предполагаше се, че търся Бог и се моля), толкова повече се ядосвах. Най-накрая, около един през нощта, казах: "Господи, какво да правя?"

Той ми отговори: "Защо просто не си легнеш?"

Ето и друг пример.

Когато имахме гости, винаги държах аз да ги забавлявам, но никога в крайна сметка не се наслаждавах на това. Когато си отворих сърцето пред Бог, Той започна да ми показва, че дори от това правех цял проект. Можех да планирам обикновена вечеря с три семейства гости, но тя се превръщаше в кошмар.

Голяма част от усложнението идва от нечестивото желание да впечатлим хора.

Като дете съм преживяла много насилие и в резултат на това никога не бях сигурна коя съм аз и каква съм. Несигурните хора обикновено се стремят да впечатлят другите, защото смятат, че ако са себе си, никога не биха впечатлили някого.

Когато правех планове за развлеченията, всичко трябваше да е перфектно - точната храна и напитки, безупречен дом, изрядна градина, перфектно чисти мебели. Децата трябваше да изглеждат като току-що излезли от модно списание, естествено и аз трябваше да съм облечена перфектно, да не говорим, че всеки косъм на главата ми трябваше да е на точно определено място.

Преди да започне "събитието" толкова много се стараех вътрешно и физически, че когато гостите трябваше да дойдат, аз вече бях изтощена. Дори идването им не слагаше край на работата ми. Продължавах да работя дори и пред тях - сервирах храната, отсервирах празните съдове, миех чинии и чаши, чистех пода в кухнята да не би да остане някоя троха, която да се разтроши върху килимите ми.

След това сърцето ми, а често и устата ми беше пълна с негодувание и възмущение, защото изглеждаше, че всички други са се забавлявали, а аз само съм работила.

Най-накрая трябваше да си отворя очите за истината, че сама си създавах проблем. Можело е да подхожда към нещата по-простичко. Можело е просто да изпека на скарата малко кренвирши или кюфтета, да затопля консервиран зелен боб и да сложа само картофен чипс.

Не е било нужно да купувам пържоли, които всъщност не можехме да си позволим, да правя картофена салата, която ми отнемаше около два часа и половина, както и да правя още какво ли не, като че ще храня цял взвод. (Винаги исках да съм сигурна, че храната ще е достатъчно, затова правех твърде много от всичко.) Би могло да направя само студен чай, кафе или обикновен сок, но за мен те никога не бяха достатъчни, та трябваше да има поне четири вида газирано безалкохолно.

Мисля, че схванахте идеята ми; за да бъде животът ми по-прост и да мога да му се наслаждавам, трябваше да се променя. Животът нямаше да се промени; аз трябваше да се променя.

Силно се надявам да стане така и с вас. Предлагам ви да започнете да наблюдавате как и кои неща усложняват самите вие, както и да помолите Светия Дух да ви научи на принципа на простите неща.

Простичка молитва

Усещах, че ми липсва истинска радост в молитвата и открих, че до голяма степен това се дължеше на факта, че и нея усложнявах твърде много.

На първо място, бях слушала твърде много какво казват другите относно начина, по който да се моля. Повечето хора са толкова изпълнени с това, което Бог ги е призовал да вършат и за което ги е помазал, че неволно се опитват, грубо казано, да напъхат всички в техния свят и в тяхното виждане.

Аз самата бях виновна за това, колкото и всички останали, докато Бог не ме накара да осъзная, че трябва да правя това, за което съм призована, и да оставя другите да вършат това, което Бог ги е помазал да правят.

Хората ми казваха, че трябва да се моля за правителството, защото било в голям проблем и наистина имало нужда от много молитва. Други казваха, че трябва да се моля против абортите,

за болните от спин, за бездомните. Мисионерите казваха, че трябва да се моля за мисиите. Други казваха, че трябва да участвам в "духовно воюване", някои пък настояваха да "изповядвам Словото".

Чувала съм различни поучения за молитвата и след всяко подобно събрание си тръгнах с още едно нещо, за което да се моля. Имаше хора, които ми казваха колко дълго да се моля - поне час. Ранобудниците казваха, че по-добре било да стана рано и да се моля сутрин.

Ще ви кажа следното - ще започнем да се молим за всички тези неща и ще се молим достатъчно дълго и в правилното време на денонощието, ако следваме ръководството на Светия Дух в молитвата си.

Бях превърнала "указанията на другите по отношение на молитвата в закони - трябваше да се моля за тези неща по този начин. (Ако имате такъв сложен подход и към Божието Слово, То ще се превърне за вас в закон вместо в обещания.) Най-накрая извиках към Бога и Го помолих да ме научи да се моля и Той наистина ме научи на някои невероятни неща, които донесоха радост в молитвата, както би трябвало да бъде.

На първо място Бог ме научи, че трябва да се моля за това, което Той поставя в сърцето ми, не за това, което някой друг се опитваше да ми наложи. Показа ми също, че трябва да се моля, когато Той ме води и води, за толкова време, за колкото Неговото помазание е върху мен. Той ми даде да осъзная че никога не бих се наслаждавала на молитвата, ако аз ръководя; затова трябваше да Му позволя Той да ме води.

Господ също ме научи, че трябва да подхождам към Него простичко. Това е нещо особено важно. Като всеки добър баща Бог иска Неговите възлюбени деца да отиват при Него простичко и с нежност. Някак си бях се научила да викам много, докато се моля, и макар да има време за по-агресивен тон на гласа, аз бях отишла до крайност.

Научих също, че не бива да се моля твърде многословно и да повтарям едно и също, което сме склонни да правим, за да направим молитвите си да звучат впечатляващо. Защо да не можем да се научим простичко да изказваме нуждата си, да помолим Бог за помощ и да преминем към следващото?

Господ ми показа, че вместо да се моля високо и дълго, трябва да изкажа това, което ми е на сърцето, и да вярвам, че Той ме е чул, както и че Той ще се погрижи по Неговия начин на Неговото време.

В резултат на това, което научих от Господа за молитвата, развих вярата си в това, което аз наричам "простичка молитва на вяра", както е описана в Яков 5:13-15:

"Зле ли страда някой от вас? нека се моли. Весел ли е някой? Нека пее хваления. Болен ли е някой от вас? Нека повика църковните презвитери и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното име. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привидне, и, ако е извършил грехове, ще му се простят."

Понякога, когато просто представям пред Бога нуждата си или нуждата на някой друг, изглежда моят "естествен човек" иска да направи повече или да каже повече. Открила съм, че когато се моля според това, което Светият Дух ми дава, без да добавям нищо от плътта си, молитвата е много простичка и не твърде дълга.

Умът ми иска да каже: "Ама това не беше достатъчно." Нашата плът в общи линии иска да отиде отвъд това, което Духът ни дава, и точно тогава ни е ограбена радостта, която би трябвало да имаме от всяко нещо.

Да кажем например, че един родител идва при мен и ме моли да се помоля за проблемно дете. Аз казвам: "Татко, идваме при Теб в името на Исус. Слагам молитвено покривало върху това семейство. Моля те да ги върнеш един към друг отново. Дай единство между родителите и детето. Каквото и да е проблемът, Татко, моля те Ти да премахнеш това, което трябва да бъде премахнато, и да създадеш и оживиш това, което трябва да съществува. Амин!".

Тази молитва е кратка и простичка, и наистина казва всичко, което трябва да бъде казано, но плътта иска да добави още. Плътският ум казва: "Не е достатъчно дълга, нито достатъчно красноречива." Аз трябва да съм добре дисциплинирана, за да отида само до там, до където Светият Дух ме води, и нито на косъм по-далече.

Ако молитвите ви бъдат кратки, тогава ще им се наслаждавате повече.

Децата винаги са добър пример, когато търсим и говорим за простотата. Слушайте как се

молят децата и това радикално ще промени молитвения ви живот.

Простички желания

Понякога нашите желания ни измъчват и ни пречат да се наслаждаваме на живота. Има хиляди неща, които искаме, и ако не сме внимателни, ще се стремим към тях по плът и така ще загубим мира и радостта си. Когато не получим желаното, се ядосваме и разстройваме. Със сигурност би било много по-добре да опростим желанията си, отколкото постоянно да се мъчим да получим тези неща.

Яков 4:2 казва: "... а нямате, защото не искате." Помолете Бог за това, което искате, и Му се доверете, че ще ви го даде по свой начин на правилното време. Междувременно бъдете доволни от това, което имате (Евреи 13:5 KJV).

Има два начина, по които можем да бъдем удовлетворени: като работим, за да придобием повече, или като се научим да искаме по-малко. Установила съм, че колкото повече неща придобием, толкова повече време после ще ни отнеме да се грижим за тях. Много от радостта си хората губят, защото имат твърде много неща и тези неща контролират хората.

От време на време "подреждам" нещата въщи. Някак на мен самата не ми харесва домът ми, когато е препълнен с ненужни вещи. Винаги има някой, на когото биха му влезли в употреба неща, които за мен вече не са благословение.

Колкото по-претрупан е домът ви, толкова по-трудно ще го поддържате чист. Понякога го "прочиствайте" и това ще ви улесни при редовното дневно почистване.

Псалмистът Давид пише: "Наслаждавай се тъй също в Господа и Той ще ти даде желанията и тайните прошения на сърцето ти ." (Псалм 37:4). Първо търсете Господа, копнейте за Него повече, отколкото за всичко друго, и ще видите, че Той ще ви благослови с това, което е подходящо за вас.

Ако сте нещастни и сте изгубили радостта си заради нещо желано, но неполучено, насърчавам ви да не позволявате на желанието да доминира над вас. Каквото и да имате, вие трябва да го контролирате, а не то вас.

Да предположим, че някой има хубава работа, от която изкарва доста пари, за да може да си купи много неща - къща, две коли, вила, яхта. Но после нещо се случва с фирмата му и той загубва добре платената си работа.

Да предположим сега, че този човек си намира друга много добра работа - с по-малко стрес и по-удовлетворяваща го от предната, но с по-малка заплата. Със заплата от новата работа той може да живее прилично, но няма да може да поддържа начина на живот, на какъвто се е наслаждавал при предишната си работа и заплата.

Тази ситуация символизира кръстопът, място на решение за този човек. Той може да си намери допълнителна работа, за да повиши дохода си, но може и да намали разходите си в някои области.

Например, може да реши да не извежда жена си два пъти месечно на вечеря, както е правил преди. Макар че това е било много полезно за брака му, той може да реши, че точно този разход е неоправдан, затова го отрязва от бюджета си.

В тази ситуация (поне за мен) е по-добре, ако беше продал яхтата и вилата. Или пък ако яхтата беше твърде скъпа, можеше да я замени с по-малка и по-евтина.

Искам да кажа, че хората са по-ценни от вещите. Мирът и радостта са по-ценни от предметите. Ако този мъж беше избрал да започне допълнителна работа, за да запази вещите, които има, може би нямаше да може повече да ходи с децата си на мачове или да е в помощ на съпругата си, когато тя и семейството имат нужда от него.

Разбира се, че ще има и моменти, в които намирането на втора работа ще е необходимост. Не осъждам никого, който работи на две места; но важното е да преценим какви са ни мотивите. Ако нещо се върши от необходимост, няма проблем, но не и ако е поради алчност.

Много хора днес са прекалено стресирани - далеч отвъд естествената им способност да понасят стрес. Голямата част от този стрес се дължи на факта, че живеем в охолно общество, което постоянно "крещи" за още!

Понякога аз му отвръщам: "Спри и ме пусни да сляза!" Но това се случва само когато

позволя на неща или хора да ме контролират, вместо да позволя на Светия Дух да има ръководната роля в живота ми.

Ако Светият Дух каже, че нещо е добро, тогава го правете; ако Той каже не, тогава пуснете това нещо да си отиде.

Винаги помнете, че всичките ви притежания увеличават отговорността ви. Ако имате по-голяма къща, ще имате много повече за чистене. По-голямата кола гори повече бензин. А две коли означават два данъка и две застраховки.

Наскоро чух един мъж да казва, че като по-млад имал само два костюма, но за сметка на това никога не му било трудно да реши как да се облече, нито му отнемало много време да си приготви багажа за командировка. Колкото повече обаче се увеличавал гардеробът му, толкова по-сложно ставало да избере какво да облече. Сега той има толкова много дрехи, че даже не знае какво иска да облече сутрин.

Бог иска да сме благословени. Неговата воля за всеки от нас е просперитет и изобилие. Но да гледаме само на забавната страна на притежанията ни без да погледнем на отговорността, води до заблуда. Да, забавно е да имаш повече нови неща, но когато свърши забавната част, същите тези неща се превръщат в перфектния крадец на радост.

Забавлението се основава на това, което правим и което получаваме. Радостта идва от духа и често няма нищо общо с обстоятелствата около нас. Ще ви дам личен пример.

Наскоро една водопроводна тръба, която минаваше над тавана на една от спалните ни, започна да капе. Наложих се да отворят тавана на две места, което естествено беше причина за голяма бъркотия. Хич не ни беше приятно. Това се случи точно преди празниците, а ние си бяхме направили планове да отидем на десетдневна почивка преди Рождество.

В същия този ден открих, че е допусната грешка при попълването на данъчната ни декларация за предходната година и се оказваше, че дължим пари, а освен това трябва да платим лихвата и глоба за допусната не от нас грешка.

Не мислих твърде много и върху двете ситуации. Обадохме се на майстор за тръбата и се доверихме, че когато дойде времето да се плащат данъците и глобите, ще имаме парите. Дори си казахме: "Никога не се знае какво ще направи Бог. Той е невероятен и прави невъзможното възможно. Може пък тази година да получим повече, за да компенсираме дълга си за миналата година."

Спомням си, че се заслушах в себе си. През целия ден си свируках, тананиках си, пеех в сърцето си, макар че в този момент имах два не малки проблема.

Радостта е в сърцата ни; ако не запълним главата си с проблемите, радостта ще извира и ще блика от нас. И когато това стане, тя ще ни послужи.

В нашия случай оправиха тръбата и поправиха тавана, бъркотията и мръсотията бяха изчистени. Човек, който идея нямаше в какви финансови проблеми сме, ни благослови с чек, който покри не само дълга ни към данъчните, но и останаха пари, за да си покрием разходите по предварително планираната десетдневна ваканция.

Не позволявайте на дявола да ви открадне радостта, като ви кара да се притеснявате за разни неща. Вещите могат да се подменят; можем и без тях дори; но да сме живи и да не се наслаждаваме на живота е истинската трагедия.

Простичък подход

Като имаме пред вид определението за прост в смисъл "лесен", нека да погледнем отново на Исусовите думи, записани в Матей 11:28-30. Моля ви да обърнете внимание колко често се среща думата "лесен" и всичките ѝ варианти и производни в този пасаж: "Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени (претоварени) и Аз ще ви дам почивка. (Ще ви облекча и освободя и ще освежа душите ви.)"

Вземете Моето иго върху вас и се научете от Мен, защото съм благ (кротък) и смирен (скромен) по сърце и ще намерите почивка (освобождение и спокойствие и освежаване и възстановяване и блажено спокойствие) за вашите души. Защото Моето иго е благотворно (полезно, добро, а не грубо, жестоко, остро или притискащо, но удобно, благодатно и приятно) и Моето бремене е леко и лесно за носене".

Първо Исус казва: "Научете се от мен." Вярвам, че Той всъщност казва: "Научете се как

Аз се справям със ситуацията и хората. Научете се каква би била моята реакция при дадените обстоятелства и следвайте Моя начин".

Исус не е бил стресиран, нито изтощен. Той не е бил контролиран от обстоятелствата или изискванията на другите хора.

В Йоан 14:6 Той казва: "Аз съм пътят." Неговият път е правилният път - пътят, който води към праведността, мира и радостта. Спомнете си, че в Йоан 15:11 Той се моли Неговата радост да изпълни душите ни. Това няма да стане, докато ние не започнем да подхождаме по различен начин към живота и към ситуацията, които той предлага.

Мога да пиша за различни неща, които трябва да опростим, и вероятно списъкът ще е безкраен, но ако можем да се научим да опростим подхода си към всичко, това е много по-добро от опростяването на самите неща.

Без значение с какво се сблъсквате, ако само попитате себе си какъв би бил опростен подход към въпросното нещо, ще се изненадате какви невероятно творчески идеи биха ви дошли на ум.

Светият Бог, който живее във вас, въпреки че е могъщ и силен, е също невероятно обикновен. Светият Дух ще ви учи на простота, ако само поискате да се научите.

Чувствам, че целта ми при писане на тази книга е да помогна на хората да се насладят на живота, който им е даден поради жертвата на Исус. Знам обаче, че това е невъзможно, ако всичко е твърде усложнено. Не смятам, че е необходимо да ви уча на подробности относно опростяването. Вярвам, че почти ви убедих, че то ви е необходимо. Искам да събудя във вас глад за простота, както и да ви помогна лично да започнете да я търсите в живота си.

Ние всички сме много различни, уникални и то според Божието намерение. Нещо, което е сложно за един, може да се окаже просто за друг. Затова за мен е най-добре да ви науча на принципа, а вие сами ще откриете пътя към вашата ситуация. Когато се сблъскате с проблем или някакво обстоятелство, задайте си въпроса: "Какво би направил Исус на мое място? Как Той би се справил?"

Ще откриете, че често се опитвате да се борите с нещо, на което Исус не би обърнал дори внимание. Понякога ми се ще да се справя с нещо, но тогава чувам Бог: "Остави го."

От друга страна, ще има случаи, когато ще ви се иска да оставите въпросния проблем и да не се занимавате с него, но ако се вслушате в сърцето си, ще откриете, че трябва да се заемете с него преди да е станал още по-голям и да причини повече вреда.

Понякога ви се ще да се включите в нещо вълнуващо, което се случва около вас, но Бог ще каже не. Друг път пък, дори и да искате да останете настрана, пак Господ ще каже: "Искам да станеш част от него."

Вие и аз не винаги, дори рядко ще знаем защо Светият Дух ни кара да вършим или да не вършим определено нещо. Но простотата бърза да се покори. Няма правила освен едно - да следваме Божието Слово и Божия Дух.

Простота и решения

"Но над всички неща, братя, не се кълнете нито в небето, нито в земята, нито с някаква друга клетва; но нека вашето да (простичко да) си бъде да а вашето не (простичко не) си бъде не, за да не съгрешите и да не попаднете под осъждане." Яков 5:12

Двоеумието или колебливостта е объркваща, а вземането на решения може да бъде простичко. След като сте взели решение, стойте твърди, нека вашето да бъде да, а вашето не - не.

Вярвам, че нерешителността и колебливостта носят не само объркване и усложнение, но и според думите на Яков, водят до осъждане.

Ако вярваме в сърцата си, че трябва да направим нещо, а след това позволим на умовете ни да ни разубедят, това си е отворена врата за осъждане. Често превръщаме простият процес на вземане на решения в мъчителна агония.

Когато застанете сутрин пред гардероба и погледнете дрехите си, просто изберете нещо и го облечете. Недейте да вземате и после да се връщате и да го сменяте няколко пъти, докато съвсем не се убедите, че в този гардероб няма нищо свястно за обличане.

Когато дойде време за обяд или вечеря, просто изберете ресторант и влезте. Не се

обърквайте излишно в обмисляне кой точно ресторант ще ви задоволи напълно.

Понякога обаче искаме кафе от ресторант А, сандвич от ресторант Б, основно ястие от ресторант В и така нататък. Явно е, че не можем да имаме всичко накуп, затова трябва да се избере едно място и да се отиде там. Щом храната е вече в стомаха ми, какво значение има от кой точно ресторант е била.

Започнете да вземате решения без да се притеснявате за тях. Не живеете в страх, че ще сбъркате. Ако сърцето ви е право пред Бога, но вземете решение, което не е според Божията воля и в крайна сметка се отклоните, Бог ще ви прости, ще ви намери и ще ви върне отново в правия път.

Петър е бил единственият ученик на Исус, който е ходил по водата, защото е бил единственият, който е пристъпил извън лодката. Спомняте си, че ходи по водата съвсем малко, а после, когато започва да потъва, Исус се протяга и го хваща (Матей 14:22-32). Исус не оставя Петър да потъне само защото е направил грешка, след като се справя добре за определено време.

Веднъж взели решение, не позволявайте на съмнението вътре във вас да ви разяжда. Да бъдете раздвоени и нерешителни е нещо сложно. Ако подлагате на съмнение вече взето решение, ще позволите радостта и удоволствието от свършеното да бъдат ограбени.

Съпругът ми никога не е против това да пазаруваме заедно, което си е благословение, защото повечето мъже не обичат ходенето по магазини. Той ми отпуска доста време да избирам, но ако започна да ходя напред назад без да мога да избира, настоява да си тръгнем.

Той казва: "Направи нещо. Нямам против да съм тук, ако напредваме, но да те гледам как ходиш напред назад без да избереш нищо, си е чиста загуба на време."

Не искам да кажа, че не бива да отделяте време да огледате нещата и да изберете нещо добро, но ако оглеждането и търсенето се проточат до безкрайност, вземането на решение става твърде сложно. Постарайте се пазаруването ви дори да е простичко. Изберете едно нещо; после минете към друго.

Ако купувам нещо за други хора, често изпадам в раздвоение и колебание. Струва ми се, че знам какво на мен би ми харесало; но дали на другите ще се хареса? Често търся "перфектния" подарък толкова дълго, че губя ценно време. Случвало ми се е, когато купувам нещо за децата си. Въпреки че съм положила специални усилия те често връщаха в магазина това, което съм им купила.

Затова, отново казвам, нека да е простичко!

Просто го направете!

Какъвто и да е проблемът или ситуацията, решението винаги е по-добро от съмнението и нерешителността.

Например, ако сте имали кавга с някого, по-лесно е да вземете решение да се извините, отколкото да останете ядосани и пълни с непростителност, горчивина и раздразнение, докато чакате другият да ви се извини. Бъдете миротворец; това носи много радост.

Аз прекарах много години във водене на война и повярвайте ми, цената, която платих, беше висока. Костваше ми мирът и радостта, а понякога и здравето ми.

Съпругът ми винаги прощава лесно и очаква и аз да съм такава. Спомням си как ми казваше: "Можеш още сега да вземеш решение да ми простиш, защото така или иначе след седмица нито ще помниш, нито ще си ми сърдита; защо тогава да губиш толкова време, вместо да ми простиш сега?"

Нерешителността похабява много време, а времето е твърде ценно, за да го пилеем. Станете решителен човек и ще постигнете много повече с по-малко усилия.

Никой не се учи на послушание към Бога без да допуска грешки. Не бъдете прекалено предпазливи от грешки. Не вземайте себе си твърде сериозно. Вие сте нормален човек с паднало естество, но с непогрешим Бог. Учете се от грешките си, поправяйте тези, които можете, и продължете да бъдете решителни. Не попадайте в клопката на нерешителността и колебливостта само защото сте сгрешили веднъж или дважд.

Ако чувствате, че Бог ви нуди да се отървете от нещо, направете го! Не позволявайте умът ви да държи юздите. Предприемете действие и посейте семето. Ако вярвате, че е правилно, направете го. Само така ще разберете със сигурност дали сте прави. Не следвайте плътска ревност, а отделете достатъчно време да чакате на Бога.

Не се страхувайте от себе си! Няма да бъдете първият, който прави грешка; няма да сте и последният.

Страхът от провал държи хиляди в клопката на нерешителността, което със сигурност ограбва радостта и усложнява живота.

Не се страхувайте да вземете решение и после да го изпълните до край.

Просто го направете!

6

Да бъдем като децата

И Той (Исус) извика едно малко детенце при Себе си и го постави посред тях и каза: Истина, истина ви казвам, освен ако не се покаете (промените, отвърнете) и не станете като малките деца (доверяващи се, смирени, обичащи, прощаващи), никак няма да влезете в небесното царство.

Който смири себе си и стане като това детенце (доверяващ се, смирен, обичащ, прощаващ), ще бъде най-великият в Божието царство. Матей 18:2-4

В Лука 18:17 Исус има пред вид същото относно духовната важност на това да бъдем като децата, когато казва: "Истина, истина ви казвам: Който не вземе и не приеме и не приветства Божието царство, както правят децата, никак няма да влезе в Него".

Както виждаме, в Матей 18:3 (Amplified Bible) се казва, че атрибутите или характеристиките на едно дете са: доверие, смирение, любов и простителност. О, колко много бихме се наслаждавали на живота си, ако бяхме такива!

Децата вярват на всичко, което им се казва. Според някои децата били дори лековерни, тоест вярвали на всичко, независимо колко абсурдно звучи то. Но децата не са лековерни; те са доверчиви. В детското естество е да се доверява, освен ако детето вече не е преживяло нещо, което го е научило да не се доверява.

Със сигурност знаем, че децата се наслаждават на живота си. Едно дете буквално се радва на всичко. Едно дете може да обърне дори работата в игра и да се забавлява.

Спомням си как веднъж помолих сина си да помете задния двор (тогава той беше на единадесет или дванадесет години). След малко го видях как танцува с метлата в ритъма на музиката от слушалките, които носеше.

Помислих си: "Невероятно! Той обърна метенето на игра. Ако трябваше да го прави, поне да се забавлява, докато го прави".

Всички ние трябва да имаме такова отношение. Е, може да не танцуваме с метлата, но трябва да изберем да имаме такова отношение, че да се забавляваме във всеки аспект от живота си.

Детето в нас

Всеки здрав възрастен трябва да съхрани детето у себе си. Всички започваме като деца, но докато израстваме, трябва всячески да опитваме да запазим детето вътре в нас.

Сатана винаги се опитва да убие децата, което е било и причината той да постави желание в сърцето на Ирод да издаде указ да бъдат убити всички мъжки деца във Витлеем, които са под две години. Тъй като Ирод се е ужасявал от новородения младенец Христос, Царя на Евреите, на Когото мъдреците са дошли чак от Изток да се поклонят, искал да се отърве от бебето (Матей 2:1-16).

Според мен е интересно, че Сатана се страхувал от едно дете, както и че дете може да бъде цар на евреите. Царете царуват; поуката тук е, поне част от нея, че ако искаме да управляваме и царуваме като царе (Римляни 5:17, Откровение 1:6), трябва да станем като децата. Когато станем като децата, това ужасява дявола - точно както младенецът Христос е уплашил Ирод.

От Откровение 12:4, 5 виждаме как Сатана се стреми да "изяде" или унищожи детето от момента на раждането му:

"Опашката му като завлече (през небето) и свали и хвърли на земята една трета от небесните звезди. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде чадото ѝ, щом се роди.

И тя роди мъжко дете, което е определено да пастирува над (да управлява) всичките народи с железна тояга (скиптър); и нейното чадо бе грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол."

Разбира се, тези стихове се отнасят до Исус, но вярвам, че това е и принцип, от който можем да се поучим.

Както много други хора, аз бях насилвана като дете. Сатана не изчака да стана голяма, за да ме унищожи - той започна рано.

Децата не са способни да се защитават и пазят. А Сатана, като същински хулиган, често атакува тези, които изглеждат безпомощни и не могат да му отвърнат. Дяволът се е опитвал да ме унищожи - умствено и емоционално, както и да ме спре от това да изпълня Божия план за живота си. Той ми ограби детството чрез сексуална, умствена и емоционална злоупотреба над мен.

Израснах в т.нар. дисфункционално семейство, където преобладаваха алкохолизъм, насилие и кръвосмешение. На мен не ми беше приятно да бъда дете. Всъщност, мразех детството си. За мен детството означаваше да си блъскан, да се възползват от теб, да те контролират и да те използват. Нямах търпение да порасна -това беше основната ми мисъл. Много нощи лежах и само мислех какво ще е, когато порасна и като възрастна никой няма да може да ме контролира.

Планирах да порасна и да не позволявам повече да ме нараняват. Това, разбира се, означаваше и да не се доверявам на никого, да се грижа сама за себе си. Аз нямах тези характеристики на децата, които посочих преди малко - доверие, смирение, любов, прошка. Никога не се радвах или наслаждавах на каквото и да е! Е, от време на време се забавлявах, но никога през детството си не разбрах какво е истинска радост.

Станах работохолик и бях решена да успея. Имах погрешно чувство за отговорност, което не ми позволяваше да се наслаждавам на нищо. Не знаех как да свърша моята част и да позволя на другите да свършат тяхната. Нито пък знаех как да се доверя на Бога и да Му позволя да свърши Своята работа.

Поради моята несигурност, подплътена с решението никога да нямам нужда от никого, работата се превърна в моя идол. Поради нея смятах, че съм някоя. Смятах, че Бог ще ме благослови само ако работя много усърдно.

Божие Слово казва, че сме Негови възлюбени чада и че Бог ще ни благослови в начинанията ни (Второзаконие 28:8). Но не бива никога да смятаме, че стойността и ценността ни идва от това, което правим. Трябва да знаем кои сме в Христос Исус, както и че работата ни би трябвало да има стойност, защото ние я вършим, а не обратното.

В книгата си Ритъмът на живота, Ричард пише: "В този свят няма достатъчно успех, за да съберем всички вътрешни нехармонични гласове. Самочувствието не е вторичен продукт от постиженията, а естествено продължение на здравите взаимоотношения на човека с родителите му, с хората около него и, естествено, с Бога. Важното е кой сте вие, а не какво сте направили".15. Exley, Richard., *The Rhythm of Life*. (Tulsa: Honor Books, 1987), p. 36.

Работата е необходима и е нещо добро, но ако се издигне до място в живота ни, където не бива да бъде, тя става наш враг. А ние често мислим, че врагът ни е приятел.

Аз смятах, че работата е най-добрият ми приятел. Тя ми даваше усещане за "принадлежност" и, както казах преди, чувство за стойност и ценност. Всъщност работата беше станала мой враг, защото ме изкарваше от равновесие.

В Разширения превод на Библията в I Петрово 5:8 апостолът предупреждава: "Бъдете добре балансирани (умерени, трезви в ума), бъдете будни и предпазливи винаги, защото врагът ви, дяволът, обикаля около вас (ужасно гладен) и търси на кого да се нахвърли и да го погълне".

Области в живота ни, които са извън баланс, са отворени врати за врага. Той дебне наоколо и търси тези врати. Ние християните често сме твърде заети да се борим с демони, а всъщност това, което трябва да правим, е да възстановим равновесието в живота си.

В моя конкретен случай означаваше да продължа да работя, но имах нужда и от развлечения. Не бях открила обаче никаква стойност в това да се забавлявам. Дори всъщност не

знаех как да се забавлявам като възрастна. Ако правех нещо забавно, имах вътре в себе си неясното чувство, че всъщност трябва да работя. Чувствах се виновна, когато се опитвах да се отпусна и да се забавлявам.

От преживяванията си в детството разбирах, че ако се забавлявам, мога да бъда наказана от баща си, но ако работя, поведението ми беше приемливо. Спомням си случаи, когато като дете играех навън и баща ми ме викна въщи. Според мен нямаше причина - сякаш само искаше да ме спре да не играя. Сега разбирам, че нещастните хора се дразнят, когато някой друг се забавлява, но по онова време не схващах тази истина. Винаги си мислех, че правя нещо нередно, като играя.

Той възстановява душата ми

Той освежава и възстановява живота ми самия). Той ме води по пътеките на праведността, справедливостта и правилното ходене с Него - не заради мен, а заради името Си. Псалм 23:3

Вярвам, че Бог обещава възстановяване за това, което е изгубено или разрушено.

Мога да гарантирам, че Той държи на думата Си.

Господ възстанови моите емоции и ума ми. Волята ми беше освободена от бунтовност. Вече нямам необходимост да контролирам всичко и всички. Водена съм, а не принудена - водена от Светия Дух, а не принуждавана от страхове и несигурност.

В книгата ми Венец вместо пепел споделям подробно как този процес на възстановяване обнови живота ми.

Моят небесен Баща възстанови и изгубеното дете вътре в мен. С други думи, сега вече мога да се доверявам, да обичам, да прощавам, да живея простичко; както и да съм свободна да се наслаждавам на това, което правя. Вече не е нужно да се оправдавам, когато се забавлявам. Знам, че това е важна част от живота и е необходимо, за да се поддържа равновесие. Съзнателно се стремя да се наслаждавам на всичко, което върша. Решена съм да го правя.

Използвам всяка възможност, за да се смея, защото сега оценявам какво означава това; в по-ранните ми години щях да го сметна за глупост или лекомислие.

Библията казва в I Петрово 5:8 да бъдем трезви в ума си. В този контекст "трезви" означава сериозни; но не означава, че не бива да сме радостни. В Еклесиаст 3:1-4 ни се казва, че: "За всяко нещо има сезон и време за всяка работа или цел под небето: ... Време за плачене и време за радост, време за скърбене и време за танцуване".

Деца са свободни, а Исус ни е освободил - свободни сме да обичаме, да живеем, да се наслаждаваме и да бъдем всичко онова, което можем да бъдем в Него.

В Йоан 8:36 Исус казва. "Ако Синът ви освободи (ви направи свободни хора), тогава наистина и безспорно сте свободни".

А в Галатяни от 4:31 до 5:1 апостол Павел пише: "Затова, братя, ние, (които сме новородени) не сме деца на слугиня (по плът), но на свободна (по свръхестествен начин). В тази свобода Христос ни е направил свободни (и напълно ни е освободил), затова стойте твърди и не се спъвайте, нито се оплитайте, нито се покорявайте отново на робското иго, (което веднъж сте отхвърлили)".

Бъдете решени да имате тази свобода и да я запазите.

Вие имате право да се наслаждавате на живота си и това право е купено с кръв.

Исус ви нарича Свои "дечица"

Аз вярвам, че един от начините, по които можем да поддържаме свободата си, е като често си напомняме кои сме в Христос.

Забелязала съм, че Исус няколко пъти нарича учениците Си "дечица". В Йоан 21:1-6 е записана една ситуация, в която Петър и някои от учениците решават да отидат на риболов и имат неочаквана среща с възкръсналия Христос.

"Подир това Исус пак се яви на учениците на Тивериадското езеро; и ето как им се яви, там бяха заедно Симон Петър, Тома наречен Близник, Натанаил от Кана галилейска, Заведеевите синове, и други двама от учениците Му. Симон Петър им казва: Отивам да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с тебе. Излязоха и се качиха на ладията; и през оная нощ не уловиха нищо. А като се разсъмваше вече Исус застана на брега; учениците обаче не познаха, че

е Исус. Исус им казва: Момчета, имате ли нещо за ядене? Отговориха Му: Нямаме. А Той им рече: Хвърлете мрежата отядясно на ладията и ще намерите. Те, прочее, хвърлиха; и вече не можаха да я извлекат поради многото риби". На мен ми се струва, че бързо взетото емоционално решение да идат за риба (макар и от необходимост) няма желани резултат. Също така и ние често вземаме емоционални решения по плът, които не произвеждат нищо, докато не се научим, че отделени от Исус не можем да сторим нищо (Йоан 15:5).

Исус е застанал на брега и се обръща към тях по Своя си начин: "Момчета дечица), нямате месо (риба), нали? (Уловихте ли нещо, което сега можете да ядете с хляба?)..." (Йоан 21:5).

Вероятно Исус е използвал тези думи, за да им напомни, че те имат необходимост да станат като дечицата и напълно да разчитат на Него.

Виждаме и как апостол Йоан използва същата фраза в 1 Йоан 2:1: "Дечица, пиша ви, за да не нарушавате Божия закон и да съгрешавате. Но ако някой съгреша, имаме ходатай (Един, който се застъпва за нас) пред Отца - (и това е) Исус, (все) Праведният справедливият, правият, Който се съобразява с волята на Отец във всяка цел, мисъл и действие)". Той използва същата дума и в I Йоан. 2:12: "Пиша вам, дечица, защото в Неговото име имате прощение на греховете (опростени сте чрез Неговото име и защото сте изповядали Неговото име)".

Вероятно Йоан е научил тази думичка, като е слушал Исус да я използва в обръщението си към него и към другите ученици. Това е толкова мила дума, кара ни да се отпуснем, кара ни да се чувстваме обичани и обгрижени и да знаем, че можем за всяко нещо да се облегнем на Господа.

Ако аз трябваше да наричам сина си постоянно "бебчо", щях да оставя у него (дори и подсъзнателно) разбиране, че гледам на него като на бебе, което пък може да развие у него чувство за незрялост. Започнах да наричам момчетата си "синко", когато поотраснаха малко. Мисля, че и промяната на думичката им помогна да пораснат. От тази дума те разбираха, че очаквам зрялост от тях.

Има случаи, в които пък осъзнавам, че четирите ми деца винаги ще си останат моите "бебета", независимо колко възрастни ще са. Поради това те знаят, че винаги могат да разчитат на нас да им помогнем да балансират живота си в която и да е област. Винаги могат да дойдат при нас, ако са наранени.

Исус иска от нас да израснем в поведението си, но също иска да запазим детското отношение към Бога - по детски да се доверяваме и да се облягаме на Него. Той знае, че ако нямаме такова отношение, няма да имаме мир и радост.

Ние сме Божи деца

"(И Господ отговори) Може ли жена да забрави сучещото си дете и да няма състрадание към сина на утробата си? Но дори и тя да забрави, Аз никога няма да ви забравя." Исаия 49:15

Исаия 49:15 е друг пасаж, който разкрива, че нашият небесен Баща копнее да отиваме при Него като деца при баща. В този стих Господ използва пример с кърмеща майка и нежното ѝ отношение и състраданието ѝ към детенцето и неговите нужди.

Нашият небесен Баща иска да знаем, че сме Неговите безценни малки дечица, а когато дойдем при Него като такива, показваме вяра в Него, която пък от своя страна отключва Неговата грижа към нас.

Бог не е като хората. Ако хора от миналото ви нараняват, не позволявайте това да повлияе на взаимоотношенията ви с Бога. Вие можете да Му се доверите. Той ще се грижи за вас като любящ баща за дечицата си.

Когато като деца не сме получили необходимата ни обич и грижа, в нас се поражда страхове, които Бог не е планирал да имаме. Родителите трябва да бъдат огледален образ в психическата сфера на взаимоотношенията ни с Бог в духовната сфера. Често когато хората са израснали в дисфункционални домове, това причинява проблеми във взаимоотношенията им с Господа.

Моля се, когато четете това, което съм написала, и размишлявате върху Словото, което споделям с вас, да преживеете изцеление в емоциите си и да бъдете свободен възрастен човек, който да може да идва при небесния си Баща, както прави едно дете. Моля се да сте възрастен,

който знае как се работи когато е време за работа, но и как да се забавлява свободно, когато е време за забавление; възрастен, който може да поддържа баланса между сериозното и забавното.

Следователно живеете като децата!

"(Живейте) като деца на покорството (спрямо Бог); не се съобразявайте със злите желания (който преди ви управляваха) във вашето предишно невежество (когато не знаехте изискванията на закона)." I Петрово 1:14

Трябва да идваме при Бога, както идват малките деца, иначе никога няма да ходим в покорство. Трябва да се облягаме на Него и постоянно да искаме помощ от Него. Всичко, към което сме призвани от Бога, трябва да става с Неговата помощ. Той е готов, чака ни и освен това иска да ни помогне. Трябва да дойдем смирено като малки деца - искрени, непресторени, честни, открити - и да не забравяме, че без Него и без Неговата постоянна помощ никога не бихме израснали в послушание.

В I Йоан. 4:4 апостолът пише: "Дечица, вие сте от Бога (принадлежите Му) и (вече) сте ги победили (силите на антихриста), защото Този, Който живее във вас, е по-велик от този, който е в света".

Гръцката дума, преведена като дечица в този стих, а и в много други, има значение и на "скъпоценни"¹⁶. Strong, James. The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1990). "Greek-Dictionary of the New Testament", 5040. Бог иска вие и аз да знаем, че сме Неговите мънички скъпоценности.

В I Йоан 4:4 апостолът пише и за разгромването и победата над врага. Ще повторя, аз вярвам, и съм сигурна, че това се осъществява само когато дойдем при Бога като малки дечица - облягащи се на Него, зависими, като разчитаме на Него и Му се доверяваме.

В Галатяни 4:19 апостол Павел призовава вярващите в Галатия: "Дечица, за които съм отново в родилни болки, докато Христос се изобрази (оформи) изцяло и напълно във вас".

Точно както любящите родители са готови да страдат заради децата си, които са в нужда, така и Павел изстрадва гоненията, за да проповядва Евангелието на тези, които нарича свои деца. Те са тези, които са родени в Божието царство поради Павловото проповядване, а той копнее да ги види как израстват и се наслаждават на всичко, което имат чрез смъртта на Исус.

Като ги нарича дечица, ап. Павел всъщност им казва, че е готов да застане до тях и да направи всичко необходимо, включително и да пострада при нужда, за да види Божията цел изпълнена в живота им.

Един добър родител е готов да пострада, но неговите деца да не пострадат. Виждаме този "родителски принцип" в действие, когато Бог изпраща Исус да умре вместо нас, Неговите деца.

Според Библията, правото ни да бъдем като децата ни се дава от Бога и за това право е платено с кръв:

Но на тези, които Го приеха и приветстваха, даде право (сила, привилегия, авторитет) да станат деца на Бога, тоест на тези, които вярват в (прилепват се към и разчитат на) Неговото име... Йоан 1:12

Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, (като ни уверява), че сме деца на Бога. Ако сме (Негови) деца, тогава сме и (Негови) наследници: наследници на Бога и сънаследници с Христос (споделящи Неговото наследство с Него); само ние трябва да страдаме Неговите страдания, ако искаме да наследим Неговата слава. Римляни 8:16, 17

Децата са наследници. Слугите са работници; те нямат нищо от наследството на децата.

Вие наследници ли сте или работници?

В Римляни 8:21 апостол Павел ни казва, че Божиите деца имат славна свобода и че един ден: "... природата (естеството) ще бъде освободена от робството на разпадане и гниене и (и печели достъп) до славната свобода на Божиите чедра".

Като Божии деца ние не сме предопределени да живеем в никакво робство. Трябва да преживяваме славна свобода - свободата да се наслаждаваме на всичко, което Бог ни е дал в Христос. Той ни е дал живот, а нашата цел е да му се наслаждаваме.

Не говоря за себично, егоистично наслаждение, което търси само своето и не зачита никой друг. Това, което имам пред вид, е богоугодна наслада - която се учи да се отнася към живота и ситуациите от живота, както Исус се е отнасял - да можем да се наслаждаваме за всичко!

Търсете как да станете и да останете като децата - с цялата простота, която децата имат. Това ще увеличи качеството на живота ви по невероятен начин.

Едно простичко отношение може да промени всичко.

Опитайте! Ще бъдете благословени!

7

Усложненията на религията

"...А на тези, които Го приеха и приветстваха, даде право (сила, привилегия, авторитет) да станат деца на Бога, тоест на тези, които вярват в (прилепват се към и разчитат на) Неговото име..." Йоан 1:12

Исус ни е поканил да имаме взаимоотношения чрез Него с Бог Отец. Взаимоотношенията и религията са съвсем различни неща.

В обществото днес често чуваме въпроса: "Каква религия изповядвате?" в смисъл "Какви доктрини следвате?" или "Към какви правила се придържате?"

Когато ми зададат този въпрос, аз обикновено отговарям: „Член съм на неденоминационна харизматична църква, но не съм религиозна. Аз имам лични взаимоотношения с Исус Христос“. Разбира се, понякога след това ме гледат доста странно.

Нека да изследваме тези две идеи - религия и взаимоотношения - и да видим каква е разликата между тях.

Религия

Част от определението на Уебстър на думата религия е: "Вяра в и страхопочитание към свръхестествена сила, приемана за създател и господар на вселената... Специфична единна система на изразяването на това." 17. Webster s II Riverside Universin Dictionary, s.v. religion. Религията не ми се струва нещо твърде лично. Сякаш няма и грам топлина в смисъла на тази дума.

Религията се обяснява като "система". Аз не искам никаква си система. Светът не се нуждае от система; ние се нуждаем от това, което Исус ни даде чрез смъртта Си - имаме нужда от живот. Религията не може да ни послужи и да ни даде живот - тя дава смърт.

Религията е сложно нещо. Наистина, в нея няма простота! Религията представлява това, което ние правим, за да следваме системата от правила, за да спечелим Божието благоволение.

Веднъж на една от моите конференции една жена сподели с мен определение за религия, което смяташе, че Бог ѝ е дал. И то е: "Религия е човешката представа за това, което Бог очаква".

Фарисеите в Библията са били религиозни. Всъщност те са били религиозният елит на онова време, а Исус ги е нарекъл ехидни (змии) (Матей 12:34) и варосани гробници (Матей 23:27).

В своите експозитивни тълкувания на някои новозаветни книги, Бен Кемпбъл Джонсън нарича фарисеите "спазващи правилата". Те наистина са правели всичко възможно да спазват правилата, но не са имали милост или състрадание, нито богоугодни сърца. Те са били сурови, легалисти, груби, корави, остри и оказващи натиск. Те са били взискателни. Според тях, нещата е трябвало да бъдат свършени само по определен начин, иначе не били приемливи.

Това е добро описание на религия.

Взаимоотношение

Уебстър определя взаимоотношение като "състояние или фактът на това да си свързан... Връзка по кръвен път или чрез брак: РОДНИНСТВО".18. Webster s II New Riverside University Dictionary, s.v. relationship.

Аз наистина харесвам повече думата "взаимоотношение", отколкото "религия" - дори няма нужда да изследвам повече. Само като чета определението за "взаимоотношение", се чувствам по-добре. То звучи някак топло и приветливо и сякаш ми напомня много повече за живот, отколкото думата "религия".

В Езекиил 36:26-28 Бог обещава, че ще дойде ден, в който Той ще даде на хората Своето сърце, ще постави Своя Дух в тях, ще ги направи да ходят в Неговите повеления и ще ги доведе до близки взаимоотношения с Него:

"Ще ви дам ново сърце и ще поставя нов дух във вас и ще отнема каменното сърце от вашата плът и ще ви дам ново сърце от плът.

И ще сложа Своя Дух във вас и ще ви направя да ходите в Моите повеления и вие ще слушате Моите заповеди и ще ги вършите. И ще живеете в земята, която дадох на бащите ви; вие ще ми бъдете народ, а Аз ще бъда ваш Бог".

Ние живеем във възможността да имаме достъп до осъществяването на това обещание.

Господ казва, че ще отнеме каменното сърце от човека. Законът е даден на каменни плочи; вярвам, че нашето сърце става каменно, когато в продължение на години се стараем да изпълняваме закона и неизбежно се проваляме.

Легализмът ни прави с твърди сърца.

Опитите, провалите и постоянното разочарование ни прави студени и безжизнени като камък, както Павел отбелязва в Галатяни 3:10: "И всички, които зависят от закона (които търсят да бъдат оправдани чрез покорство на закона от ритуали), са под проклятие и са обречени на разочарование и унищожение..." Господ ни е обещал, че ще сме способни да пазим заповедите Му, защото Той ще ни даде сърце да Го следваме и Неговият Дух ще ни направи способни. Новороденият вярващ не трябва да "опитва" да следва Божиите пътища; той трябва да иска, да копнее да го прави. Мотивите трябва да са правилни. Моят отклик на Исус е мотивиран от това, което Той вече е направил за мен; не е усилие да Го накарам да направи нещо. Вече няма нужда да се опитвам да угодя на Бог, за да спечеля любовта Му. Безвъзмездно съм получила Неговата любов и затова копнея да Му угодя поради това, което Той вече е направил за мен. Това, което написах току-що, е особено важно. Прочетете го отново. За мен точно това е най-съществената разлика между религия и взаимоотношение.

Религия срещу взаимоотношение

Във II Коринтяни 3:6 апостол Павел казва, че той и неговите приятели апостолите са определени "... за служители и разпространители на един Нов завет на (спасение чрез Христос), не (служители) на буквата (на законно написаната система от правила), но на Духа; защото системата от правила (на закона) убива, а (Светият) Дух оживотворява".

Понякога ми се струва, че религията убива хората. Има толкова много прекрасни и ценни хора, които търсят връзка с Бога. А религиозното общество продължава да им казва какво още трябва да "правят", за да бъдат угодни и приети от Бог.

Не се обиждайте от начина, по който използвам думата "религия". Осъзнавам, че тази дума е била популярна в продължение на векове и звучи доста духовно. Аз само се опитвам да поставя ясна граница между безличната система от правила и наставления, и личното взаимоотношение с живия Бог.

Исус е говорил за Неговите лични взаимоотношения с Отец, докато религиозните водачи от онова време са Го преследвали.

Учудена съм как някои хора винаги искат да застанат срещу този, който говори за Бога по по-личен начин, или срещу този, който смята, че има връзка с Бога. Явно е, че Сатана мрази личните взаимоотношения с Бога, както и силата, която те дават в живота на вярващия.

Ако вие или аз говорим за Бога, че Го познаваме, в някои религиозни кръгове ще бъдем осъдени и критикувани. Хората ще питат: "За какъв се имаш?" Религията винаги иска да ни представи Бог като много отдалечен, някъде високо в небето, недостижим за никого, освен за елита на Църквата. Освен това искат да вярваме, че Той може да бъде достигнат само със строгото спазване на правилата и чрез добро поведение.

Този "религиозен дух" е съществувал и в Исусово време. И макар че Христос е умрял, за да сложи край точно на този дух и да доведе хората до близки взаимоотношения със Себе Си, със Светия Дух и с Бог Отец, същият този дух тормози хората и до днес, ако те не познават истината.

Аз обичах Бога през по-голямата част от живота си. Приех Исус за личен Спасител, когато бях само на девет години. Но трагедията е там, че докато не станах на четиридесет,

никога не се бях наслаждавала на Бога. Цялото ми отношение към Него беше религиозно. То беше основано на това какво аз мога да направя, а не какво Той вече беше направил за мен. Бях стриктно спазваща правилата, един модерен фарисей. Не само че се стремях да спазвам правилата, ами и настоявах всички други да спазват моите правила.

Когато успях в това, бях горда. А когато се провалях, се чувствах осъдена. Опитвах се да бъда праведна (в правилни отношения с Бога) чрез делата си. Не осъзнавах, че моята праведност никога няма да се окаже достатъчна, за да ме оправдае в Божиите очи: "Защото никой човек не може да бъде оправдан (праведен, освободен от отговорност или сметнат за приемлив) в Неговите очи поради вършене на делата, определени от закона. Защото (истинската функция на) закона е да прави хората да разпознаят и да осъзнаят греха си (не просто да имат идея, но да се запознаят с греха, което води към покаяние, вяра и свят характер)" (Римляни 3:20).

Законът е даден, за да покаже на човека, че той има нужда от Спасител. Ние трябва да се опитваме да спазваме закона, докато не осъзнаем, че няма да успеем никога, а след това смирено да помолим Бог да ни помогне, което Той вече е направил чрез Исус Христос.

Религията казва: "Трябва да намериш начин, независимо колко невъзможно изглежда. Налага се да го направиш... Пази правилата или понеси наказанието".

Но взаимоотношението казва: "Направи най-доброто, на което си способен, защото Ме обичаш. Аз познавам сърцето ти. Признай грешките си, покаяй се и просто продължи да ме обичаш".

Благодат или закон

"А сега и независимо от закон се яви правдата от Бога, за която свидетелствуват законът и пророците, сиреч правдата от Бога, чрез вяра в Исуса Христа, за всички (и на всички), които вярват; защото няма разлика. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, а с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когато Бог постави за умилоствивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори за да покаже правдата Си в прощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, за да покаже, казвам правдата Си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса." Римляни 3:21-26

Задачата на апостол Павел е била определена когато му е дадено поръчението да проповядва благовестието на съвременниците му евреи. Те са се опитвали да спазват закона дълго време. С векове са живели под "системата от правила". Когато са успявали, са се чувствали добре, а когато са се проваляли, са чувствали осъждане

Както Павел обяснява тук в Римляни 3:21-26, на тях им е било трудно да разберат новия ред на нещата, затова той е трябвало да ги учи на Божията благодат, която оправдава и приема за праведни всички, които имат вяра в Исус Христос, Който е самото изпълнение на закона.

След като Павел прилага благата вест и за евреите, което е наистина добра вест, той заявява нещо, което обаче за религиозните хора не е добра новина.

Вяра или дела

"И тъй, где остава хвалбата? Изключена е. Чрез какъв закон? чрез закона на делата ли? Не, но чрез закона на вярата. И така, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на закона." Римляни 3:27-28

Плътта на човека иска да има нещо, с което да се гордее. Тя иска признание. В Божия нов план няма да има, нито може да има признание за човека. Исус е направил всичко, а за хората остава да повярват!

Всичко, което човек получава от Бога, е в резултат на вяра, а не на дела.

Първо, човек трябва да има вяра. След това определено ще може да върши добри дела, но той винаги трябва да помни, че тези "дела" не са му от особена полза пред Бога. Той трябва да ги върши с "чисти помисли", което всъщност е израз на желанието да дадеш, а не да вземеш!

Живот и светлина на света, живи послания

Църквата трябва да изобилства от живот. Тя трябва да е трептяща, жива, активна, енергична, мирна и пълна с радост. Вярвам с цялото си сърце като резултат от моите собствени

преживявания, освен това, което съм наблюдавала да се случва и на други хора, че един погрешен подход към Бога напълно ще провали такъв вид бликащ, изобилен живот.

Легалистичният и религиозен начин на отношение ограбва живота, а не го подхранва. Помнете, че Павел е казал: "Законът убива, но духът оживотворява." Когато следваме Духа, се чувстваме живи. Когато следваме закона, той буквално изсмуква живота от нас.

Църквата на Исус Христос трябва да е славна Църква (Ефесяни 5:27). Естествено не можем да забравим, че Църквата се състои от отделни индивиди. Как тогава Църквата може да бъде славна, когато тези, които са приели Христос за техен спасител, не са славни?

Всеки от нас трябва да си задава въпроса: "Дали хората биха поискали това, което имам, като наблюдават живота ми и виждат излъчването ми?" Ние трябва да сме светлината на света (Матей 5:14), живи послания, които всички човечи да четат (II Коринтяни 3:2). Ако сме такива, тогава животът ни ще бъде писмо за света.

Къде е славата на Църквата?

"Но, ако служението на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, щото израилтяните не можеха да гледат Мойсей в лице, поради блясъка на лицето му, който впрочем преминаваше, как не ще бъде служението на духа с по-голяма слава?" ако лично ние сме по-славни, няма да има нужда да се молим Бог да изяви славата Си. Ще я носим със себе си и в църквата, и където и другаде да отидем.

Ако всички християни са облечени в Божията слава когато отиват на работа или да пазаруват, или на училище, няма да мине много време докато целият свят бъде повлиян по много положителен начин.

Ние вярващите говорим за славата, проповядваме за славата, пеем за славата, но всъщност светът има нужда да я види! Светът се нуждае да види жива църква, изградена от живи камъни.

Живи камъни

"Ако сте опитали, "че Господ е благ;" при Когото идвайки, като при жив камък, от човечите отхвърлен, а от Бога избран и скъпоценен, и вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, за да станете свето свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исуса Христа." I Петър 2:3-5

Обърнете внимание, че апостолът започва, като казва, че трябва първо да опитаме от добротата и благостта на Бога и да "идем при Него". След това - като "живи камъни" - трябва да водим посветен, отдаден на Бога живот, който ще включва духовни жертви, но само такива, които са угодни на Бога и приемливи пред Него.

Единственият вид духовни жертви, които са угодни на Бога и приемливи пред Него, са тези, които правим с правилни мотиви. Те са сторени от любов към Него, а не с цел да Го принудят да ни обича. Извършени са поради това, което Той вече е направил, а не за да го изнудим да направи нещо за нас. Бог не се продава!

Ние не можем да си купим любовта Му, нито благоволенieto, милостта, помазанието, отговорите на молитвите - нищо!

Законът е покривало

"И не сме като Мойсей, който туряше покривало на лицето си, за да не могат израилтяните да гледат изчезването на това, което преминаваше. Но техните умове бяха заслепени; защото и до днес, когато прочитат Стария завет, същото покривало остава, като не им е открито, че тоя завет преминава в Христа. А и до днес, при прочитането на Мойсея, покривало лежи на сърцето им." II Коринтяни 3:13-15

Този пасаж от Павловото писмо към коринтските вярващи ни говори, че когато законът се чете, има покривало върху сърцата и умовете на хората.

Покривалото разделя.

Докакто четем Библията като закон, винаги ще бъдем разделени от Бога и няма да имаме правилни взаимоотношения с Него. И макар Старият завет вече да е отминал и приключил, ако още държим на буквата на закона, ще виждаме и четем само правила в Библията.

Помнете, че легалистите са хора, които спазват правила. Те издигат правилата над

взаимоотношенията.

Не бъдете легалисти, криещи се зад покривало от закони и правила, но елате при Бог такива, каквито сте, с отворени сърца и неприкрити лица.

Елате с неприкрито лице

"А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен". II Коринтяни 3:18

В този пасаж четем, че трябва да дойдем с открито лице, за да приемем това, което Бог иска да ни даде от Новия завет.

За мен това означава, че когато спра да бъда религиозна легалистка и просто дойда при Исус, когато оставя настрана всички "мои" дела и започна да виждам Него, когато Му позволя да махне покривалото пред очите ми, тогава Той и аз можем да навлезем в лични взаимоотношения, които неизбежно ще ме променят и ще ме направят повече като Него.

Днес поставяме ударението върху личното време с Бога и това е правилно. Повече от всичко друго ние имаме нужда от Неговото присъствие. Той е единственият, Който може да извърши за нас това, което да остане завинаги.

За нещастие, много хора са били изнервяни от постоянно поставяния акцент върху поучението. Те искат да прекарат повече време с Бога, но се чувстват неудобно. Или пък не знаят какво да правят през това време.

Трябва да се научим да "бъдем", а не винаги да чувстваме, че трябва да "правим".

Някои казват, че никога не усещат Божието присъствие. За тях молитвата и общението са сякаш сухи. Вярвам, че една от причините за това е тази - хората все още живеят под закона, вместо по благодат. Благодатта не е свобода да грешим; тя е сила за свят живот.

Но благодатта също вижда, когато нашето сърце е право пред Бога и макар поведението ни не винаги да е перфектно, благодатта прощава и ни помага да се измъкнем от там, където сме, за да стигнем там, където трябва да бъдем.

Законът осъжда. Благодатта (живеем в нейното време) премахва осъждането и ни освобождава - свободни от и свободни за. Свободни от осъждане, себеомраза, себеотхвърляне, нездрав страх от Бога и още много негативни капани. И свободни за да служим на Бога без принуда, свободни да използваме живота и енергията, която имаме, за да имаме по-добро поведение вместо да се борим с осъждението.

Покривалото е махнато!

"Но когато влизаше пред Господа да говори с Него, Мойсей вдигаше покривалото догде да излезе; тогава излизаше и говореше на израилтяните онова, което му беше заповядано. И израилтяните виждаха лицето на Мойсей, че кожата на лицето му блестеше; а Мойсей пак туряше покривалото на лицето си, догде да влезе да говори с Господа." Изход 34:34, 35

Докато размишлявах върху покривалото, за което говори ап. Павел във II Коринтяни глава 3, Бог ми даде невероятен пример. Когато един мъж и една жена встъпват в брак: булката идва при младоженеца с воал или покривало пред лицето си. В края на церемонията, когато те вече са обявени за съпрузи и имат право на първа целувка, младоженецът вдига булото и той и съпругата му влизат в много по-интимни взаимоотношения, първоначално символизиращи от целувката.

Те никога не биха имали такъв тип близки лични отношения, ако булката откаже да махне воала си. Само си представете що за живот биха имали те, ако сватбеният воал или покривало никога не е махнат от лицето на булката.

Дори когато Мойсей е получил заповедите и е трябвало да сложи покривало, когато е сред хората, Библията казва, че когато отново е влизал в присъствието на Бога, е трябвало да маха покривалото. Мойсей не е можел да стои пред Бога с покривало на лицето си; ние също не можем.

Точно както за да има нормален брачен съюз трябва да бъде махнато булото, така и взаимоотношенията между нас и Господ не могат да са нормални, ако не е махнато покривалото на легализма.

Младоженецът е този, който маха булото от лицето на невестата си. Исус е младоженецът, а ние сме Неговата невеста. Той е дошъл и е махнал воала на закона. Той е

изпълнил закона за нас и е платил наказанието за нашите престъпления.

За тези "в Христос" воалът е вдигнат!

Не бъдете невяста, която държи воалът ѝ да остане пуснат пред лицето ѝ, когато женихът се опитва да го вдигне. Не се придържайте към старите порядки на легализма, но се предайте на новия път - любовта.

8

Легализъм в практичните неща

Свидетелствам (заявявам) за тях, че те имат (определена) ревност и ентузиазъм за Бога, но не са просветлени и не живеят според (правилното и жизненоважно) знанието. Римляни 10:2

Легалистичното отношение се проявява във всяка област.

Аз имах такова легалистично, законническо отношение към домашните си задължения. Чистех дома ни всеки божи ден. Минавах с прахосмукачката, бършех праха, полирах мебелите, лъсках огледалата, перях, сушах и сгъвах всички дрехи, събрани от предния ден. Нямах време за нищо друго освен за работа и дори негодувах от факта, че никога не се забавлявам. Без да осъзнавам дори, аз сама ограбвах от себе си насладата, от която отчаяно се нуждаех, но сякаш не можех да открия в живота си.

Един ден приятели ме поканиха да ида с тях по магазините. Искаше ми се да ида. Сърцето ми казваше: "Да, отиди и се поразвлечи!" Плътта ми казваше: "Не, работата преди забавлението."

И докато чистех хола, Светият Дух ми каза: "Джойс, прахът и боклуците на пода ще ги има и утре. Работата ще те чака и утре. Понякога просто трябва да се отдръпнеш от нея и малко да се поразнообразиш. На това аз казвам да усетиш вкуса на живота. Ако ядеш блудкава храна, няма да умреш от глад, но няма ли да е много по-добре, ако тя е с подправки и е вкусна?"

Работници и обичащи

Работохолиците - каквато бях аз - гледат да свършат работата. Работохолиците могат дори да спечелят възхищението на тези около тях, но всъщност не се радват много на живота си. Освен това те често имат симптомите на стреса, в който живеят. Той проличава на лицата им, видим е в телата им, в емоциите и дори в умовете им.

"Работохолизъм" е нещото, което слага бреме върху цялото семейство и понякога стресът върху брака е толкова голям, че води до развод.

Понякога виждаме как един "работник" е женен за "обичащ забавлението" човек. Бог събира такива противоположни брачни партньори, за да им помогне да намерят равновесието в живота си. Обичащият забавлението може да има нужда да се понаучи да работи повече, а работещият може би трябва да се научи да се забавлява.

Божият план е да се учим един от друг и да си помагаме като допълваме слабостите си. Трябва да си помагаме да живеем уравновесено. Като наблюдаваме другите, можем да осъзнаем, че в дадена област сме извън равновесие.

Когато работохоликът се жени, той може да осъзнае, че не всеки обича да работи толкова, колкото той самият. В моя случай аз постоянно се мъчех да накарам Дейв да се раздвижи и да прави нещо. Професията му беше инженер и затова през почивните дни обичаше да гледа мачове, да ходи да играе голф или пък да се забавлява с децата. Аз постоянно му натяквах, че трябва да върши нещо "смислено". Всъщност не виждах какво му е толкова ценното на забавлението. Исках го, но се страхувах.

Трябва да бъда откровена с вас и да ви кажа, че аз обичам да работя и не се срамувам да го призная. Аз съм от работещите; Бог ме е създал такава. Ако Той не ме беше направил такава, тази книга нямаше да съществува. Наистина се изисква много работа, за да се направи нещо смислено, но добрата новина е, че сега обичам и да се забавлявам. Научих се да оставям работата си, за да се насладя на "вкуса" на живота, когато започвах да усещам "блудкавостта" на нещата.

Дейв също обича да работи, но той успява да се наслади на всичко, което прави. Мога да кажа, че съпругът ми винаги е успявал да "празнува" живота. Никога не е имал нищо против да ходи с мен и децата в супермаркета. Но като отиде, той се забавлява. Гони децата с количката, те пишат, смеят се и викат от насладата.

Разбира се, аз посинявах от гняв. Постоянно им подвиквах: "Спри! Спри веднага! Хората ни гледат. Не прави цирк!" Но сякаш нищо не му казвах. Това май даже го караше да щурее още повече - понякога и мен погваше с количката между рафтовете, което истински ме изнервяше!

Дейв е много висок (почти два метра) и много лесно вижда от другата страна на рафтовете. Понякога отиваше от другата страна на рафта, където бях аз, и понеже той ме вижда, а аз него не, хвърляше през рафта разни неща към мен и ме оставяше да се чудя откъде падат.

Аз бях много напрегнат човек. Вършех всичко изключително съсредоточена. Да се пазарува от супермаркета беше много важен проект за мен. По онова време имахме малко пари за купуване на хранителни продукти за семейство от вече пет члена. Аз обичах да се възползвам от разни промоции и намаления, и винаги носех калкулатор със себе си.

Освен това бях и много загрижена за здравето, затова прекарвах много време в магазина да чета етикетите на стоките, за да съм сигурна, че няма да дам на семейството си храна с твърде много захар или вредни вещества.

Един ден бях много ядосана на Дейв. Развиках му се и той накрая каза: "Спри да викаш, Джойс, само се опитвам да се забавлявам!" Аз му отвърнах: "Аз пък не съм дошла да се забавлявам!". Тъжното е, че така и не направих нищо, за да се забавлявам. Не бях щастлив човек.

Сега, като гледам назад, ми е ясно защо не съм била щастлива, но тогава бях заблудена и дори не го осъзнавах. Тогава си мислех, че всеки, който не се държи според моите стандарти, е мързелив или нехаен.

Понякога като семейство се забавлявахме заедно. Дори понякога се смеех, но никога не съм се чувствала комфортно да го правя. Както споменах, ако се забавлявах, се чувствах малко виновна, сякаш върша нещо нередно.

Свръх жената

В нашето общество всеки вид слабост е абсолютно неприемлива. Аз бях привърженик на това становище. Не знам защо, но смятах, че ако покажех някаква проява на слабост, не "заслужавах" да се наслаждавам, защото например не съм се молила достатъчно или не бях прочела определения брой глави от Библията за деня.

Имах "правила" за всичко. Нещата, които другите хора правеха, за мен ставаха правила. Това, което научавах от проповедите или четях в книгите, се превръщаше в правило за мен. Аз самата дори си създавах правила.

Веднъж чух, че Бог дал на Мойсей само десет заповеди, но до времето на Исус хората (особено тези с религиозен дух) са превърнали десетте в най-малко две хиляди особено детайлни правила и наредби. Не знам откъде ги изнамервах тези правила, но знам със сигурност, че живеех под много закони, правила и наредби.

Къщата трябва да е чиста преди да мога да си почина и да се отпусна малко. Поведението ми трябваше да е добро и аз трябваше да проявявам всички плодове на Духа. Трябваше да съм добра съпруга, в която няма и следа от инат или непокорство. Трябваше да се моля определено време и да прочета даден брой глави от Библията. Ако се случеше да преям или да ям неправилната храна (вредна и нездравословна) или не правех достатъчно упражнения, не заслужавах да се отпусна... да не продължавам със списъка.

Една вечер синът ми ме помоли да гледам с него един филм по телевизията. В общи линии той каза: "Мамо, ще спреш ли да бъдеш "духовна" поне една вечер и ще дойдеш ли да се позабавляваме малко?" В сърцето си знаех, че това е добро и реших да го направя. Но всъщност не се забавлявах истински, защото в себе си усещах сянката на чувството на вина.

Вече съм достатъчно напреднала във взаимоотношенията си с Господа, за да знам, че онова, което тогава съм чувствала, е грешно. Знам, че няма нищо греховно в това да гледам добър чист семеен филм с детето си. Накрая аз извиках към Бога: "Боже, какво не ми е наред? Защо се чувствам така?"

През следващото денонощие Бог започна да ми открива някои неща, които щяха да преобърнат живота ми. Той ми показа, че слабостите, които са имали други хора около мен, са били отворена врата, през която са влезли много болка и злоупотреби. Слабости в характера бяха спрели тези, които всъщност е трябвало да ми помагат. Струваше ми се, че от слабите хора или се бяха възползвали, или техните слабости причиняваха болка на останалите.

Бях взела решение да не съм слаба! Мразех слабостта!

Тогава трябваше да приема истината, че всички имаме определени слабости. Ние сме хора. Живеем в плътски тела, които се изморяват. Плъттa воюва срещу духа; понякога обаче ние избираме да се бием на страната на врага (плътта). Понякога се поддаваме на изкушенията преди дори да осъзнаем, че сме го направили. Трябва да пораснем! Но това отнема време! Бог разбира това и е готов да потърпи, да изчака, да не бърза да се гневи, да е благ и милостив. Но ние от своя страна трябва да сме готови да приемем Неговата щедрост.

Нашият небесен Баща се наслаждава да ни благославя, дори когато не го "заслужаваме". Аз исках да си спечеля всичко - тоест да заслужа всичко. И когато не смятах, че съм изпълнила своята част или не бях направила най-доброто, на което бях способна, не си позволявах да се наслаждавам на нищо.

Никой друг не ми го причиняваше!

Аз самата бях най-големият враг на себе си. Не си позволявах да се наслажда на нищо, докато не бях съвсем сигурна, че съм го заслужила!

Това откровение от Светия Дух направи огромен пробив в мен, но аз все още трябваше да го приложа. (Като видим истината, тя ще ни освободи, но само ако я приложим.) Започнах да прилагам своята новооткрита свобода всеки ден. Всеки ден давах най-доброто от себе си, защото обичах Исус, но и всеки ден не успях да стигна до "съвършенството".

Започнах обаче да постигам равновесие в живота си. Работа... почивка... наслаждение... смях... време с Господа... време с Дейв... време с децата... време за мен самата. Учех това: "За всяко нещо има сезон и време за всяка работа под небето" (Еклесиаст 3:1). "Под небето" означава на земята.

"Духовни" християни, които не са добри за земята

Затова, ядете ли, пиете ли или правите нещо друго, вършете го за слава и почит на Бога. I Коринтяни 10:31

Ние сме на земята и има земни неща, за които трябва да се погрижим. Не можем да бъдем "духовни" през цялото време. Но ако някой човек има "религиозен дух", както аз го наричам, или ще пренебрегва естествените неща, за които би трябвало да се грижи, и ще създаде огромен проблем в семейството си, или ако все пак полага грижи за земните неща, няма да го прави с удоволствие. Винаги ще бърза да претупа "светските неща", като се стреми бързо да се захване с нещо духовно, защото само тогава се чувства добре вътре в себе си. Такъв човек се чувства одобрен от Бога, когато прави това, което смята, че е нещо "духовно".

Трябва да се научим, че с Бог можем да общуваме, когато слагаме прането в пералнята, както и когато сме на колене. Аз лично смятам, че Бог предпочита да общува с хората, които през целия ден Му говорят, отколкото с тези, които имат определено време за молитва. Тези последните прекратяват молитвата в момента, когато времето изтече. И после чак на следващия ден.

Господ присъства навсякъде и е на разположение за общение с нас или да ни помогне в нужда.

Аз съм голям привърженик на това, че трябва да имаме определено време за общение с Бога, за молитва и за изучаване. Но за да се наслажда на целия си живот, трябваше да се науча, че Той иска да е включен във всяко нещо, което правя.

Според I Коринтяни 10:31 каквото и да правим, трябва да прославяме Бога, което не изключва нито светската сфера, нито духовната сфера. В Лука 19:13 Исус ни поучава да сме "заети" (български превод - да търгуваме, бел.прев.), докато Той се върне. Коренът на думата "да се заема" означава "да работя нещо, да се захвана с нещо"¹⁹. Strong, James. The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1990), "Greek Dictionary of the New Testament", 4231. Вярвам, че това, което Исус иска да каже, е да очакваме Неговото

завръщане с нетърпение, а докато Той дойде, да живеем живота си пълноценно.

Божие присъствие прави мястото свято

"И Мойсей си рече: Да свърна и да прегледам това велико явление, защо къпината не изгаря. А като видя Господ, че свърна да прегледа, Бог го извика изсред къпината и рече: Мойсее, Мойсее! И той каза: Ето ме. И рече: Да се не приближиш тука; изуй обувката от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя." Изход 3:3-5

Божият призив към мен за служение дойде, когато бях в спалнята, оправях леглото си и едновременно с това говорех с Него. Оправянето на леглото си е чиста проба земна работа. Няма нищо особено духовно или пък вълнуващо в това, но въпреки всичко Бог избра да ми говори за тръгване в посока, която щеше много да промени моя живот и живота на семейството ми, когато бях вкъщи, заета с нещо обичайно и ежедневно.

Ако вие и аз допуснем Бог до всяка част от живота ни, ще бъдем изненадани на какви места и в какво време Бог ще ни говори.

Когато Бог се е явил на Мойсей в горящата къпина, Той му казал да си събуе сандалите и да остане бос, защото това място било свято. Само секунди преди Бог да се появи там, това била най-обикновена земя - а след това станала свята. Господното присъствие я направило свята! Неговото присъствие е във вярващия, който е приел Исус Христос за спасител.

Ние сме Божията скиния. Нашите тела са храм на Светия Дух (I Коринтяни 6:19). Той живее в нас! Където отидем ние, Той е с нас. Ако сме в супермаркета, и Той е там. Ако отидем да играем голф, Той също идва с нас. Ако сме в парка с децата, Той също е там.

Всички тези обикновени неща са нещата, които или доброволно, или насила трябва да правим, за да поддържаме равновесието в живота си. Нещата, които правим, или местата, на които ходим през деня, не са святи сами по себе си, но когато отидем там или ги извършим, Бог е обещал да бъде с нас. А всяко място, на което е Бог, става свято!

Дори земните неща стават свещени, когато Господ присъства там. Ако вие и аз правим всичко, което трябва да направим, с цел да прославим и почитем Бога, тогава то може да бъде извършено с разбиране за Неговото присъствие.

Не всички неща в сравнение с други имат еднаква стойност. Молитвата и четенето на Словото имат по-голяма вечна тежест, но това не означава, че Бог не одобрява останалите неща, нито че не можем да се забавляваме, докато ги вършим.

Аз вярвам, че трябва буквално да празнуваме живота, а за да стане това, трябва да "честваме" всеки отделен аспект от него. Всички части заедно правят цялото. Уебстър определя думата празнувам като "да гледам на даденото събитие... с отношение на тържество"²⁰. Webster's II New Riverside University Dictionary, s.v. celebrate.

Животът със сигурност е специално събитие и трябва да бъде празнуван с тържество, но най-вече да се отнасяме към него с радост. Ежедневната ни изповед трябва да е според Псалм 118.24: "Това е денят, който Бог сътвори; нека се радваме и да се веселим в него."

Наслади се на живота!

Твърде често ние се опитваме да бъдем "супер християни", но ако не сме внимателни, ще започнем да мислим толкова духовно, че направо няма да ставаме за земята. Четем в Библията и в църковната история за велики мъже и жени на Бога, които са вършили велики подвизи. Трябва да сме внимателни да не започнем да мислим, че ако не вършим подвизи, нищо от свършеното от нас не струва.

В същото време трябва да помним, че тези хора не са вършили подвизи денонощно. Чували сме за великите неща, които са постигнали в духовната сфера, но в живота им е имало и земна страна. Те също са ставали сутрин с лош дъх в устата, както и останалите хора. Те също е трябвало да изкарват прехраната си и да се сблъскват с неприятни хора. И те е трябвало да си чистят къщите, да се справят с брачните си партньори и да се грижат за децата си. Те самите е трябвало да се научат как да поддържат баланса; иначе едва ли щеше да има книги за тях - те просто щяха да бъдат поредните погълнати от врага.

Когато казвам, че трябва и да се забавляваме, не насърчавам плътщината. Имам пред вид да се наслаждаваме на целия живот.

Колко хора отглеждат децата си, но не отделят време да играят с тях? Колко милиони са

семејни, а всъщност не се радват на половинката си?

В някои от преводите на Библията в I Петрово 3:1, 2 на жените се казва да се наслаждават на съпрузите си, а Притчи 5:18 съветва мъжете да се радват на жената на младостта си. Би имало много по-малко разводи и повече истински щастливи бракове, ако семейните двойки решат да се наслаждават един на друг и да се радват един на друг, вместо постоянно да се опитват да се променят.

Научете се да се радвате на хората. Радвайте се на брачния си партньор, на семейството си, на приятелите си. Научете се да се наслаждавате на своята уникална личност и индивидуалност. Не прекарвайте времето си сами, заети да анализирате себе си парче по парче.

Наслаждавайте се на дома си. Наслаждавайте се на част от парите си сега. Не правете грешката цял живот да чакате да се пенсионирате и тогава да правите всичко онова, което сте искали да направите, но никога не сте имали време за него.

Има и практична страна на живота. Ако имаме легалистично, непроменимо мислене, няма да се наслаждаваме на нищо. Исус е дошъл, за да имаме изобилен, преливащ живот и да му се наслаждаваме изцяло. Направете своето най-добро, за да направите така, че Божията цел да се изпълни.

Винаги много съм харесвала това, което ап. Павел е написал за съвършенството и за преследване на наградата, но вярвам, че това е духовен принцип, приложим към всички Божии цели за нас.

Аз съм твърдо решена да се насладя на живота си и то на целия!

Също съм решена да живея свят живот, да развия плода на Духа, да изпълня Божия призив за живота си, да изучавам Божието Слово, да имам невероятен молитвен живот, както и да направя много други неща. Последно споменатите от мен може би звучат по-духовно от това да кажеш, че искаш да се насладиш на живота си. Но вярвам, че в Божиите очи всички те са важни.

Духовно изтощение

Когато хората нарушават баланса по отношение на духовните дейности, те обикновено стигат до духовно изтощение или износване.

Не е необходимо да бъдем ангажирани в църква шест или седем пъти в седмицата, а после да седим вкъщи, прекарвайки определено време в четене на Библията и в духовно воюване.

Имаме нужда от баланс.

На въпроса "Как си?" много християни днес отговарят: "Изморен съм." Някои казват: "Зае съм." Бог не се впечатлява от изтощението ни, нито от "заеостта" ни. Въпреки че Бог е заръчал да не стоим бездейни, докато Той се върне, никога не е казал да се "презаемем" с куп неща, поради които да стигнем до износване или прегаряне.

В Матей 11:28 Исус казва. "Елате при Мен всички вие, които се трудите и сте претоварени или много обременени и Аз ще ви дам почивка.)Ще облекча и освободя и освежа душите ви)". Работата и бремето, за които Исус говори тук, са специално работата и бремето, наложени на хората от фарисеите (религиозния елит) в техните свръх ревностни опити да се спазва законът.

В Матей 23:4, където говори за книжниците и фарисеите, Исус казва: "Те приготвят тежки товари, трудни за носене, и ги поставят върху раменете на хората, а те самите и пръста си не повдигат да им помогнат".

Кога направеното ще бъде достатъчно? Никога, ако продължавате да имате религиозния дух на фарисеите, който действа чрез други хора и дори чрез нашите собствени мисли и емоции.

Най-накрая, в Матей 11:18, 19 Исус казва за тези хора: "Защото Йоан дойде и нито яде, нито пи (с останалите), а те казаха, че е демон! Синът Човешки дойде и яде и пи (с останалите), а те казаха: Вижте, човеугодник и пияница, приятел на бирници и)на най-нечестивите) грешници!..."

"Свръх религиозните" не са одобрявали Йоан Кръстител. И въпреки това, когато Исус е дошъл и е направил това, което те са искали Йоан да прави, и Исус не са одобрили. Без значение колко правилно е всичко в нас, никога няма да е достатъчно правилно, ако слушаме тези, които предявяват към нас небалансирани претенции и изисквания.

Исус е казал на хората от Неговото време да дойдат при Него, защото Той ще облекчи бремето им и ще ги освежи след тежкия труд. В Матей 11:30 Той добавя: "Защото Моето бремене е благотворно (полезно, добро, а не жестоко, грубо, остро или притискащо, но удобно, благодатно, приятно) и Моето иго е леко и лесно за носене." Той явно казва, че игото, което законът е поставил върху тях, е грубо, тежко, остро, притискащо - иго, което не може да се носи без в крайна сметка да се стигне до изтощение.

Същият принцип се отнася и за нас днес.

Спрете и помиришете розите

Една приятна християнка наскоро ми каза: "Повече не издържам. Имам нужда от малко време да се погрижа за кучето си и дома си; имам нужда и от време за себе си

И продължи: "Имам чувството, че само работя и тичам от едно на друго църковно мероприятие. Направо ми е писнало да гледам хората от църквата. Понякога са толкова "супер духовни", че чак ми се гади".

Тя казваше, че има нужда от смях и забавление, но не търсеше плътското. Просто не се наслаждаваше на това, че е християнка, защото беше "извънмерно духовна".

Тя спомена как преди време поканила един свой колега на християнски концерт. Той не бил новороден и тя смятала, че концертът би бил отворена врата за него да приеме Исус за Спасител. Но била ужасена от начина по който се държали приятелите ѝ християни. Те въобще не били чувствителни да се опитат да разберат неговото духовно състояние.

По пътя към концерта говорели само "духовни" неща -например за гонене на демони - като използвали една след друга думи от "харизматичния" речник, които нейният колега въобще не разбирал. Жената каза: "Бях толкова засрамена, че направо ми се искаше да се скрия в миша дупка. Нямах търпение да се махнем от тях".

Не мисля, че тя се е срамувала да свидетелства за Исус, но това, което приятелите ѝ направили, не е било на място. Просто времето не е било подходящо.

Всички тези неща на куп довели тази жена до "духовно изтощение". А щом това се случи, хората лесно се отдръпват от всичко, и ако не им се помогне, е възможно да се отделят от обществото.

Имаме нужда от равновесие!

Сатана е цар на крайностите. Крайностите са неговото поле на изява. Ако успее да ни спре да правим нещо, следващата му стъпка е да ни накара да го правим твърде много.

Бог е отделил време и енергия да създаде такъв красив свят за нас. И каква трагедия е, че ние никога не отделяме време да му се порадваме.

И както хората обичат да казват, спрете и помиришете розите. Дори наред купищата работа вземете си пет минутна почивка. Спрете, огледайте се и се порадвайте на това, което наблюдавате. Вероятно ще видите смеещо се малко дете, което ще ви напомни за нещо важно.

Понякога като видя възрастен човек, си припомням, че един ден и моят живот ще дойде към края си и времето да му се радвам е сега. Когато гледам полята с пшеница, си мисля за сеитба и жътва - какъв невероятен принцип, който нашият Бог е установил на земята.

Преди няколко години бях на служебно пътуване до Коста Рика. Пътувахме цял ден с кола; изведнъж с тъга осъзнах нещо -бяхме пътували с часове между изумително красиви планини, а аз не ги бях забелязала. Какво съм правила? Мислех! Сигурно съм мислила как да реша някой проблем.

А пред мен имаше уникална възможност. Планините и целият пейзаж бяха невероятно красиви, а аз даже не ги бях погледнала. Защото имах "вътрешна работа"! Така аз наричам разсъжденията - "вътрешна работа".

Една реклама казваше, че само веднъж имаме шанса да сме тук. Библията казва: "...определено е за хората веднъж да умрат..." (Евреи 9:27). Но им е определено и да живеят само веднъж.

Наскоро гледах един филм, в който главният герой беше работохолик. Животът му беше контролиран от това да работи и да печели пари от сделки. Брат му пък беше негова противоположност. Никога нищо не беше довел до край в живота си, беше мързелив и не правеше нищо друго освен да се забавлява.

И двамата бяха далеч от равновесието. Братът, който цял живот беше работил, никога не се беше забавлявал. Не беше развил никакви взаимоотношения, никога не се беше женил; дори и да е имал малко разтуха, тя винаги е била свързана с работата му.

Появи се една жена в живота му, която разпозна проблема -проблем, който той не подозираше, че има. Тя го обикна, но знаеше, че не може да живее така, както живее той. Една вечер след вечеря те се разхождаха. Той не спираше да говори за работата си. Заведе я до една сграда и ѝ каза: "Аз работя тук".

Тогава тя го погледна и каза: "Знам къде работиш, но къде живееш? Не че питаше за адреса му; тя искаше да го накара да се замисли.

Отделете време, за да живеете!

9

Твърде много проблеми, за да се наслаждаваш на живота

"Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не погубени. Всякога носим на тялото си убиването на (Господа) Исуса, за да се яви на тялото ни и животът на Исус." II Коринтяни 4:8-10

Една от големите лъжи и измами на Сатана е, че не можем да се наслаждаваме на живота, когато обстоятелствата са неприятни. Само ако разгледаме живота на Исус, ще видим доказателство за обратното; същото се открива от живота на Павел и на много други. Всъщност те са знаели, че радостта е духовна сила, която ще им помогне да преодолеят проблемите си.

В Йоан глава 16 Исус предупреждава учениците Си за многото трудности и гонения, през които ще минат през живота си. И в стих 33 завършва: "Казах ви тези неща, за да имате в Мен (съвършен) мир и увереност. В света имате скърби и изпитания и проблеми и дразнения; но ободрете се (окуражете се; бъдете уверени, сигурни, безстрашни)! Защото Аз победих света. (Лиших го от силата му да ви наранява и го победих за вас)".

Исус е казал на последователите Си: "Когато имате проблеми, а в тоя свят ще имате, ободрете се.

Ако някой не разбира някои неща в Духа, за него може би ще изглежда, че Исус не е особено състрадателен. Но Той всъщност споделя "духовна тайна": "... да се радвате в Господа е вашата сила." (Неем. 8:10). Или както казва Джери Савел: "Ако дяволът не успее да открадне радостта ти, няма да може да спре и благословенията ти!"

Радостта като оръжие

"(Молим се) дано вие бъдете ободрени и укрепени с всяка сила според мощта на Неговата слава, (да упражнявате) всякакъв вид устояване и търпение (постоянство и въздържаност) с радост." Колосяни 1:11

Павел се е молил за колосяните да могат да издържат с радост. Защо с радост? Защото радостта ни прави способни да се насладим на пътешествието.

Ако вие и аз никога не можем да се насладим на живота си докато не доживеем времето, в което да нямаме неблагоприятни обстоятелства около нас, ще живеем в тъга и никога няма да познаем радостта, която Исус е предвидил да имаме. Аз също вярвам, че тази радост и показването ѝ е оръжие в духовната битка, както е и плод на Светия Дух.

Радостта като плод на Духа

"А вие(започнете) да ставате подражатели на нас и (чрез нас) на Господа, защото вече приехте посланието ни (въпреки) многото гонения, с радост (вдъхновена) от Светия Дух." I Солунци 1:6

Вярващите в Солун били преследвани заради вярата им и въпреки това ап. Павел им пише да претърпяват гоненията с радост. Според Галатяни 5:22 радостта е плод на Духа - не тъгата или депресията, нито мръщенето или чумеренето.

Ако постоянно се изпълваме със Светия Дух, Той ще ни вдъхновява и ще ни дава сили да

сме радостни без значение какви са обстоятелствата около нас.

Вярвам, че липсата на радост се корени в това, че мнозина се отказват тогава, когато трябва да устоят. Също вярвам, че наличността на радост ни дава устояване пред домогванията на дявола, като ни помага да преодолеем негативните обстоятелства и да "наследим земята".

Бодрост и кураж

"Бъдете силни (уверени) и насърчени, защото ще направите тези хора да наследят земята, за която се клех на бащите им да им я дам". Исус Навин 1:6

В Йоан 16:33 Исус казва: "Ободрете се..."(български превод: Дерзайте... бел.прев.). Едно от определенията на гръцкия глагол, преведен като ободрявам или дерзая, е "да имам голяма смелост"²¹. Vine, W.E., Merrill F. Unger, and William White, Jr., Vines Expository Dictionary of Old and New Testament Words (Nashville: Thomas Nelson, 1985), p. 97.

Когато Господ е давал на Исус Навин насоки, постоянно му е повтарял да е окуражен.

Без смелост (с радостно отношение), каквато Бог насърчава Исус Навин да има, той щеше да се предаде, когато враговете идват за пореден път срещу него, а децата на Израил нямаше да стигнат до обещаната земя, за да я наследят.

Същото е вярно и за нас в ежедневния ни живот. Радостта и бодростта ни дават силата да продължим към целта, която Господ е поставил за нас в живота ни.

Пазете ума си, внимавайте какво говорите!

"Тази книга на закона да не се отдалечава от устата ви, но да размишлявате върху нея денем и нощем, за да пазите и да вършите според написаното в нея. Защото тогава ще имаш успех в пътя си и ще бъдеш мъдър и ще преуспяваш". Исус Навин 1:8

Исус Навин е имал много врагове, с които е трябвало да воюва по време на завладяването на Обещаната земя. Всъщност е изглеждало, че те нямат чет. Но обърнете внимание, че на Исус Навин му е поръчано от Господа да пази Словото в устата и в ума си, а не проблема.

Както Исус Навин, ако и ние с вас искаме да направим пътя си преуспяващ и да имаме сполука във всичко, което вършим, тогава трябва да насочим мислите и думите си върху нещо друго, а не върху проблема пред нас. Трябва да спрем да мислим за проблема, да говорим за проблема, а понякога трябва дори да спрем да се молим за проблема. Ако вече сме се помолили, Бог е чул.

Не казвам, че няма място за настойчивост, но макар често да казваме, че имаме взаимоотношение с Бога, ние всъщност имаме взаимоотношение с проблема си.

В Марк 11:23 Исус ни наставлява да кажем на планината. Той не казва: "Говорете за планината." Ако има смисъл да говорим за нея, тогава да го правим. Иначе е по-добре да си замълчим. Думите повдигат в нас емоции, които често ни карат да се чувстваме обезпокоени, защото сме се фокусирали твърде много върху обстоятелствата.

Струва си да излезем и да се позабавляваме, докато чакаме Бог да реши проблема ни. И да не ви се ще да го правите, направете го.

Ще ви помогне много!

Отместете погледа и затворете устата си за проблема!

Имайте живот и му се насладете сега!

Ние често мислим, че ще се насладим на живота си, когато най-сетне дойде "пробивът". А какво ще кажете да се насладим на пътуването, докато чакаме!

Не искам да звуча негативно, но когато най-сетне дойде "пробивът", който очакваме, няма да мине дълго време преди да се появи поредното предизвикателство. Ако чакаме да нямаме проблеми, за да се насладим на живота, може и да не се забавляваме много.

Позволете на Бог да се погрижи за проблемите ви; предайте на Него грижите си и правете това, което ви е заръчал да правите. Май звучи твърде хубаво, за да е истина, нали? Наистина можете да се наслаждавате на живота, докато чакате Бог да реши всичките ви проблеми!

Цената на смеха

"В шест беди ще те избави; дори в седмата няма да те досегне зло. В глад ще те откупи от смърт и във война от силата на меч. От бича на език ще бъдеш опазен и не ще се уплашиш от погибел, когато дойде. На погибелта и на глада ще се присмиваш и не ще се уплашиш от земните

зверове". Йов 5:19-22

Има няколко невероятни пасажа в Словото, в които се говори колко важен е смехът, който е израз на радостта. Йов 5:19-22 е един от любимите ми откъси от Словото по тази тема. В стих 22 се казва, че ще се надсмеем над разрушението и глада, както би направил Бог в подобна ситуация, както четем в Пс. 2:2-4, където се говори как Бог се справя с враговете си.

Смехът на вяра

"Опълчват се земните царе и управниците се наговарят заедно против Господа и против Неговия Помазаник, като казват: Нека разкъсаме връзките им и нека отхвърлим от себе си въжетата им. Тоя, Който седи на небесата, ще се смее; Господ ще им се поругае." Псалм 2:2-4

Когато Господните врагове се събират срещу Него, Той седи в небесата и се смее. Той е Алфа и Омега, Началото и Краят (Откровение 1:8), затова Той вече знае как ще свърши всичко. Тъй като Той е началото и краят, Той би трябвало да е и в средата.

Ако сме водени от Светия Дух, можем да се смеем дори в тези времена. Трябва да се смеем със смеха на вярата, както се е смял Авраам. Бог му е казал, че ще направи нещо невъзможно за него и макар да е твърде стар, за да има деца по естествен път, Бог ще му даде син. И Авраам се засмял (Битие 17:17)!

Неговото чудо не се случило веднага. Минали години преди Авраам да види изпълнено Божието обещание. Но аз не мисля, че това е бил последният път, в който Авраам се е смял. Сигурна съм, че колкото и пъти да си е припомнял за обещанието на Бога, и колкото и пъти да е мислил за деня, в който го е чул, се е смеел.

Ние твърде много мислим за това какво се случва сега, вместо да погледнем към края.

Помислете си за всички неща, които Бог е извършил за вас. За някои от тях се е наложило да почакате. Бог е верен; Той ще изпълни това, което е обещал. Може и да се наложи да почакате определено време, но ако пък решите да се насладите на пътешествието, то няма да ви се стори толкова дълго.

Може би знаете, че когато чакаш, времето ти се струва безкрайно. Ако се наложи да чакате за нещо и само гледате часовника, сякаш минава век преди то да се осъществи; но ако се захванете да вършите нещо, ако отместите погледа и вниманието си от часовника, времето ще ви се стори като секунди.

Постоянно да наблюдаваме проблема си е като постоянно да гледаме часовника. Ако искате да свършите вашата част, тогава отместете поглед от проблема си. Той ще бъде решен далеч по-бързо и вие ще можете да кажете: "Пътуването беше приятно".

Смехът като лекарство

"Веселото сърце е като добро лекарство и веселият ум съдейства за изцеление; унилият дух изсушава костите". Притчи 17:22

Смехът не просто прави пътуването поносимо и дори приятно, но и ни помага да бъдем здрави. Грижите и притесненията водят до стрес, който пък поглъща здравето ни.

Коренът на много болести и здравословни проблеми е стресът. Смехът облекчава стреса. Той променя химическите процеси в тялото.

Четох веднъж за човек, който бил на смъртно легло. Лекарите казали, че няма какво повече да направят. Той помолил семейството си да наемат всякакви комични филми, които можели да намерят, и докато лежал в леглото си ден след ден гледал тези филми като се смеел до сълзи. Оздравял напълно.

Може би ще кажете: "Но, Джойс, нямам за какво да се смея!"

Много пъти и аз нямам за какво да се усмихвам, но се научих да намирам поводи. Необходимо е да се усмихваме колкото може повече.

Намирайте правилните възможности да се смеете

Аз много се промених в тази област напоследък. Преди години щях да пропусна куп възможности да се смея. Бях твърде заета да съм сериозна и под напрежение. Сега, когато ми се отдаде възможност, я грабвам и гледам да я използвам колкото мога. Щом имам възможност, смея се, защото не знам кога ще се появи следващата. Знаем, че трябва да се смея, затова се смея.

Смехът и веселото сърце трябва да бъдат отгледани в нас. Исус е говорил за радост и пълнота от радост. Искам колкото може повече и от двете, но се искат съзнателни усилия, за да запазим сърцата си весели. Сатана винаги се опитва да открадне или да спре радостта ни; ако му позволим, той ще го направи.

Смехът и усмивките са външният израз на вътрешната радост. Често казвам, че има спасени хора, които трябва да уведомят и лицата си, че са спасени. Някои християни имат такова кисело изражение, че изглеждат сякаш току-що са кръстени и потопени в оцет или лимонов сок.

Светът не може да види сърцето ни; те имат нужда от външно изразяване. Общото ни излъчване трябва да е приятно, изобилстващо с усмивки и, ако е подходящо, да се смеем при всяка възможност.

Има случаи, когато би било абсолютно не на място да се смеем. Никога не се забавлявайте на гърба на някой друг. Никога не се подигравайте на недостатъците на някой друг. Има разлика между това да имаш благословено добро време и да се шегуваеш или подиграваш на някого.

Не бъдете груби

Веднъж Дейв и аз заведохме сина си на кино. По време на филма Дани каза нещо, което ме накара да избухна в смях. Започнах да се смея, но същевременно се опитвах и да не се смея, защото не исках да правя сцени пред хората. И в резултат започнах да се смея още повече, но тихичко. Толкова се смях, че сълзи ми потекоха от очите. Дейв пък ми се смееше как аз се смея и положението малко започваше да излиза от контрол. Тогава Дейв каза: "По-добре да спрем - смущаваме другите хора". И беше прав.

Светият Дух не одобрява грубостта.

Представете си, че мой роднина е в болницата за не сложна операция и в чакалнята с мен са няколко познати. Вероятно ще си говорим и може би ще се засмеем, но ако нечий други роднини бяха там и животът на този човек виси на косъм, щеше да е много грубо да не се съобразим с чувствата им.

Вземете решение да се смеете повече, но бъдете чувствителни и кога да го правите.

Климатът на небето е радост

"Ти ще ми покажеш пътеките на живота, в Твоето присъствие е пълнота от радост, от дясно на Тебе -всякога веселие". Псалм 16:11

Според псалмиста климатът на небето е радост и веселие -което означава, че там, където е Бог, има и свят смях. Докато съм имала време с Бога, много пъти съм преживявала този свят смях. Неговото присъствие винаги ме прави щастлива.

Първият път, когато чух някой да се смее със свят смях, не знаех какво да мисля. Бях на едно ходатайствено събрание, молехме се усърдно и изплакахме пред Бога сърдечните си прошениа. Изведнъж дочухме, че съпругата на пастира започна да се смее. Тя не можа да спре да се смее дълго време.

Чувствахме, че смехът ѝ е искрен, защото идваше от духа ѝ. Нормално е да си радостен, когато вярваш, че Бог откликва.

Защо хората казват на Бога колко Му вярват, а прекарват живота си в депресия? Спомнете си, че в Римляни 15:13 се казва, че радостта и мирът се коренят във вярата.

Внезапен изблик на радост и смях

"На това народът купно се подигна против тях, градските съдии им разкъсаха дрехите и заповядаха да ги бият с тояги. И като ги биха много, хвърлиха ги в тъмница, и заръчаха на тъмничния началник да ги варди здраво; който, като получи такава заповед, хвърли ги в по-вътрешната тъмница, и стегна добре нозете им в клада. Но посред нощ, когато Павел и Сила се молеха с химни на Бога, а затворниците ги слушаха, внезапно стана голям трясък, така че основите на тъмницата се поклатиха и веднага всички врати се отвориха, и оковите на всичките се развързаха." Деяния 16:22-26

Този пасаж се отнася към един епизод от живота на Павел и Сила и как тяхната радост е предшества и предвкусвала "внезапното" освобождение.

Виждаме как тези Божии мъже са упражнявали силата на радостта насред трудните обстоятелства. Техните дрехи са били разпокъсани, бити са били с пръчки и хвърлени в затвора, макар че нищо грешно не са направили. В такава депресираща ситуация те са демонстрирали свръхестествена радост, която е извираща от сърцата им. Не е била нормална човешка реакция, защото не е имало нищо добро за естествения човек, на което да се радват.

Поради тази случка тъмничарят е спасен (Деяния 16:27-34). Вярвам, че повече хора в света ще приемат спасението, което ги очаква, когато християните започнат наистина да изразяват радостта от тяхното спасение.

Радостта от спасението

"И душата ми ще се радва в Господа; ще се радвам в Неговото спасение". Псалм 35:9

Давид е говорил за радостта, която душата му е намерила в Господа и в Неговото спасение, както четем в Псалм 51:12, където той се моли, след като е съгрешил с Витсавее: "Върни ми радостта от спасението; и не ме лишавай от Светия си Дух".

В Лука 10:17-20 четем какво е казал Исус на седемдесетте, които е изпратил да служат в Негово име:

"И седемдесетте се върнаха с радост, и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас. А Той им рече: Видях Сатана паднал от небето като светкавица. Ето, давам ви власт да настъпвате на змии, и на скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди. Обаче, недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата".

Ако вие и аз нямаме друга причина за радост, спасението е достатъчна причина да бъдем изключително радостни. Само си помислете как бихте се чувствали, ако всичко в живота ви е перфектно, но не познавате Исус и дори по-лошо - ако трябва да се справяте със сегашните си ужасяващи обстоятелства без да познавате Бога.

Понякога чуваме хората да казват, че се чувстват като между чука и наковалнята. Когато хората, непознаващи Исус, кажат това, те са откровени; те наистина са между две много твърди места. Но тези, които имат взаимоотношения с Господа, са между "наковалнята", която за тях е здравата основа, канарата Исус, и трудните обстоятелства. Да стоиш на здравата основа е много по-добро място, отколкото да имаш богатствата на света и да си без Исус.

Победата не е липса на проблеми; тя е наличие на сила!

Божията сила е по-голяма от всеки проблем. Неговата победа може да погълне всяко неблагоприятно обстоятелство. Можем да бъдем силни и повече от победители, когато знаем, че Той е с нас. В Библията постоянно ни се повтаря да не се страхуваме, защото Той е с нас. Не само че е с нас - Той е с нас да ни избави.

Извори на радост

"А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана и извика казвайки: Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече писанието. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил". Йоан 7:37-39

Когато Светият Дух живее в нас, имаме праведност, мир и радост в себе си (Римляни 14:17). Вътрешният ни човек е като извор на добри неща (Матей 12:35). Едно от тях е радостта. Но Сатана със сигурност ще опита да спре нашия извор.

Всъщност спирането на извора на някой от нас е било стратегия, която врагът използва не само днес, но и в стари времена, както четем в IV Царе 3:19: "Ще поразите всеки укрепен град и всеки отборен град, ще повалите всяко добро дърво, ще запушите всичките водни извори и ще запушите с камъни всяка добра площ земя".

Камъните на притеснението, на себеокайването, на депресията - всички тези неща са част от стратегията на Сатана да спре и запуши вашите извори. Когато душата ви е пълна с тези камъни, това пречи на Божия Дух да протича във вас. Бог иска да отпусне извора във вас! Той копнее реката на живота да тече спокойно във вас.

Позволете на радостта да протече! Позволете на мира да протече!

Когато четем за Исаак, изпълненото Божие обещание към Авраам в Битие 26:15 откриваме, че неговият извор също е бил запушен: "Всички кладенци, които слугите на баща ми изкопаха в дните на баща му Авраама, бяха затрупани и напълнени с пръст и камъни от филистимците".

Пръст или пепел е друго нещо, което Сатана използва, за да запуши изворите ни - пепелта на осъждането, омразата, горчивината, раздразнението или непростителността, пепелта на завистта и на съревнованието. Всички тези неща със сигурност ще запушат изворите ни и ще попречат на праведността, мира и радостта да протекат.

Исаак е отпушил изворите на баща си. Името на Исаак означава смях. 22. Strong, James. The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible (Nashville: Thomas Nelson. 1990), "Hebrew and Chaldee Dictionary", 3327.

Той е бил дете на обещание, дадено от Бога на Авраам и Сара. Те са родили Исмаил чрез собствените си дела, защото им е омръзнало да чакат. Исмаиловото име означава Бог чува (Битие 16:11). Един от преводите на Библията (KJV) в Битие 16:11 казва, че: "Името му ще бъде Исмаил, защото Господ чу твоята скръб." Но Исмаил е бил мъж на война. Битие 16:11, 12 казва за него: "Ангелът Господен каза:... ще бъде див мъж; ръката му ще бъде срещу всекиго и ръката на всички ще бъде срещу него..."

Нашите собствени усилия ще доведат до нещастие и разочарование, а Божието обещание ще донесе радост и смях. Вярвам, че можем да видим и прекия, и преносния смисъл на поуката.

Смехът ще отпуши изворите в нас!

Може би от доста време не сте се смели истински, от сърце. Ще откриете, че след като се посмеете, ще се чувствате много по-добре.

Понякога ми се струва, че сякаш всичко вътре в мен се е отпушило след един такъв смях от сърце. Ако съм изморена и изтощена от ежедневието, вътре се чувствам като шкаф, пълен с прах, стар и нуждаещ се от почистване и поправка. Когато Бог ми даде възможност да се посмея от сърце, това сякаш ме "проветрява" - освежава ме и вдига товара от изморения ми ум.

Във Филипяни 4:4 апостол Павел пише: "Радвайте се в Господа винаги (наслаждавайте се, развеселете се в Него); пак ще кажа, радвайте се!" В този стих не веднъж, а два пъти ни се казва да се радваме.

Когато дяволът започне атака срещу вас, отвърнете му с радост и смях, с пеене и с хваление към Бога. Апостол Яков пише: "Смятайте го за голяма радост, братя мои, когато сте обградени или срещате изпитания от всякакъв вид или попадате в различни изкушения" (Яков 1:2). След това продължава и казва, че изходът от това ще е добър.

Въпреки проблемите ви, въпреки изпитанията и изкушенията, бъдете сигурни, че в края ще спечелите, затова очаквайте края с нетърпение и се радвайте сега

Смехът в църковните служби

Когато Бог ме призова да поучавам и да проповядвам Словото Му, не бях обучена и няхах опит "как" да развия и да предам една проповед. Изненада ме, че хората много се смееха, когато аз служех. Никога нарочно не включвах смехотворни елементи в проповедите си, но така се получаваше.

За мен като личност по-естествено беше (особено в онзи период от живота ми) да съм повече сериозна и съдържана, отколкото весела и забавна. Това ми помогна да разбере, че Бог иска смехът да е вплетен във всичко в живота. Ние наистина имаме нужда и от сериозност, и от смях. Някои хора казват, че смехът им помага да се справят по-лесно с поправлението, което носи Божието Слово.

Моето поучение е насочено основно към подпомагане на вярващите да станат зрели, за да могат наистина да се насладят на това, което Исус им е дал чрез смъртта Си. Това изисква поправление, да умреш за себе си и да погледнеш истината в очите, което много често е болезнено.

В Евреи 4:12 четем, че Божието Слово е "по-остро и от двуостър меч" и че разделя душата и духа. Разширеният превод на Библията казва, че То е действащо (ефикасно). Аз обичам да казвам, че Словото често ни прави операция, в която изрязва "духовните болести", които всъщност ни раняват. Хвалението и поклонението са упойката преди операцията, а смехът от

време на време е допълнително "успокояващо", което ни задържа на операционната маса.

Веднъж някой ми каза: "Не е ли страотно! Смя се, докато старото ми естество умира".

Интересно ми е, че одобряваме плача в църква като свят и богоугоден отклик, а смехът в църква изглежда обижда някои хора. Мисля си, че това показва, че имаме нужда от повече разбиране за Божието естество. Вярвам, че Исус се е смял много повече, отколкото всички ние.

Виждала съм как смехът буквално заразява цялото събрание, докато почти всички се разплакват от смях.

Една вечер на едно събрание в Бирмингам, Алабама, исках да се моля за жени, които не можеха да заченат и да родят дете. Не можех да извикам всички отпред, затова ги помолих просто да се изправят, докато се моля за тях. Имаше видимо помазание върху изправените. След като приключих, ги накарах да седнат, но една жена, докато седнаше, започна да се смее тихичко.

Аз се опитах да продължа със службата, но жената започна да се смее все по-силно и по-силно, докато едва си поемаше дъх. Явно беше притеснена и сякаш не разбираше какво се случва с нея. Аз смятам, че ние можем да контролираме себе си, и ако бях накарала тази жена да спре, тя щеше да спре да се смее.

Не й казах да спре, защото видях какво се случва - не само с нея самата, ами и как се разпространява и върху останалите. Усетих, че беше Светият Дух, затова просто стоях и наблюдавах. Не след дълго цялото събрание се смееше - дори до сълзи.

Може би си спомняте от четвърта глава на тази книга, че дадох определения за радостта, които ме научиха, че радостта варира от тиха наслада до крайна степен на веселие. Казах също, че през повечето време живеем в състоянието на тиха наслада, но казах също, че случаите на голямо веселие имат своето място и значение. Този случай, за който говоря, беше точно такъв.

По-късно открих, че тази жена никога не беше ходила в петдесетна или харизматична църква. Явно тя не е била свикнала с подобни емоционални изблици в събранието. Църквата ѝ била много по-резервирана, но въпреки това Бог я е използвал като доброволно предаден Нему съд, за да послужи на цялото събрание с "преливаща радост".

Смехът е заразен! Аз лично предпочитам някой да прихване веселие, отколкото тъга от мен. Знаем, че когато сме до някой, който е депресиран и негативно настроен, ако решително не се противопоставим, депресията и негативизмът на този човек ще започнат да влияят и на нас. Същото става и когато до нас са щастливи и позитивни хора. Те ни карат да се чувстваме добре, помагат ни да забравим проблемите си дори за малко, а тяхната радост е заразна.

Никога не бих забравила това събрание, защото когато продължих да се опитвам да доизкарам службата, реших да използвам стих от книгата Йов. Но колкото и пъти да кажех Йов и после номера на главата и стиха, цялото събрание избухваше в смях. В тази сграда имаше около хиляда и двеста човека. Уверявам ви, няма нищо смешно в книгата Йов, но колкото и пъти да кажех Йов, ефектът върху всички беше очевиден.

Признавам, че не това е обичайният начин, по който протичат събранията ми, но в онази вечер Бог лично послужи на хората по начин, който мнозина биха нарекли "не-общоприет" или "неправилен". Но всички се насладиха на тази служба. Не видях никой да си тръгва и дори после чух добри отзиви.

Когато Бог е решавал да използва смеха да послужи на събранията през годините, хората са казвали: "Отчаяно имах нужда от това. От години не съм се смял така." Или: "Не мога дори да опиша колко по-добре се чувствам." Или: "Имам усещането, че нещо тежко падна от мен."

Някои са ми казвали дори след месеци, че вече не са същите след онези служби. Разбира се, хората говорят така и за богослужения, в които няма смях, затова не ме разбирайте погрешно - смехът не е единственото нещо, което Бог използва, за да благослови Своите люде; но смехът не бива и да бъде изключван като възможност.

Според Еклесиаст 3:4 има време и за смях, затова не бива да се страхуваме да се смеем, особено в църква.

Непрестанно радостно тържество

".. който има весело сърце, има и постоянно тържество (без значение на обстоятелствата)". Притчи 15:15

Една вечер със семейството ми играехме домашни игри. Този ден имах ужасно главоболие. По-големият ми син, който има дара веселие, започна да прави разни маймунджолъци и аз започнах да се смея. Смях се толкова много, че сълзи потекоха по лицето ми, стомах ме заболя и без малко да падна от стола. Това, което той каза, не беше чак толкова смешно. Забавно беше, но не бих казала, че и чак толкова смешно, че да предизвика такава реакция у мен. Имам чувството, че веднъж като започнах, нямаше спиране после. Когато най-накрая се успокоих, осъзнах, че главоболието ми беше преминало.

Децата бързо и лесно се размиват. Всъщност, ако се загледате в игрите на децата, ще ви се стори, че те постоянно се смеят и то в общи линии за нищо. Сигурна съм, че те имат нужда малко да пораснат, а това ще стане с годините, но възрастните също имаме нужда от това, което имат те и което показват толкова лесно.

Смехът за среднестатистическия невярващ човек обикновено се основава на обстоятелствата. Смее се, защото е станало нещо смешно или защото нещо наистина хубаво му се е случило.

Като християни ние имаме по-висша привилегия - можем да се смеем дори когато нещата не вървят така добре за нас, както ни се ще. Причината, поради която можем да се смеем и да се наслаждаваме на живота въпреки настоящите ни ситуации или обстоятелства, е поради това, че Исус е нашата радост.

В Йоан глава 15 Исус ни учи да пребъдваме в Него. Като се научим да "пребъдваме", това ще ни доведе до място на почивка. Това Му позволява да действа в нас. Точно както клонът стои на дървото и клонката стои на лозата, така и ние трябва да стоим или да бъдем част от Христос. Клоните дават плод, защото са свързани с източника на живот. Ние желаем да даваме добър плод, а Божието Слово обещава, че ще даваме плод, ако пребъдваме в Него (стих 5).

Тогава Исус казва в Йоан 15:11: "Казал съм ви тези неща, за да бъде радостта и насладата ми във вас и да може радостта и доволството ви да бъдат в пълна мярка, завършени и преливащи". Ако пребъдваме в Христос, тогава трябва да имаме преливаща радост в живота си. Вярвам, че когато радостта прелива, със сигурност ще видим и смях.

Правилният баланс

Би трябвало да има баланс между сериозността и смеха. Библията учи и на двете. I Петрово 5:8 казва, че трябва да бъдем "трезви", но никъде не пише да имаме сериозни лица. Матей 5:14 казва, че ние сме "светлината на света". Може да кажете, че усмивката е като ключа, който включва лампата. Няма голям шанс да се смеем, ако не започнем с усмивка.

Ако постоянно сме намръщени и ако зъглчетата на устните ни са вечно увиснали надолу, това направо ще завлече и нас надолу в емоционално отношение.

Когато съм намръщена, буквално усещам тежест. (Опитайте; сигурна съм, че ще изпитате същото.) Но когато се усмихна, усещам как се приповдига цялото ми естество.

Може и сама да съм, но се усмихвам. Нямам нужда от нищо конкретно, за да се засмея. Щастлива съм, когато дори и сама, се усмихвам. Ще добавя и това - ако аз, която по природа съм по-сериозна, дори с намръщена физиономия, мога да се науча да се усмихвам, всеки, който наистина иска, може да се научи.

За да се намръщиш, използваш повече лицеви мускули, отколкото да се усмихнеш. Мускулите на някои са отслабнали от неизползване, но могат да се стегнат отново за кратък период.

Опитайте. Бъдете като малко дете. Намръщете се и вижте как ще се почувствате; после се усмихнете и вижте сега какво е усещането.

Има две добри причини, поради които да се научим да се усмихваме. Първо, помага ти да се чувстваш добре. Второ, помага и на околните да се чувстват добре.

Един от начините, по които можем да покажем на света радостта, която идва от пребъждането в Исус, е като изглеждаме щастливи. Когато мирът и радостта на Господа са естествена част от излъчването ни, това отправя негласно послание към онези, с които ежедневно общуваме.

Ако вие и аз вечно ходим начумерени, никой никога не би предположил, че служим на Бога. Ако не си поставим лепенки на колата от които да се разбира, че сме християни, няма да

има друго видимо доказателство. Трябва да изглеждаме приятно. Не можем да се хилим постоянно, но и да сме вечно кисели не е редно.

"Господи, научи ме да се смея!"

Молете се и вярвайте, че Бог ще ви научи как да се смеете повече - Той ще ви напомня да се усмихвате. Започнете да се усмихвате на хората и вижте как ще реагират те, особено тези, които не изглеждат особено щастливи или доволни. Опитайте да им се усмихнете мило и приятелски, и това може да им помогне.

Аз трябваше да упражнявам вярата си в тази област дълго време, защото бях повече сериозна и сдържана. В детството си имах много болезнени преживявания, които в резултат бяха изградили у мен лоши навици, които повлияха на излъчването ми.

Молете се не само Бог да ви научи да се смеете повече, но и да ви дава поводи да се смеете.

Твърде малко ли се смеете? Чух, че дневно трябва да се смеем поне петнадесет пъти, три от които да е смях до сълзи. Аз бях от тези, които страдаха от липса на смях, но вече се уча.

Запомнете, че веселото сърце действа, както действа благотворното лекарство (Притчи 17:22 KJV).

Вземете си дозата лекарство — смейте се повече!

10

Разнообразие и творчество

И те (апостолите) излязоха и проповядваха навсякъде, докато Господ продължаваше да работи с тях и да потвърждава словото им чрез знамения и чудеса, които го придружаваха...
Марк 16:20

Вярвам, че щом сте стигнали до тук с четенето на тази книга, значи сте започнали да се наслаждавате повече на живота си. Вярвам също, че каквото и да поучаваме, можем да се доверим, че Бог върши чудеса и знамения в тази област.

Според евангелието на Марк, апостолите ходели навсякъде да проповядват Словото, а Бог го потвърждавал със знамения и чудеса (същото пише и в Деяния 5:12).

Винаги съм смятала, че тези чудеса и знамения са били например изцеления, докато Бог не започна да ми показва, че не само вярата в чудотворното изцеление потвърждава Словото, ами и вярата в очакването на свръхестествена намеса и изобилен плод в областта, в която служим. Затова вярвам, че всеки, който чете тази книга, ще преживее нова степен на радост и наслада.

Има много причини, поради които хората не се наслаждават на живота си, и няма толкова голяма книга, че да бъдат изброени и обяснени всички причини. Но аз не искам да пропусна изключителната важност на разнообразието и творчеството в процеса на "овкусяване на живота", което всъщност спомага за изливането на изобилна радост.

Ако в живота ни се повтарят едни и същи неща постоянно, те могат да ограбят радостта ни.

Бог обича разнообразието!

"Ето, аз правя нещо ново! Сега ще се появи, не ще ли го видите и няма ли да знаете за него и няма ли да внимавате на него?..." Исаия 43:19

Някога да сте се отегчавали от нещо, ама наистина да ви е писвало да вършите едно и също отново и отново? Искате ли да направите нещо различно, но или не знаете какво, или се страхувате да го направите? Причината е в това, че сме създадени за разнообразие.

Вярвам, че Бог е поставил творчески потенциал във всеки един от нас. Той със сигурност е много изобретателен и вярва в разнообразието. Помислете си за цялото разнообразие на птици, цветя, дървета, треви и какво ли още не, създадено от Него. Хората също са безкрайно разнообразни по размер, форма, цвят, личност.

Дори отпечатъците от пръстите ни са различни. Няма дори и двама човека в света, чиито отпечатъци от пръсти да са еднакви. Различните народи по света с техните различни обичаи и

традиции и дори разнообразните им костюми ме изумяват.

Дори видовете храни и различните начини за приготвянето им са толкова разнообразни в различните страни по света. Италианската храна е доста по-различна от китайската или мексиканската. Ние в Америка дори правим разлика между храната на Севера и тази на Юга.

Бог обича разнообразието!

Необработени диаманти

"Той (Бог) е създал всяко нещо красиво на времето му..." Екlesiаст 3:11

Преди няколко години Дейв и аз посетихме един природонаучен музей. Едно от най-харесаните от мен кътчета беше колекцията от препарирани птици от целия свят. Не можех да спра да обикалям и да се възхищавам от цветовете, красотата, невероятната демонстрация на творчество и разнообразие, видими дори само от тази част от животинския свят.

Посетихме и отдела на скъпоценните камъни, скалите и минералите. И отново - такова внушаващо страхопочитание разнообразие от скъпоценни камъни-диаманти, рубини, смарагди, сапфири, аметисти, перли и какво ли още не.

Красотата вътре в някои камъни е изумяваща. Отвън са груби и грапави, но във вътрешността си крият уникална красота от кристали, която не може да се открие никъде другаде. Те ми напомнят за хората.

Ние сме такива - с остри ръбове, грапави и груби отвън - не особено желателни. Но вътре има сърце, което копнее за Бога и невероятно много иска да бъде според Неговата воля и да Му угоди.

Ние сме необработени диаманти!

Разнообразие и въображение

"И Господ Бог създаде от земята всички полски зверове и всички въздушни птици; и ги приведе при човека, за да види как ще ги наименува; и с каквото име назовеше човекът всяко одушевено същество, това име му остана.

Така човекът даде имена на всеки вид добитък, на въздушните птици и на всички полски зверове. Но помощник, подходящ за човека, не се намери." Битие 2:19, 20

Не мога да си представя колко много работа е имал Адам, докато даде имена на всички птици и животни. Със сигурност е трябвало да бъде особено изобретателен.

Мога да продължавам с примери за това колко разнообразен и изобретателен е Бог в Творението Си, но съм сигурна, че ако се замислите, ще се съгласите, че Бог е невероятен.

Поразходете се и се огледайте. Ако искате, дори сега го направете - оставете книгата и излезте. Или вземете някои природо-научни филми и ги изгледайте. Проучете какво има в океаните или как пчелите и цветята си взаимодействат. Тогава ще осъзнаете, че самият Свет Дух, присъстващ на творението, живее вътре във вас, ако наистина сте приели Исус Христос за свой Господ и Спасител (Деяния 2:38).

Вътре в нас има много творческа енергия, от която можем да черпим без страх.

Мисля, че твърде често се движим само във вече утъпкания коловоз. Вършим едно и също постоянно, макар да ни е омръзнало, и то само защото ни е страх да пристъпим и да направим нещо различно. Ние предпочитаме да живеем сигурно и скучно, отколкото вълнуващо и на ръба. Има определена доза комфорт в познатите неща. И да не ни харесват, поне ги познаваме.

Някои хора остават на една и съща позиция в една и съща работа цял живот, защото това, което правят, ги кара да се чувстват сигурни. Те може и да мразят работата си и да се чувстват абсолютно неудовлетворени, но дори мисълта да направят нещо различно, ги ужасява. Те може и да мислят и да мечтаят за промяна, но мечтите им никога няма да се изявят, защото тези хора се страхуват от провал и затова никога няма да свършат своята част, за да видят мечтите си осъществени.

Аз не съм привърженик на това да зарязвате нещата на половина, когато ви хрумне нещо ново, но със сигурност има определено време да излезете от обичайното или от зоната си на комфорт и да навлезете в нова област.

Бог е създал вас и мен с нуждата и копнежа за разнообразие. Създадени сме да изискваме свежест и новост в живота си. Няма нищо нередно у нас, ако се уловим, че започваме да търсим

промяна. От друга страна, ако не можем да бъдем удовлетворени дълго време, без значение какво вършим, тогава имаме обратния проблем.

Божие Слово ни насърчава да бъдем доволни и благодарни (Евреи 13:5, 1 Тимотей 6:6). И тук ключът е в равновесието.

Бъдете добре балансирани

"Бъдете добре балансирани (умерени, трезви), бъдете бдителни и внимателни по всяко време; противникът ви, дяволът, обикаля като рикаещ лъв (невероятно гладен), търсейки кого да нападне и да погълне". I Петрово 5:8

Хората със сигурност могат да излязат от равновесие, като вършат продължително едно или друго нещо, и когато това се случи, отварят врата за дявола, както четем в Словото.

Дори небалансираните хранителни навици могат да отворят врата за лошо здраве. Божие Слово ни учи да вършим всичко умерено (I Коринтяни 9:25). Още от деца знаем, че трябва да се храним правилно - достатъчно количество протеини, разнообразие от плодове, зеленчуци, ядки, вода.

Със сигурност, ако не изпълняваме естествените закони, ще си платим накрая. Днес можем да вземаме витамини или други хранителни добавки, за да компенсираме част от липсващите вещества в диетата ни; но в крайна сметка балансът е от жизнено значение.

Най-малкият ни син мрази всички видове зеленчуци. Ако го насилим, ще си изяде зеления боб, но това е всичко. Постоянно му говорех: "Даниел, трябва да ядеш зеленчуци. Тази група храни има вещества, от които тялото ти се нуждае. Бог нямаше да ги създаде, ако няхахме нужда от тях." И до ден днешен не се е променил, затова му давам витамини и вярвам, че с възрастта начинът му на хранене ще се промени.

Удивително е колко много хора не обичат водата и не я пият, а тя е толкова важна за добро и постоянно здраве. Често подобни предпочитания и неприязън отразяват определено мислене. Това е нещо, набито в умовете им, и ако не променят мисленето си, нищо няма да се подобри в реалния свят.

Моя близка приятелка е израсла в дом, където вечерята е била място за спорове. Поради това тя е намразила семейните обеди и вечери. В младежките си години е яла много некачествена бързо приготвена или полуготова храна. Отчасти това се е дължало на факта, че самата тя не се е замисляла дори за нормална храна.

Не се е наслаждавала да мисли за подготовката на храната, затова е яла това, което бързо става готово. С възрастта започнала да осъзнава, че трябва да промени начина си на хранене, но все още усещала, че не може да се захване с планиране на нещо, щом то е свързано с храна.

След това тя се разболя - за дълъг период с достатъчно лоша болест, за да я уплаши. Тогава реши да промени нещо в начина си на хранене. Изумително беше да видя колко бързо се промени тя, след като взе качествено решение.

Същият принцип важи за всичко. Хората, които си мислят, че не могат да правят гимнастика, откриват, че могат, стига да вземат решение и да го изпълняват. Хора, които са имали за дълго проблем с дадено нещо, откриват чрез Божие Слово, че голяма част от проблема им е свързан с погрешно мислене.

Можем да имаме уравновесен живот. Без баланс нещата стават изкривени. Тогава има твърде много от едно нещо и твърде малко от друго. Физическите болести, проблеми във взаимоотношенията, а определено и липсата на радост, са резултат от небалансиран живот.

Едно добро нещо, извадено от равновесие, става лошо нещо. Една приятелка чула, че витамин Е е нещо добро, и го вземала твърде дълго време. Той повлиял зле на състава на кръвта ѝ и тя се разболя.

Плътта често изпада в крайности и ако я оставим без надзор, може да ни навлече сериозни проблеми. Не можем да позволим на плътта да прави всичко, което ѝ се ще.

Част от баланса е в разнообразието

Когато открия ресторант, който ми допада, място, на което кухнята е наистина добра според мен, се изкушавам да ходя само там, докато съвсем не ми омръзне до степен да не ми се ще да стъпя там. Но ако дисциплинирам себе си да търся разнообразие, със сигурност ще мога да

се наслаждавам на този ресторант дълго време.

Разнообразието държи свежи нещата, на които най-много се наслаждаваме, за да можем да им се наслаждаваме постоянно. Еднообразието води до изтъркване, до омръзване. Неща, на които сме се наслаждавали истински, са ни откраднати от липсата на разнообразие.

Установила съм, че ако прекарвам твърде много време с хора, които наистина харесвам, и не прекарвам достатъчно време с други, в крайна сметка тези взаимоотношения започват да ми втръсват.

С Дейв се обичаме много и имаме страхотни взаимоотношения. Обичаме да сме заедно и ни е приятно, което е добре, защото така или иначе сме заедно много време. Работим заедно, живеем заедно и в общи линии прекарваме повече време заедно, отколкото повечето семейства. Но независимо колко ни е хубаво заедно, понякога имаме нужда да се откъснем един от друг за малко. Той има нужда да отиде да поиграе голф с приятелите си, а аз имам нужда да отида по магазините или на обяд с някоя от дъщерите ни или с моя приятелка.

Имаме нужда от разнообразие! То запазва свежестта на обичайните неща.

Това може да ви се стори по-скоро изключение, но ще ви дам следния пример. Преди години едно от нещата, на които Бог започна да ми обръща внимание, беше по отношение на скуката и еднообразието на моите панталони. През целия си живот бях носила само един и същи вид панталони. Никога не опитах друга марка, друг модел или цвят - винаги едно и също.

Виждах другите жени с черни, сини, кремави, дори светло розови панталони и те ми харесваха, но аз купувах само бежови. Бог ми показа с този обикновен пример, че аз се придържах към това, което мислех, че ми дава сигурност, макар че съм си мислила да рискувам и поне от време на време да обувам други панталони.

Вероятно бежовият цвят пасваше най-добре на повечето ми дрехи и аз вероятно щях да продължа да си нося този цвят панталони; но малко разнообразие от време на време щеше да разнообрази живота ми и да направи начина ми на обличане не толкова скучен.

Убедена съм, че дори и да не харесваме някои неща така, както харесваме други, добре е да ги смесваме в името на разнообразието. Медицински е доказано, че хората с хранителни алергии са алергични към храните, които ядат най-често. Част от лечението им е да се хранят по-разнообразно.

Една моя приятелка сега има проблем в тази област. Беше посъветвана да не яде определена храна по-често от веднъж на четири дни. За да изчисти тялото си от алергените, тя трябваше изцяло да спре да яде тази храна за двадесет и един дни. След тези три седмици тя може да опита да го включи отново в менюто си, но отново не бива да го яде по-често от веднъж на четири дни или дори по-рядко в зависимост от степента на алергичност.

За мен е интересно, че Бог е създал телата ни да имат нужда от разнообразие. Ако не им дадем разнообразието, от което имат нужда и за което крещят, тогава те започват да се бунтуват. Те казват горе долу това: "Не мога да се справя. Даваш ми твърде много от това, затова ще ми става лошо или ще проявя някаква негативна реакция всеки път, когато ми даваш това нещо."

Болест, болка или друга физическа реакция са начинът, по който тялото ни казва, че нещо не е наред. Понякога това нещо, което не е наред, е липсата на равновесие в нас.

Неравновесието и скуката причиняват проблеми

Може би не си почивате достатъчно или пък не се смеете достатъчно, или пък работите твърде много. Прекомерният стрес, честите емоционални падове и липсата на разнообразие в живота могат да имат неблагоприятен ефект върху здравето ви.

Бог се справи с мен и по отношение на панталоните, и на начина ми на хранене, както и за куп други неща, но този принцип важи за всичко. Щом научите принципа на баланса, умереността и разнообразието, можете да го прилагате във взаимоотношенията си, в начина си на харчене на пари, в храненето си, в работните си навици, в начина си на обличане, в забавленията си и в каквото друго се сетите.

Когато се връщаме от пътувания, обичам да съм си вкъщи, в моя дом. Предпочитам да се храня вкъщи, обичам да гледам добри, благоприлични семейни филми по телевизията или на видео. Просто обичам да си седя вкъщи или дори да се разхождам с чаша кафе и да гледам през прозорците. Просто обичам да съм там.

Но съм забелязала, че след най-много три дни започва да ми омръзва това, което преди три дни ми е доставяло огромно удоволствие. Не че ми има нещо. Това просто е моето създадено от Бога естество, което ми подсказва, че е време за нещо различно.

Аз вярвам, че Бог е "вградил" в нас тези предупредителни сигнали, и ако им обръщаме внимание, те ще ни пазят от сериозни проблеми. Емоциите ни имат нужда от промяна. Да лишим себе си от необходимото разнообразие, защото ни е страх или се чувстваме несигурни (или по друга причина), е опасно. Ако го направим, сме заплашени от голяма загуба на радост.

Да намерим баланса е нещо много деликатно и затова трябва да слушаме Светия Дух в сърцата си. Всички ние имаме лични нужди и за мен е удивително как може един човек да има истинска нужда от нещо, което на друг въобще не му трябва.

Аз ходя с една и съща прическа от много години и вероятно няма да я сменя. Обаче не спя с една и съща пижама повече от две нощи и се разнообразявам, като сменям пижамата си.

За сметка на това пък дъщеря ми Лаура си сменя прическата два пъти в годината. Тя опитва какво ли не ново - част от тия опити не ѝ допадат, но тя обича да променя прическата си. От друга страна, въобще не ѝ пука с какво е облечена, когато спи.

Поради това не можем да гледаме живота на другите и техните избори, за да решим ние какво да правим. На някой може да му е добре да яде едно и също на закуска цял живот, докато друг може да иска да замени печените филийки на следващия ден с яйца, после мекички със сладко, а на следващия ден овесени ядки с мляко.

Помнете, че разнообразие означава разнообразие, а вие сте свободни да разнообразявате дори своето разнообразие. С други думи, вие сте свободни да бъдете себе си; не е нужно да следвате плана на някой друг.

Пазете се от скука и мързел

"Хванете ни лисиците, малките лисици, които погубват лозята..." Песен на песните 2:15

Вярвам, че много пъти, когато хората са с нарушен баланс, те не го осъзнават. Нещастни са, загубили са радостта си, но никога не биха го отдали на нещо толкова простичко като нуждата от разнообразие и творчество в живота им.

Ние обвиняваме какво ли не за нещастieto си и това е, което съществува през повечето време - вина. Когато сме нещастни, често искаме да си го изкараме на някой друг или на нещо друго. Но само истината ни освобождава (Йоан 8:32). Много пъти просто трябва да се върнем към нещата, които Бог ни е говорил, да се върнем към водителството на Светия дух, което сме пренебрегвали, защото сме смятали, че е било нещо маловажно, което едва ли би имало чак толкова значение за живота ни. Помнете, че Библията казва, че малките лисици погубват лозята.

Често търсим огромни чудовища в живота си, а отговорът е прост и е точно пред лицето ни - трябва само да отворим очите си и да се огледаме.

Трябва да се покаем за липсата на равновесие в живота си. Нямам пред вид да паднем по лице, да се покрием с вретиче и пепел и да плачем; имам пред вид, че трябва да се обърнем и да тръгнем в противоположната посока. Наистина трябва да съжалим за погрешния си начин на живот и да вземем решение да го променим.

Понякога сме изкушени да правим лесното вместо това, което сърцето ни наистина иска.

Например, може да ви се прииска да поканите приятели на вечеря, да си пригответе нещо за хапване, да общувате или да играете игри. Това е желанието, което се е повдигнало в сърцето ви, но тогава плътта ви започва да мисли за всичко, което трябва да се направи, за да сте готови за подобна вечер.

Трябва да се обадите на хората, да идете в магазина да напазарувате, да изчистите и подредите дома си, да готвите, да намерите игри, да сервираме, после да миете чинии и да почистите след тях. Тогава ви идва мисълта: "О, забрави, просто ще си поседя пред телевизора." И още една вечер ви е скучно, вероятно сте самотни и продължавате с добре познатия модел - безрадостно да се чудите какво не е наред с вас и да си казвате: "Животът ми е толкова скучен. Сякаш нищо не се случва. Вече не издържам така".

Точно така много хора изпадат в проблеми с взаимоотношения, защото в подобни ситуации хората прехвърлят вината за не-задоволството си върху тези, с които са във

взаимоотношения, като очакват другият да им снабди нуждата от радост.

Хората могат да ни дадат малко щастие, но не могат да снабдят нуждата ни от радост.

Радостта е продукт на Духа и на живота в Духа. Ако Духът ви води към разнообразие, а вие останете в еднообразие поради мързел или по друга плътска причина, това ще повлияе на радостта в живота ви.

"Телевизорът изяде приятелката ми"

Нямам нищо против гледането на телевизия, ако това, което се гледа, не е неблагочестиво, и ако се гледа с мярка. Но смятам, че телевизията е голям проблем за много хора.

Много лесно е да седнеш пред телевизора и да му позволиш да те забавлява. Няма нужда да правиш нищо - само седиш и гледаш. Но може би имате нужда точно от обратното - да не седите пред телевизора. Може би сте нещастни, защото имате нужда да станете и да използвате някои от творческите си дарби.

Ако способностите, които Бог е посадил във вас, не се използват, те буквално заспиват и закръняват. Вие усещате, че нещо ви липсва, но може би сте заблудени по отношение на това какво е "нещото".

Ще споделя с вас една история, която чух. Наречена е "Телевизорът изяде моята приятелка". Едно момиченце си имало приятелка, с която много обичали да се люлеят. Те дори си направили състезание коя ще се залюлее най-високо. Прекарвали много време заедно, всеки ден; почти през цялото време били заедно.

Когато първите телевизори излезли, семейството на едно от момиченцата купило. Майката повикала дъщеря си: "Ела да видиш какво купихме!" Другото момиченце повече не видяло приятелката си след това. Всеки път, когато отивала да я извика да играят, тя била заета.

Гледала детски рисувани филмчета или нещо друго. Или тъкмо започвал, или тъкмо привършвал филмът и заради това не можела да излезе да играе. Момиченцето усещало липсата на приятелката си; толкова много се били забавлявали и толкова хубаво си играели преди. Момиченцето, останало без приятелка и намразила телевизора, защото "изял" приятелката ѝ.

Да, ако гледането на телевизия стига до крайности, "изяжда" хората, "поглъща" приятелствата. Лесно става занимавка за децата и това на пръв поглед улеснява родителите, защото не се налага да прекарват много време с децата си.

Повечето хора днес са твърде заети да вършат това, което трябва да направят, и прекарват много време във вършене на неща, които нямат вечна стойност и не дават траен плод.

Телевизията сама по себе си може да бъде благословение. Отпускащо е вечер след тежък ден да седнеш пред телевизора и да се загледаш в някоя интересна история, но дори това приятно нещо може да се превърне в проклетие, ако излезе извън контрол и баланс.

Опитайте, може и да ви хареса!

"Знам делата ти: ето, аз поставих пред теб отворена врата и никой човек не може да я затвори..." Откровение 3:8, KJV

Може би Бог ви е говорил за някакви промени в живота ви и вие ги искате, но сте уплашени. Искам да ви насърча да не се боите да престъпите с вяра. Дори и да направите грешка, това няма да е краят на света. Не прекарвайте живота си в гледане назад със съжаление, че не сте опитали различни неща или не сте ги направили по различен начин.

Да се чудите "какво би било ако...", е самотно чувство. Обещавам ви, че няма да се насладите на всичко, което опитате. Но ако имате личен опит, ще знаете със сигурност. Няма нужда да живеете целия си живот в слушане какво са направили другите и в чудене какво ли е да направиш същото.

Няма да сте способни да направите абсолютно всичко, но престъпете в Божието време в нещата, в които усещате, че ви води. Минете през вратите, които Той отваря. Дори може да направите няколко стъпки в дадена посока, за да видите дали затворена преди врата няма да се отвори, като я доближите.

Например Бог веднъж ми даде урок, като използва автоматичните врати, които се задействат с фотоклетка, когато стъпиш на постелката пред тях. Бог каза нещо от този тип: "Джойс, ти можеш да си седиш в колата пред супермаркета цял ден, но тази врата никога няма

да се отвори за теб и няма да те пусне да влезеш в магазина. Но ако излезеш от удобното си място и се запътиш към вратата, когато я наближиш, ще видиш, че тя ще се отвори и за теб".

Може би имате някои насоки от Бога, но не виждате цялата картина. Бог води стъпка по стъпка. Той няма да ви покаже втората стъпка, ако не направите първата.

Бог работи постепенно; така е и с вярата ми. Може да имам малка вяра, затова Бог ми показва нещо малко, което да направя. Ако съм вярна на малкото, Той ми показва следващата стъпка, като дотогава вярата ми е пораснала, за да се справя с новото.

Може би имате нужда да отивате до работното си място и обратно по различен маршрут.

Може да си помислите: "Ами ако се объркам или загубя?" Аз ще ви отговоря: "Ами ако пък се забавлявате?" Едно от любимите ми места за вечеря е един ориенталски ресторант, който открихме с моя приятелка, когато тръгнахме да го търсим. Чухме че бил много добър, но не можахме да разберем къде точно се намира.

Имахме бегла представа, но понеже и двете не сме много добри в ориентирането, идеята да тръгнем да търсим нещо без да знаем къде точно е то, почти ни разколеба. Бяхме говорили за това няколко пъти и всеки път се отказвахме.

Но точно в онзи ден бяхме настроени приключенски и решихме да рискуваме да се загубим, но да видим дали ще го намерим. След като тръгнахме, го намерихме. В резултат на нашата готовност да престъпим и да "опитаем", вече в продължение на години се наслаждаваме на храната там и сме насочили и други приятели натам.

Не ви съветвам да вършите неразумни неща, но ви насърчавам да намерите баланса между живота в страх и живота с мъдрост. Неразумно би било, ако тръгнах да търся този ресторант вечер, сама и без телефон в колата. Но тогава беше през деня; бях с моята приятелка; имахме и телефон в колата. В общи линии единствената опасност за нас беше да се загубим и да се наложи да спрем да попитаме как да се приберем вкъщи.

Насърчавам ви да добавите към ежедневието си колкото може повече разнообразие и творчество. Дори когато вършите ежедневни неща, опитайте да ги направите по различен начин, особено ако сте усетили, че те вече са започнали да ви втръсват. Няма нужда да чакате да ви завладее депресия, за да разпознаете, че имате проблем.

Не остарявайте и не мухлясвайте!

"Този наш хляб взехме още горещ от домовете си в деня, когато тръгнахме към вас, но ето, сега е сух и е мухлясал". Исус Навин 9:12

Ако на масата има хляб и след вечеря седим и си говорим на чаша кафе, ако пипна хляба, който не е покрит, ще усетя, че вече леко е започнал да изсъхва по крайчетата. Може да не е остарял още, но ако не го увия и не се погрижа за него, скоро ще се втвърди, ще започне да се троши и няма да има вкус.

Същият принцип се отнася и до живота ни. Ако не сме внимателни, врагът ще ни подмами животът ни да стане сух и остарял.

Съпротивете се на дявола когато ви напада!

Дъщеря ни Сандра пътува с нас и е ръководител на помощното служение в нашите конференции. Когато сме вкъщи, тя ми помага с домакинството. Преди да започне да пътува с нас, тя беше домакиня и освен това организираше детската занималня по време на местните събрания, организирани от нас веднъж седмично в Сейнт Луис, Мисури.

Тя прекарваше много време в чистене и в пране. На всеки, който чисти една къща всеки ден, това му омръзва. Това е едно от най-трудните неща, за които може човек да се ентузиазира, защото тъкмо подредиш, а някой вече разтуря, ти чистиш, а други цапат. Това е особено вярно, когато имате малки деца или тийнейджъри.

Забелязах веднъж, че Сандра върши в понеделник неща, които обикновено прави към края на седмицата. И я попитах какво прави.

"Малко си смених програмата - да внеса малко свежест в нея".

Виждете, понякога помага дори ако само смените деня за пране или за разнообразие гледате филм или слушате музика, докато гладите. Опитайте да ходите за хранителни продукти в друг ден или, още по-добре, в друг магазин. Тези дребни промени могат да добавят достатъчно разнообразие, с което да предпазите нещата от остаряване.

Секретарката ми беше перфекционистка, освободена от това натрапчиво поведение.

Преди никога не бе напускала дома си, докато не си оправи леглото. Тя започна да осъзнава нуждата от разнообразие в живота си, затова един ден ми каза: "Ще се смееш, ако ти кажа какво направих".

И тя ми разказа, че ей така, за разнообразие тръгнала без да си оправи леглото. Каза, че с голямо удоволствие минала край него и дори се пообърнала да го види как е разхвърляно. Това беше знак за нейното освобождение.

Тя добави: "Ще правя така само тази седмица. Но със сигурност е страхотно усещане - като да разкъсаш паяжина".

Когато тя каза това, на мен изведнъж ми хрумна, че ако седим, обградени от мухъл, и ние мухлясваме!

Най-малкият ни син, тогава около единадесет годишен, без особен афинитет към оправяне на леглото си и към почистване на стаята си, дочул историята на моята секретарка. На следващия ден ми каза: "Ами днес ще внесе малко разнообразие. Няма да си оправям леглото".

Естествено, опитваше се да бъде забавен; сигурно си мислеше, че вече се е съсипал от оправяне на леглото, но аз поисках от него да продължи да се "съсипва".

Някои хора казват, че трябва да си имат режим или че самите те са хора на навиците. Режимът е нещо хубаво, както и някои навици, но стига това да не води до навлизане в сухота и мухъл.

Свободни сте да си правите режими и да си изграждате навици колкото ви се ще, но е важно да го правите с радост. Като вярващи вие сте свободни да имате "неизговорима радост и да сте пълни със слава" (I Петрово 1:8 KJV). Затова, дерзайте! Положете усилия да видите колко можете да се насладите на живота си!

Творчество и разнообразие в духовния живот

"Вятърът духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа". Йоан 3:8

Открила съм, че когато следвам водителството на Светия Дух в молитва и взаимоотношение с Господа, това води до разнообразие и творчество, чиито резултати са свежест и жизненост. Когато си правя свои планове, винаги включвам правила и наредби, които смятам, че биха ме задържали в радост, че Го познавам. А може и да си пусна музика да танцувам пред Господа, за да Го прославя. Понякога пък лягам на земята и просто оставам в Божието присъствие.

Гарантирам ви, че Светият Дух е пълен с творчески заряд; никога няма да ви води със скука за каквото и да било, стига да искате да Го последвате. Аз обаче трябваше да се науча, че ние се чувстваме по-комфортно, когато имаме правила и наредби, отколкото когато имаме свобода.

Нещо повече - често сме уплашени от свободата.

Когато вземаме решения според индивидуалното водителство на Светия Дух, трябва да отговаряме за тези решения; макар че ако правим всичко, което другите правят, или което "правилата" казват, че трябва да се направи, ще бъдем по-малко критикувани или съдени.

В Божието Слово има определени насоки за много неща и те са еднакви за всички нас, но няма пълен комплект указания за това "как" да имаме лично време с Бога, да изучаваме Библията или да имаме взаимоотношения с Господа.

Много от нас имат такива огромни трудности в тази област, че това ги спира да продължат. Ние трябва да се наслаждаваме на Бога повече отколкото на всичко друго, да не се чувстваме сухи и да ни е скучно, когато храним духовното си естество.

Служенето може да се окаже много творчески заредено преживяване, ако му позволим да бъде такова. Светият Дух ще ни води как да свидетелстваме, как да даваме, как да наставяваме и издигаме, как да се молим и как да развиваме абсолютно всеки аспект от духовния си живот.

Не е необходимо да заемаме определена поза, за да се молим.

Понякога се моля, докато се упражнявам на пътеката във фитнесзалата, друг път (и това е най-често) докато седя на един определен стол в кабинета ми у дома. Това е моето място, на което се усамотявам сутрин. Но това не е просто обичай. Ако усетя, че върша това по инерция, променям нещо, за да запазя това време свежо.

Служителите имат нужда от равновесие

Вече споменах как трябва да избягваме да бъдем свърх духовни, за да могат хората да се доближат до нас. Аз трябваше да се науча, че останалите от моето семейство, макар че са призвани от Бога, както и аз съм призвана, нямат същото призвание като моето.

В един момент си мислех, че Дейв и децата ни са много плътски. Когато ходехме в отпуска, аз прекарвах много време в търсене на Бога, а семейството ми искаше да се забавлява. Спомням си как критикувах Дейв, че не отделя толкова време за Бога, колкото аз мислех, че е необходимо. Той ме уведоми, че не знам колко време прекарва с Бога и че само защото не прави това, което правя аз, не значи, че той няма добри взаимоотношения с Господа.

Каза ми и още нещо много важно: "Джойс, аз съм призван от Бога да бъда администратор на "Живот в Словото" и да бъда твой покров. Много сериозно се отнасям към призива си от Бога, но не съм призван да проповядвам".

После добави: "Обичам Словото и Го изучавам, но нямам благодатта да прекарвам толкова време като теб в молитва и изучаване. Ти си призвана и помазана от Бога да вършиш нещо, но ние другите нямаме твоя призив и ти не можеш да ни караш да се подготвяме за нещо, което не сме призвани да вършим".

Всеки служител трябва да внимава да не прави опити да вкара семейството си в своя калъп. В Исаия 58:6, 7 Господ ни дава добро разбиране за поддържането на равновесие в служението:

"Не това ли е постът, който Аз съм избрал - да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да възвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш и да не се криеш от своите еднокръвни?"

Ако сте служител, не се крийте от нуждите на най-близките си, докато служите на всички други.

Няколко пъти, докато съм служила, някоя пастирска жена, жена на пътуващ евангелизатор или жена на служител в затвор е идвала да ми каже, че техният брак е в сериозна криза, защото съпрузите им никога не са вкъщи, винаги правят нещо за някого и никога нямат време за семейството си.

Можете да кажете: "Ама все пак това му е работата".

Така е, но всички трябва да имаме правилно подредени приоритети. Първо Бог, после семейството, работата на трето място, после личното ни служение.

Ако сте призвани в пълноременно служение, тогава сте благословени да имате едно и също нещо за работа и за служение. Имате нужда от време за своята собствена плът и кръв (за себе си), но членовете на семейството ви са също така ваша плът и кръв. Като служител на Евангелието имате толкова нужда от разнообразие и творчество, от колкото се нуждае и семейството ви. Тогава то ще ви "разпалва" вместо да ви "изгаря".

Добавете разнообразие по прости начини

"... ако мога само да свърша попрището си с радост..." Деяния 20:24

Добавянето на разнообразие към живота не е задължително скъпо или сложно. Ако искате да направите нещо различно вечерта, излезте на разходка със семейството си. Повечето малки деца обичат да се возят в кола. Дори и тридесет минути само ще са напълно достатъчни.

Излезте и идете да пиете кафе. Да, и вкъщи можете да си го направите, но може да не е чак толкова забавно. Вземете си сладолед на клечка или едно безалкохолно и идете на разходка в парка, погледайте как играят децата. По време на празниците се поразходете из квартала си и разгледайте украсата по прозорците.

Ако имате работа за целия ден, направете няколко кратки почивки. Излезте навън за мъничко, ако времето е хубаво, и изпийте чаша сок. Ако съседите ви са също навън, разменете няколко думи с тях. Може да погледате и малко телевизия, ако дават нещо, което харесвате.

Не бива да губите целта си от поглед, но тези кратки почивки ще променят цялото ви отношение към работата. И може да ви помогнат да я свършите "с радост".

Каквото и да правите, ако се покорявате на Словото и го вършите като за Господа, не

само ще започнете с радост, ами и ще свършите попрището с радост.

11

Радост в Божиата чакалня

"Сърцето на човека начертава пътя му, но Господ оправя стъпките му." Притчи 16:9

Ние мислим и планираме временно и ограничено, а Божиите мисли и планове са вечни. Това означава, че ние се интересуваме от сегашното, а Бог е по-заинтересуван от вечността. Ние искаме това, което ни кара "да се чувстваме добре" сега, и това, което ни дава незабавни резултати, а Бог е готов да инвестира време. Бог е инвеститор; Той ще вложи много време в нас, защото има вечна цел, планирана за живота ни.

Бог вижда и разбира това, което ние не виждаме и не разбираме. Той иска да Му се доверим, не да живеем в светско мислене и да се ядосваме, когато нещата не винаги стават според нашия план.

Без изобилно доверие в Бога, никога няма да преживеем радост и наслада. Ние си имаме идеи как и кога нещата ще се случват. Не само че Бог има предопределен план за живота ни, но Той е определил и перфектното време за всеки етап. Псалм 31:15 казва, че времената ни са в Неговите ръце. Да се борим и противим на Божието време е като да се борим и противим на Неговата воля.

Много често ние се проваляме в осъзнаването, че да сме извън Божието време е същото като да сме извън Божиата воля. Може и да знаем какво Бог иска да вършим, но не и кога да го направим.

Дайте време на Бога!

"След тия събития, дойде Господното слово на Аврама във видение и каза: Не бой се, Авраме; аз съм твой щит, наградата ти е извънредно голяма. А Аврам рече: Господи Иеова, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и тоя Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам рече още: Ето Ти не ми даде чадо; и, ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник. Но, ето, дойде Господното слово и му каза: Тоя човек няма да ти стане наследник; но оня, който ще излезе от твоите чресла, ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни сега на небето и изброй звездите, ако можеш ги изброи. И рече му: Толкова ще бъде твоето потомство." Битие 15:1-5

Авраам имал много ясно слово от Бога за бъдещето си. Той знаел какво му е обещал Бог, но нямал яснота кога ще се случи това.

Същото важи и за нас доста често. Докато чакаме да дойде проявлението - чакаме пробива - не винаги е лесно да се насладим на времето, прекарано в чакалнята.

Само щом Бог ни говори или ни покаже нещо, сме изпълнени с него. Все едно сме "бременни" с това, което Бог е казал. Той е посял семе в нас; затова трябва да влезем във време на подготовка. В това време се приготвяме да се справим с това, което Бог ни е обещал да ни даде.

Точно както раждането на едно дете. Първо се посажда семето в утробата, после идват девет месеца чакане и едва след това се ражда детето. През тези девет месеца се случват много неща. Тялото на жената се променя, за да я подготви за раждането. Семето расте и съзрява. Родителите подготвят разни неща за идването на бебето. Събират необходимото им, за да се грижат за детето.

Точно както случващите се в тялото на жената невидими промени, така и в духовния свят има голямо раздвижване по отношение на онова, което Бог ни е обещал. Само защото не можем да видим или усетим това, което става, не означава, че то не се случва. Бог върши някои от най-добрите си дела тайно и след това с наслада изненадва децата Си.

Исмаил не е Исаак

"А Сарайя, жената на Аврама, не му раждаше деца; но, като имаше слугиня, египтянка, на име Агар. Сарайя рече на Аврама: Виж сега, Господ не ми дава да раждам; моля ти се влез при

служинята ми; може би ще придобия чадо, чрез нея. И Аврам послуша това, което каза Сарая." Битие 16:1, 2

На Авраам и Сара им омръзва да чакат. Били изтощени и започват да се чудят дали все пак не могат да направят нещо, за да помогнат обещанието да се задвижи по-бързичко. В Битие 16:1, 2 четем че Сарая (наречена после Сара), жената на Аврам, имала идея да даде прислужницата си на съпруга си, за да преспи с нея. Тя може би е смятала, че това ще е Божият начин да им даде обещаното дете. На нея ѝ се е струвало, че Бог няма да направи нищо, затова тя трябва да направи нещо.

Това да ви звучи познато? През време на очакване някога да ви е хрумвала блестящата идея да се правите на "Свети Дух Младши"?

Аврам послушал Сарая, направил това, което тя искала и в резултат се родило дете, наречено Исмаил. Но не Исмаил бил обещаното дете.

Исмаил бил на четиринадесет, когато Исаак, обещаното дете, най-сетне се родил. Може би е отнело повечко време, отколкото първоначално планираното, защото веднъж като родим "Исмаил" в живота си, после трябва да си понасяме последиците. Аз винаги казвам, че щом като веднъж сме се сдобили с Исмаил, после трябва да му сменяме пелените и да се грижим за него.

Ние искаме да си вършим нашите неща и да оставяме Бог да оправя кашата. Но преди години Той ми показа, че за това, което сме си родили по плът, Той не е длъжен да се грижи или да го плаща.

Исмаил никога не може да ни донесе радост. Можем да го обичаме, защото ние обичаме плодовете на труда си. Това, за което се борим или с усилия раждаме, обикновено означава много за нас, но това не означава, че то има вродената способност да ни носи наслада в живота.

Има много нервни хора без радост в живота си, които се захващат с големи неща. Бог не казва, че не можем да строим, но псалмистът е казал: "Ако Бог не съгради дома, напразно се трудят зидарите" (Псалм 127:1).

Невероятно стресиращо и изнервящо е да се трудим и да работим, да видим ясни знаци на успеха, и въпреки това да не можем да му се насладим. Можем да градим, но ако трудът ни не е в Господа, тогава е напразен (безполезен).

Много хора прекарват целия си живот в изкачване по стълбицата на успеха и когато стигнат на върха, осъзнават, че стълбата им е била подпряна на погрешна сграда. Аз не искам да става това с живота ми и съм сигурна, че и вие не бихте искали подобно нещо.

Жизнено важно е да осъзнаем, че към каквото Бог ни призове, Той ще ни даде и наслада от него. Бог не ни е призовал към взаимоотношения с Него, за да се чувстваме нещастни. Напротив, Той ни носи праведност, мир и радост (Римляни 14:17).

Много хора нямат радост от руда си, но не така трябва да е с водените от Духа деца на Бога. Да се насладиш от труда си е дар от Бога (Еклесиаст 5:19). Насладата сама по себе си е дар от Бога, както и голямо благословение. Имах позиция и предмети, но без радост - това повече не го искам.

Насладата е дар от Бога

"Ето какво видях аз за добро и прилично: да яде някой и да пие и да се наслаждава от благомото на всичкия си труд, в който се труди под слънцето през всичките дни на живота си, които му е дал Бог; защото това е делът му. И на който човек е дал Бог богатство и имот и му е дал власт да яде от тях, да взема дяла си и да се весели с труда си - това е дар от Бога." Еклесиаст 5:18, 19

Този пасаж е писан от мъж, опитал повече от онова, което светът може да предложи; и той го е написал, за да ни покаже, че способността да се наслаждаваме на това, което имаме, е дар от Бога. Но ако това нещо се роди преждевременно, то ще изсмуче силата от нас, вместо да ни донесе радост.

Аврам и Сарая направили човешка грешка. И плодът на грешката им бил Исмаил. И понеже бил син на Авраам, както и Исаак е бил, Бог го е благословил, като го е направил родоначалник на голям народ (Битие 17:15-22).

Хубаво е да знаем, че Бог толкова ни обича, че дори и да направим грешка, Той намира как да извлече нещо хубаво от грешките ни грешки, ако сърцето ни е право пред Него. Да, Бог

благословил Исмаил, но обещанието от Бог към Авраам никога не можело да бъде изпълнено чрез Исмаил, защото той бил дело на Авраам и Сара, а не Божие.

Както Авраам и Сара, ако не сме внимателни, можем да навлезем в област, където отчасти е Божията воля, отчасти нашата, а тази формула не работи.

Исмаил не може да бъде наследник заедно с Исаак

"И Господ посети Сара според както беше рекъл; и Господ стори на Сара както бе казал. Защото Сара зачна и роди син на Авраама в старините му, в определения му от Бога срок. И Авраам наименува сина, който му се роди, когото Сара му роди, Исаак, т.е. Смях." Битие 21:1-3

Исаак най-сетне бил роден и той и Исмаил били отглеждани заедно три години - време, пълно с предизвикателства.

В Битие 21:10 Сара казва на Авраам, че Исмаил трябва да си отиде, а Бог потвърждава тези думи в стих 12, като казва: "Да не ти се види тежко за момчето и за слугинята ти; относно всичко, което ти рече Сара, послушай думите ѝ, защото по Исаака ще се наименува твоето потомство."

Исмаил не може да бъде наследник заедно с Исаак. Делата на плътта нямат дял в делата на Господа.

Винаги идва време, когато делата на плътта ни трябва да умрат или да бъдат напълно откъснати от нас. Бог иска да бъдем наследници, не работници. Ние сме наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос (Римляни 8:17). Наследникът получава това, за което друг се е трудил. Не работи сам да постигне това, което вече е негово по наследство. А ако опита да си го изработи, напълно загубва радостта си.

Както споменах по-рано, в Битие 16:12 пише, че Исмаил ще бъде "див мъж, ръката му ще бъде против всички човеци и ръката на всеки човек ще бъде против него", докато името Исаак означава "смях". Няма нужда от повече обяснения.

Когато вършим нашите си неща на нашето си време и откажем да чакаме Бога, ще получим война. Когато обаче чакаме Божието обещание, то винаги носи радост. Чакането е трудно, но радостта от получаването на наградата си струва чакането. А как да се насладим на чакането е ключът към всичко.

Божият начин е по-добър

"Защото кой е познал Господния ум и кой е разбрал Неговите мисли или кой му е дал съвет?" Римляни 11:34

Имаме нужда да осъзнаем, че Бог е по-мъдър от нас. Неговият план наистина е по-добър. Без значение какво си мислите, Божият начин винаги е по-добър от нашия.

Сега като се върна назад във времето към моментите, когато съм била разочарована, защото съм опитвала да родя неща на моето си време и съм се дразнила от чакането, осъзнавам, че наистина тогава не съм била готова за тези неща.

Бог е знаел, че не съм била готова, а аз съм си мислела, че съм прекарала толкова много време в питане: "Защо, Господи, защо?" и "Кога, Господи, кога?" Задавах въпроси, на които само Бог има отговор, но Той нямаше дори намерение да ми отговаря.

Помнете, че Бог иска доверието ни, а не въпросите ни.

От живота си до тук съм открила, че доверяването означава и не отговорени въпроси. Когато се изправим пред трудна ситуация, трябва да кажем: "Господи, това не го разбирам, но Ти се доверявам. Вярвам, че ме обичаш и че ще направиш най-доброто за мен на подходящото време."

Бог няма нужда ние да му даваме акъл как да работи; Той има нужда само от нашето доверие.

В Изход 33:13 Мойсей се моли Бог да му покаже пътищата си: "Сега, прочее, ако съм придобил Твоето благоволение, покажи ми моля Ти се, пътя Си, за да Те позная (постоянно и дълбоко и интимно да се запознавам с Теб, като схващам и разпознавам и разбирам по-силно и ясно) и да придобия благоволението Ти..."

Ние трябва редовно да се молим с тази молитва, като помним, че част от Божия начин е нещата да стават на Неговото време.

Не ни е дадено да знаем Божието време

"Той (Исус) им рече (на учениците): Не е за вас да познавате или да знаете какво носят (нещата и събитията на времето и техните точни сезони) години или времена (точното време на случване), които Отец е положил (определил и запазил) в Собствената Си власт и по Свой избор". Деяния 1:7

Често ние преживяваме много разочарования, което спира радостта и насладата, защото сами решаваме, че дадено нещо трябва да се направи по еди-кой си начин или еди-кога си. Когато искаме нещо много силно, можем лесно да убедим себе си, че е Божията воля за нас да го имаме, когато ни се прище и то по нашия начин.

Аз винаги се стремя към нещо. За мен целите са особено важни и затова винаги търся нещо, към което да гледам. Преди много години позволих да ме ядосва това, което тогава смятах за вяра. Опитвах да използвам вярата си, за да получа това, което искам. И когато то не идваше, се чувствах сякаш съм се провалила в областта на вярата, или че някаква демонична сила блокира благословието ми.

Сега, след повече от двадесет години близко сътрудничество с Бога, знам, че мога и трябва да използвам вярата си, но на определеното от Бога време.

"Своевременно" (I Петрово 5:6), "на определеното време" (Битие 18:14), "когато се изпълни времето" (Галатяни 4:4) - това са начините, по които Библията говори за Божието време. Самият Исус казва, че не ни е дадено да знаем кои са тези времена.

Да останем в очакване всеки ден, без значение колко дълго ще е, едно от нещата, които ще ни задържат в потока на радостта.

Когато на една бременна жена ѝ предстои раждането на дете, хората казват, че тя "очаква". Сигурна съм, че повечето от нас очакват.

Знам, че аз очаквам.

Има неща, които Бог ми е говорил, неща, които е поставил в сърцето ми, които още не съм видяла изяви в реалността. Някои от тях са там от петнадесет или шестнадесет години. Други неща, говорени пак преди толкова време, вече са се изпълнили. Преди се обърквах. Вече не съм объркана, а в очакване. Времето ми може да дойде всеки момент, някой ден скоро - може и днес; така е и с определеното за вас време на правилния път, но в крайна сметка, и то не след дълго, тези планове се оказват много сухи и скучни.

Например мога да си направя молитвен лист и да се моля за всичко в него всеки ден; мога и да позволя на Светия Дух да ме води по Своята воля. Не казвам, че има нещо лошо в това да имаш молитвен списък, но ви предупреждавам да не се ориентирате към лишения от Духа списък повече, отколкото към самия Свят Дух.

Един ден Духът може да ви води да се молите повече и да четете Библията по-малко. На следващия ден може да е обратното. В някои дни аз хваля Бога и Му се покланям повече, а в други дни молитвеното ми време е повече за лични прошения. Има дни, в които молитвите ми са единствено ходатайствени за други хора.

Понякога едва издържам на Господното присъствие, а има дни, когато плача без видима причина. Понякога се смее просто от сърце.

Внезапно!

В живота си можем да очакваме и сезони на "внезапност". Можем на сутринта да станем с огромен проблем в живота си, а вечерта да си легнем без него.

Бог се движи внезапно!

Всъщност Бог не спира да работи зад кулисите, но както раждането на бебето е внезапно, така и Бог изявява внезапно това, което Той прави за нас!

В Деяния 1:4 след възкресението Исус наставлява учениците Си и другите последователи: "...да не напускате Йерусалим, но да чакате обещаното от Отца, за което сте Ме чували да говоря". Те са инструктирани да чакат.

Трудно е за плътта ни, когато Бог ни наставлява да чакаме. Имало е случаи, когато съм казвала на Господа: "Какво искаш да направя?" И всичко, което Той казва, е: "Чакай." Не казва колко дълго, а само да чакам.

Трябва да сме готови да чакаме "безкрайно" дълго.

В Деяния 1:3 четем какво са направили учениците, след като са били инструктирани да чакат, а после са били оставени, след като Исус се е възнесъл на небето при Отец: "И когато влязоха (в града), се качиха (по стълбите) в горната стая, където останаха (безкрайно)..." Когато са влезли в горницата, те не са поставили ограничения колко време ще чакат. Те послушали Исус и били готови да се покорят.

После в Деяния 2:1-2 се казва какво се случило, докато чакали. "И когато дойде денят на Петдесетница, те се бяха събрали на едно място, когато внезапно дойде звук от небето като от фученето на силна буря и цялата къща, в която бяха, се изпълни."

Докато чакали, внезапно това, което чакали, дошло.

Само си помислете - в един момент чакали, а след минута имали реално това, което чакали. Ето това прави живота вълнуващ!

Можем да очакваме и да бъдем изпълнени с надежда.

Една бременна жена, когато наближи термина си, всяка вечер ляга с въпроса: "Дали няма да е тази нощ?" Сутрин като се събуди, първата ѝ мисъл е: "Дали няма да е днес?" И тя продължава така, докато щастливото събитие не се случи. Трябва да имаме същото отношение, за да се наслаждаваме на пътешествието. Можем да се насладим дори и на чакалнята, ако имаме правилно отношение.

Бог преминава пред нас!

"Тогава рече Мойсей : Покажи ми, моля, славата Си. А Господ му каза: Аз ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благост, и ще проглася пред тебе Името Иеова; и ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожалия когото ще пожела. Рече още: Не можеш видя лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив. Рече още Господ: Ето място при Мене; ти ще застанеш на канарата; и когато минава славата Ми, ще те поставя в една пукнатина на канарата, и ще те прикрива с ръката Си догде премина; после ще дигна ръката Си, и ще Ме видиш изотдире; но Лицето Ми няма да се види". Изход 33:18-23

В този пасаж четем, че Бог прави нещо за Мойсей, от което можем да се поучим и за което да се зарадваме.

Урокът, който Светият Дух ми откри от тези стихове, е че не можем винаги да видим Бог да идва, но със сигурност разбираме, че е бил там.

Мойсей е бил скрит в цепнатината на скалата, а Бог го е покрил с ръката Си, за да не може да види Господното лице.

С други думи, ние сме скрити в Канарата, която и Исус, и можем да си почиваме там, докато Бог е на път да ни благослови.

Често не можем да Го видим как идва; ситуацияите ни изглеждат същите ден след ден; но все пак Бог се доближава.

Внезапно Бог минал и когато махнал ръката Си, Мойсей могъл да види гърба Му.

Когато Божият Дух повее над живота ни, със сигурност разбираме, че Той е преминал.

Екипът ми и аз виждаме този принцип непрестанно по време на конференциите, или като резултат от радио или телевизионните ни предавания, или от касетите с поучения. Хората постоянно ни казват, че са имали даден проблем в продължение на години, а са били освободени по време на служението ни. Хората често идват на събранията болни и си тръгват здрави.

Една жена, която от двадесет и четири години е имала проблем в гърба си, свидетелства, че след като сме се молили за нея на едно от събиранията на "Живот в Словото", болката повече не се появила. Когато някой е имал даден проблем в продължение на двадесет и четири години, той няма търпение да види Бога. Той е преминал през онова събрание и тази жена си е отишла вкъщи излекувана.

Друга жена беше изведена отпред, защото страдаше от изключително силна мигрена. Положихме ръце на нея и се помолихме в името на Исус. Около три минути седяхме там и говорихме думи на живот за болното ѝ тяло и внезапно видяхме как Божията сила я промени. В резултат на това по време на цялото събиране танцува и пях славословия на Бога.

Когато един човек е донесен на ръце, а на излизане танцува, мисля, че няма да сгрешим, ако кажем, че Исус е преминал.

Едно семейство ни писа и казаха, че са били пред развод. Проблемите им са били сериозни. Те видели телевизионната ни програма за взаимоотношенията и защо хората не се

разбират. Поръчали нашите касети на тема брак и ги изслушали. Бог ги докоснал по мощен начин и сега не само че не са разведени, ами са и двамата в църква и участват в служението за затвора!

И тук мисля, че е минал Исус!

Те не са Го видели да минава, но внезапно е имало голяма промяна. Надеждата е заменила безнадеждността.

Хора, които сега живеят в победа, а преди са били жертви; и промяната е поради преминаването на Бога!

Господ ще дойде внезапно!

"Ето, Аз изпращам вестителя Си, Който ще устрои пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, неочаквано ще дойде в храма Си, да, ангелът на завета, когото вие желаете; ето, иде, казва Господ на Силите". Малахия 3:1

Може би търсите Бога и Го очаквате. Не се отказвайте! Бог идва внезапно! Вашето "внезапно" може да е днес или утре.

Бог ви обича и със сигурност има добър план за живота ви.

Вярвайте в това! Очаквайте го!

Положете упованието си в Него и никога няма да се разочаровате или посрамите (Римляни 5:5).

Тихите години

Исус е прекарал тридесет години в подготовка за три години служение.

Повечето от нас може би са готови да преминат през три седмична подготовка за тридесет години служение и дори в този случай бихме си казали, че може и да не е чак толкова дълга подготовката. Ние дотолкова сме свикнали с "незабавното, сегашното" общество, че пренасяме тези плътски очаквания във взаимоотношенията си с Господа. Това ни кара постоянно да сме смутени, докато не схванем, че Бог няма да ни изпрати, ако не сме перфектно подготвени.

В Своята човешка природа Исус е минал през някои неща, които са Го екипирали да свърши това, което Бог Го е призовал да направи, както четем в Евреи 5:8, 9: "Ако и да беше (Исус) Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, и като се усъвършенства, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни".

Исус е имал така наречените "тихи години", както е било и с много от библейските герои, използвани мощно от Бог.

Раждането на Исус е записано в Лука глава 2. Той е бил обрязан според закона, когато е бил само на осем дни, а скоро след това е бил посветен в храма, но не четем нищо друго за Него в Писанията, докато не става на дванадесет. След това четем, че Го намират в храма, седнал между учителите и им задава въпроси (Лука 2:41-51).

Единственото нещо, което откриваме в Словото относно тези "тихи години", е, че Той е "расъл и ставал силен в духа, пълен с мъдрост; и благодатта (благоволенieto и духовните благословения) на Бога били върху Него" (Лука 2:40).

Между дванадесетата и тридесетата години, Исус е имал осемнадесет "тихи години", в които никой не е чувал за Него. Той трябва да е правил нещо. Какво? След като родителите Му Го открили в храма, когато не тръгнал с тях, те Го отвели със себе си. "И Той отиде с тях и дойде в Назарет и им беше (по обичая си) покорен; а майка му пазеше и таеше дълбоко в себе си тези неща. А Исус растеше в мъдрост (в широк и пълен смисъл) и в ръст, и в години, и в благоволение пред Бога и човешките" (Лука 2:51, 52).

Това е друг начин да кажем, че Той е "пораснал".

Точно както Исус е расъл през това тихо време, така вие и аз трябва да пораснем в много неща и тихите години са възможност за този растеж.

Йоан Кръстител преживял същото: "И момчето растеше и стана силен в духа; и беше в пустинята, докато дойде денят на появяването му пред Израиля (началото на явното му служение)" (Лука 1:80).

Ето един мъж, призован от Бога още от утробата на майка му да бъде предтеча на Месията - силен Божи човек, но не чуваме нищо за него от раждането му до времето, в което започва явното му служение. Какво е ставало през тези години? Божието Слово казва, че той е расъл. Расъл в мъдрост и станал силен в духа.

Не винаги започваме със силен старт. Но докато учим и преминаваме през различни изпитания, придобиваме сила. Това е принцип от живота, който всеки знае. Вярата расте, мъдростта расте успоредно със знанието, разбирането и проумяването. Разпознаването спрямо Бога и спрямо хората се развива, както се развива и чувствителността. Божието Слово ни учи, учат ни и житейските ни преживявания, както пише в Притчи 5:1: "Сине мой, внимавай в мъдростта ми (богоугодната мъдрост, научена от действителни и скъпи преживявания). Приклони ухото си към разума ми (за това кое е благочестиво и подходящо за теб)".

Мойсей бил призван, но е трябвало да придобие малко мъдрост как да се справи с това, което е усещал: "А във времето когато Мойсей порасна, излезе при братята си и гледаше теглилата им. И видя някой си египтянин, че биеше един евреин, един от братята му; и като поразгледа насам натам и видя, че няма никой, уби египтянина и го скри в пясъка" (Изход 2:11, 12).

Мойсей не убил този мъж по Божие указание. Той бил воден от емоциите си. Почувствал е състрадание към евреите, усещал е, че призивът му е да бъде техен избавител, но избързал пред Бога. Скоро след това се среща с двама евреи, които се карат и бият, и отново се намесва и се опитва да ги помири (Изход 2:13).

Но те се обидили и един от тях казал на Мойсей: "Кой те постави принц и съдия над нас? И мен ли ще убиеш, както уби египтянина?" (Изход 2:14). Мойсей осъзнал, че това, което направил, било вече известно, затова избягал в пустинната мадиамска земя. Там той се оженил и живял четиридесет години. През тези години не се чува особено много за него. Това били неговите "тихи години".

После се появява горящата къпина, когато Бог казва на Мойсей какво е призван да прави. Библията казва, че когато Бог призовава Мойсей, тогава той бил най-кроткият мъж на земята (Числа 12:3). Нещо се е случило с него през тези тихи години. Мисля, че той се е "оборудвал". Подготвял се е за призива, който винаги е бил в него.

Йосиф пък споделил сънищата си с братята си, които също се обидили. Те завиждали, но много от нас може би също завиждат. Йосиф вероятно е трябвало да използва повече мъдрост и да размишлява за сънищата в сърцето си. Съмнявам се, че много братя биха били твърде развълнувани, ако един от тях каже на останалите: "Видях как ми се покланяте." Как може Йосиф да използва мъдрост, ако все още няма? Придобиването на мъдрост изисква време и опит.

Сигурно знаете историята. Братята на Йосиф го продават в робство, а на баща си казват, че е убит от диви животни. Като роб Йосиф е заведен в Египет и понеже Божието благоволение било с него, е поставян в позиция на власт на всяко място, където бил.

Той прекарва години в затвора за нещо, което не е направил и не е виновен; но Бог е с него през цялото време. На определеното време Бог го издига и накрая е с такава власт, че само Фараонът имал повече власт от него.

Вярвайте ми, когато дойде времето ни, никой дявол от ада, нито човек на земята няма да може да спре Бог да ни възвиси и благослови. Но ако се опитваме да стигнем там, за където сме тръгнали, преди да е дошло времето, просто няма да стане. Ще сме нещастни и вместо да помогнем на Бога, ще Му попречим.

Има определено време. Само Бог знае кога точно е то, затова се успокойте и се насладете на пътешествието.

Насладете се на мястото, където сте сега, по пътя за мястото, където отивате!

Спомням си "тихите години" в моя живот - години, когато знаех, че имам призвание за служение, но нищо не се случваше. Това бяха години, в които вярвах, но не виждах.

Всички ние имаме периоди, когато ни се струва, че нищо не се случва и изглежда, че никой, дори и Бог, не се интересува. Сякаш нямаше вест от Бога. Не можем да Го "усетим". Чудим се дали не сме малко "нестабилни" или не сме разбрали правилно Бога.

Това са случаите, когато изглежда, че Бог просто ни е поставил на рафта и се чудим дали въобще някога ще ни използва, или дали някога ще доживеем за да Му послужим.

Чакане! Чакане! Чакане!

Понякога ни се струва, че сме чакали цяла вечност. Изморени сме и ни се струва, че няма да издържим още много; но точно тогава нещо се случва - може би нещо мъничко.

Като пророк Илия виждаме на хоризонта малкото облаче - колкото човешка длан (III Царе

18:44) и то ни дава увереност, че наистина ще завали.

Вероятно вашият "облак" е специално слово от Бога, което някой ви дава, а може би сте били докоснати от Бог по специален начин. А може би идва подарък - нещо, за което сте вярвали отдавна, но само Бог го е знаел, и това ви насърчава, че Бог знае, че сте живи и че чакате.

Може би сте призовани да проповядвате и получавате покана да говорите на мъжко събрание или на женско молитвено събрание в църквата ви. Тази покана съживява надеждата ви, че вратите започват да се отварят.

Буквално съм наблюдавала как Бог прави тези неща за мен в продължение на години. Имах такова голямо видение, че бях направо погълната от него. Бях "бременна" с видението си. Наистина ли бях чула от Бога или си го измислях? Водех библейско изучаване, но исках и чувствах, че съм призована за много повече.

"Тихите години" бяха много трудни, но много необходими. Растях, придобивах мъдрост, опит, учех се как да бъда под авторитет, изучавах Божието Слово, на което бях призована да поучавам и други.

Много хора искат да проповядват, но нямат послание.

Когато бях почти готова да се откажа, Божият повей ме лъхваше. Той правеше неща, които да поддържат надеждата ми жива.

Бог наблюдава внимателно живота на децата Си и никога няма да позволи да ни постигне нещо, което не можем да понесем (I Коринтяни 10:13). Бог дава изход от всяка ситуация на правилното време. Междувременно ни дава необходимото, за да бъдем стабилни и радостни, ако Му се доверим в дадената ситуация, защото Той знае най-добре.

Подготовка

"Напомняй им да се покоряват на началствата и властите, да ги слушат и да бъдат подготвени и готови за всяко добро и благочестиво дело". Тит 3:1

В Лука 3:1-6 четем, че Бог изпраща Йоан Кръстител да прогласи на хората: "...пригответе пътя за Господа..." (стих 4). В Йоан 14:2 четем, че когато Исус се готви да напусне земята, казва на учениците Си: "...отивам да приготвя място за вас...". В Матей 20:23, когато майката на Заведеевите синове идва при Исус и пита кой от синовете ѝ ще получи честта да седне отдясно на Исус и кой отляво, "Той им каза - ще пиете Моята чаша, но местата от дясно и от ляво на Мен не мога да ви дам, но те са за тези, за които са били определени и подготвени от Отца ми".

Ясно е, че Бог не прави нищо без предварителна подготовка и на нас също няма да позволи да вършим делото Му без подходяща подготовка.

В Тит 3:1 Павел пише да бъдем "подготвени за всяко добро и благочестиво дело". А във II Тимотей 2:15 наставлява ученика си: "Старай се да се представиш одобрен (изпитан чрез изпит) пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право (и анализиращ и преподаваш умело) словото на истината".

Вашата подготовка може да означава да отидете в библейско училище или да придобиете друго официално образование, а може и да означава да прекарате няколко години в работа под авторитета на някого в служение, за да знаете как да се справяте един ден вие самите. Може да означава и да вършите работа, която не ви харесва особено много, за шеф, който не ви е особено симпатичен.

Може да означава и да прекарате няколко години, в които основните ви нужди са снабдени, но не живеете в изобилие, защото се учите как да се доверявате на Бога, че Той ще ви даде изобилие и как да се справите с него, когато го получите.

Мнозина копнеят за успех, но не всички са подготвени за този успех.

Подготовката може да се осъществи по различни начини, но е важно да бъдем подготвени.

Всяка фаза, през която преминаваме, е важна. Има нещо, което трябва да научим при всяка следваща стъпка. Трябва да се "дипломираме" (ако мога да кажа така), след дадена фаза или ниво, за да преминем в следващата; а това става след като сме доказали, че сме преминали успешно настоящото ниво. Между тези етапи на подготовката има много чакане.

Ако не се научим да чакаме правилно, ще сме нещастни дребни светии. Нещастните хора обикновено са нацупени, критикари, и не можеш да се справиш с тях. Нещастните хора

обикновено правят и другите нещастни.

Насладете се на пътуването! Ако сте нещастни, не само че няма да съкратите пътуването, ами дори ще го удължите.

"Заповядайте, седнете"

"И Той (Бог) ни свързкеси с Него (Христос) и ни тури да седим с Него (даде ни общо място с Него) в небесни места (по силата на това, че сме) в Христа Исуса (Месията, Помазаникът)". Ефесяни 2:6

Ако имате час при фризьор, лекар или адвокат, когато пристигнете в кабинета им, секретарката или обслужващият гишето казва: "Заповядайте! Седнете. Скоро ще ви повикаме." Поканата да седнете е покана да си починете, докато чакате.

Вероятно ще има и списания, които можете да разгледате, дори може и да има пуснат телевизор. Това е направено с цел да отклони ума ви от чакането. Ако сте заети с вършене на нещо, времето ще мине по-бързо. Човекът, при когото отивате, иска да се насладите на чакането, а не то да ви изнерви.

Когато Исус свършил работата Си, Той се възнесъл на високи места и Библията казва, че седнал там. Делото Му било приключено, затова Той влязъл в почивката. Повечето новозаветни препратки, които представят възнесения Христос, Го описват като седнал. Така е и в Евреи 1:13: "А кому от ангелите е рекъл някога: "Седи отдясно Ми (общувай с Мен и Моето царско достойнство), докле положи враговете ти за твое подножие".

Исус е изпълнил това, което Отец Му е заръчал да прави. И вече Му е казано: "Седни и си почини, докато Аз се погрижа за враговете Ти." Трябва да разберем, че същото това предложение важи и за нас. Според Еф. 2:6 ние седим в небесни места в Христос Исус!

Когато влезем в дадена чакалня да изчакаме за уговорена среща, ни се предлага място. Ако изберем, можем да се разхождаме напред назад, да потъркваме ръце и на всеки пет секунди да проверяваме дали този, с когото имаме среща, не може вече да ни приеме. Имаме и друга възможност. Да седнем и да правим нещо, което ще направи чакането ни приятно.

"Нека нещата да следват естественото си развитие"

Този израз чуваме доста често и той означава: "Успокой се и остави нещата да се случат така, както са били предварително определени."

С всяко от нашите четири деца бях бременна по десет месеца. След раждането на четвъртото, моят доктор каза, че съм единствената жена, за която знае, че кара толкова дълга бременност, колкото е при слониците.

Няма нужда да ви казвам, че това беше трудно преживяване. Кой знае защо? Може би Бог се опитваше да ме научи, още тогава, как да чакам по подходящ начин.

Не можем да се научим на търпение, ако няма за какво да се налага да сме търпеливи. Търпението е нещо, което трябва да бъде изработено в нас - то не може да се появи просто ей така.

Плодът търпение е в духовете ни, защото като деца на Бога ние имаме Неговия Свят Дух, който обитава в нас. Но за да бъде изразено това търпение в душите ни (ума, волята и емоциите), трябва да свършим определена работа.

Когато изминаваше времето за раждане на всяко от децата ми, опитвах всичко възможно, за да предизвикам раждане - ходех, вземах рициново масло, работех повече от обикновено, като се надявах това да "ускори" нещата. С едно от децата дори отидох в болницата, за да ми предизвикат раждане. Но не се получи и бях изпратена обратно вкъщи. Докторът в общи линии ми каза: "Отиди си и остави нещата да се развият естествено."

Съветът ми към вас от Божието Слово, както и от моя личен опит, е да не бързате чак толкова. Можете да сте "бременни" с мечти за живота си, но може и да се опитвате да "родите бебето" преждевременно.

Можем да направим големи каши в живота си, дори да се ядосаме на Бога, защото нещата не вървят така, както сме мислили, че Бог е казал, че ще вървят. Нещата ще се случат по Божия начин, ако чакаме Неговото време. Ние сме бързащите; Бог не бърза!

В Псалм 37:4 ни се казва: "Наслаждавай се също така на Господа и Той ще ти даде желанията и тайните прошения на сърцето ти".

Заемете се с това да се наслаждавате на Господа и Му позволете да ви даде това, което Той иска да имате. Ако Бог е поставил желание във вас, можете да сте сигурни, че Той ще го доведе до "раждане" на правилното време. Чакайте Бог да ви даде насоки и да ви покаже как да постъпите, правете това, което Той ви казва или показва, и не отивайте отвъд Неговите указания.

Научете се да "чакате добре"

"Ето земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него (бди), докле получи и ранния, и късния дъжд. Така и вие трябва да сте търпеливи..." Яков 5:7, 8

Научете се да чакате търпеливо. Това наистина означава да чакате с добро отношение.

Научила съм, че търпението не е моята способност да чакам, а се изразява в начина, по който се държа, докато чакам.

Ще се наложи да чакаме - независимо какво правим. Чакането е част от живота. Всъщност прекарваме повече време в чакане, отколкото в получаване. Нашето отношение и поведение в процеса на чакане, ще определи дали ще се насладим на пътешествието. То също ще определи и дължината на пътешествието.

Всички неща, които трябва да правим докато чакаме, са точно причините, поради които чакаме. Насърчавам ви да се замислите над това. Всички грешни неща, които вършим, докато чакаме, например раждане на Исмаиловци, лошо отношение, завист към други, които имат вече това, за което ние чакаме, самосъжаление, емоционални изблици — всички тези неща и още куп други са причината, поради която трябва да чакаме. С тях трябва да се справим и да ги изкараме от себе си. Простичко казано, подготовката е процес, изискващ време.

Дори когато сме по-зрели и готови за Божието най-добро, можем да чакаме Бог да се справи с другите, които ще имат нещо общо с нас. Божията работа е многостранна, сложна и затова е по-добре за нас да оставим тази работа на Бога и да Му позволим да бъде Бог!

В нас трябва да се осъществи и процес на изчистване, за да бъдем подходящи и подготвени за нещата, които Бог пази за нас, неща, които е поставил в сърцата ни.

Вероятно повечето хора никога няма да дойдат до пълнотата на това, което Бог има за тях. Те никога няма да видят изпълнението на мечтите и видението си, защото или не разбират нещата, споделени в тази книга, или просто са упорити и непокорни.

Да, тази неспособност да "чкаме добре" е една от основните причини хората да не се наслаждават на живота си. Но аз вярвам, че ще бъдете променени сега, докато четете тази книга. Запомнете, че ние очакваме чудеса и знамения в тази област, които да потвърдят словото, което е било поучавано.

Ето и един пример, който би ви помогнал.

Когато през 1993 Бог ни призова да започнем телевизионно служение, ние приехме призива и отговорността, която вървеше с него. Първото нещо, което трябваше да направим, беше да чакаме Бог да ни даде по-конкретни указания. Знаехме, че един ден ще излезем и на телевизионния екран, но нямахме идея как ще стигнем там. Съвсем откровена съм - ни най-малка идея нямахме как ще започнем.

От разговори с други, които имаха опит в тази област, разбрахме, че трябва да имаме продуцент, затова чакахме Бог да ни води. Той ни напомни, че един мъж, който до скоро продуцираше една телевизионна програма за друго служение, само няколко месеца по-рано беше подал молбата при нас.

Но тогава, когато я видяхме, казахме, че трябва просто да бъде запазена - в този момент нямахме служение по телевизията. "Какво да правим с телевизионен продуцент?"

Бог знаеше това, което ние не знаехме, и Той беше обезпечил Своя план преди ние да знаем дори какъв е бил той.

И така, наехме продуцента, а после започнахме да проучваме какво оборудване е необходимо и отново чакахме за допълнителна информация.

Междувременно бяхме споделили с партньорите си и приятелите си към какво ни води Бог. Бяхме ги помолили да ни спонсират и очаквахме парични приходи. Най-накрая имяхме оборудването, но се оказа, че трябва да имаме и оператор, който да пътува с нас и да снима, затова чакахме Бог да доведе и него.

След това започнахме да опитваме да излезем в ефир в няколко канала. Мениджърите на тези телевизии ни казваха, че трябва да имаме "пилотна" програма - нещо като мостра, която да показва каква ще е програмата ни, затова чакахме и това да бъде осъществено. След това започнахме да го изпращаме до телевизиите и зачакахме да видим дали ще го харесат.

Накрая излязохме и в ефир - първо в няколко канала - и зачакахме да видим какви ще са отзивите.

Смятам, че можете да видите от този пример как всеки етап изисква чакане, особено когато напускаме една вече установена фаза и навлизаме в следващата. Чакането е част от живота, "затова, братя, бъдете търпеливи (докато чакате)" (Яков 5:7). Обърнете внимание, че този стих не казва: "Бъдете търпеливи, ако трябва да чакате."

Научете се да "чакате правилно"

Не само че трябва да се научим да чакаме на Господа, ами понякога се налага да чакаме хора. Трябва да се научим да бъдем търпеливи по отношение на живота, на хората, на системите, на трафика, на много други неща.

Спомням си как Бог ме учеше на чакане на опашките в магазина, но тогава не знаех, че ме подготвя за бъдещето.

В продължение на около две години на всяка опашка, на която застанех, или имаше бавна касиерка, или беше нова касиерка, която още се учеше, или този пред мен имаше продукти без цени, или свършваха дребните, които връщаха като ресто, и трябваше да ходи да разваля пари, или уцелвах времето, когато идваше втора смяна, та се налагаше да чакам касиерката да приеме касата.

В тези ситуации правех това, което всеки би направил - да застана на най-късата опашка; но тя обикновено се оказваше най-бавната.

Дори съм се молила на коя опашка да застана и въпреки това винаги уцелвах тази с проблемите.

Дълго време се дразнех, ядосвах, възмущавах, но не успявах да си скрия чувствата. Изразяването на липсата на себеконтрол само ме караше да изглеждам глупаво и съм сигурна, че касиерката (която така или иначе не беше спокойна) се чувстваше още по-зле.

Явно няхах нужда от национално радио и телевизионно предаване, при което щях да бъда известна на мнозина, а да имам нетърпелив характер. Докато не се научех да "чакам правилно" в супермаркета на опашката на касата, нямаше да съм способна да чакам другите неща, които са необходими за изпълнението на Божия план.

Да, много често Бог започва с малките неща, които за нас нямат особена логика, но в действителност са много важни. Запомнете този принцип: Ако сме търпеливи, то ще си личи във всичко. Ако не сме търпеливи, то също ще си личи във всичко. Бог не може да рискува с нас, докато характера Му не се изобрази в нас. Ние сме Негови представители, Негови посланици (II Коринтяни 5:20) и трябва да Му отдаваме слава като принасяме добър плод.

Наскоро бях в един магазин около Рождество и чаках доста дълго, за да платя нещо дребно. Хората пред мен имаха купчини покупки и щеше да е много хубаво, ако ме бяха пуснали преди тях, но това не се случи.

Дори една жена ме изгледа доста отвисоко, а друга ме пререди. Няколко жени обслужваха клиентите и когато най-сетне дойде моят ред, жената каза бързо: "Благодаря Ви, че изчакахте реда си. Наистина ли сте тази, за която Ви вземам? Не сте ли онази жена от телевизията?"

И после добави: "Веднага като влязохте, си помислих, че сте тази жена".

Какво ли щеше да стане, ако се бях държала неподходящо, ако бях нетърпелива или ако се бях ядосала, че не се спазва редът?

Вярвайте ми, има много неща, които виждам сега, а не съм виждала, докато съм била на грънчарското колело, когато Бог изработваше моите отношения и развиваше плода на Духа Си в мен. Разбира се, че и сега допускам грешки, но винаги въздъхвам с облекчение, когато в напрегната ситуация Бог ми е дал благодат да се държа правилно, а после съм откривала, че някой страничен наблюдател ме разпознава като "жената, която проповядва по телевизията".

Спомням си и друга ситуация, когато с цялото семейство бяхме на вечеря в ресторант, келнерката се препъна и изпусна целия поднос с напитките - вода, чай, кафе - върху съпруга ми.

Той беше много внимателен и търпелив с нея. Той дори говори с управителя, за да е сигурен, че келнерката няма да има проблеми. Тя беше работила там само две седмици и плачеше.

Ресторантът беше препълнен и това беше първата ѝ голяма маса. Сигурна съм, че всеки от нас може да си представи как се е чувствала. Тя се върна по-късно с друг поднос с напитки и когато се наведе да ми сервира, каза: "Мисля, че съм нервна, защото вие сте тук. Винаги ви гледам по телевизията".

Сърцето ми претупа бързо: "Благодаря Ти, Господи, благодаря Ти, благодаря Ти, благодаря Ти, че не постъпихме зле на този изпит".

Трябва да осъзнаем как можем да нараним другите с нетърпеливостта си и как тя може да провали свидетелството ни.

Бързането ограбва радостта

Бог е отделил много време да поучава, че бързането убива радостта. Понеже самият Той не бърза, нито има, ако мога да си позволя да кажа, "припрян дух" в Себе Си, ние също не бива да имаме. Все пак сме създадени по Негов образ.

Можете ли да си представите Исус да се държи като нас? Съмнявам се, че Той е ставал сутрин рано и е започвал да подканя учениците Си да бързат и да се приготвят, защото трябва да отидат в Йерусалим и да водят конференция там.

Бог не само че има време за това кога ще видим чаканите от нас чудеса, но и вярвам, че Той има и специално време, в което е избрал ние да живеем. Вероятно трябва да добавя, че е избрал и скоростта, на която да живеем. Тя би станала явна от това, което правим в живота си. Как ходим, говорим и ядем, показва отношението ни към чакането.

Всеки си има скорост, с която ни е удобно да вървим, но този "прибързващ" дух в нас, който доминира на земята днес, ни кара да искаме да бързаме и да правим неща, които не изискват бързана. Някои хора говорят толкова бързо, че не можеш да схванеш какво искат да кажат. Други стават толкова нервни, ако веднага не ги разбереш, а ако ги помолиш да повторят или да обяснят, това обикновено ги вбесява.

Много хора не ядат; те поглъщат храната. Понякога хора, които ядат твърде бързо, имат проблеми с преяждането. Вярвам, че има емоционално задоволство, което идва от храната. Не само телата ни имат нужда от храна, но и ние трябва да се наслаждаваме на това, което ни е сервирано. Ако отделим време да се насладим на храната си, ще открием, че сме по-доволни и че ядем по-малко в такива случаи.

Хората по принцип все бързат. Днес като питах хората как са, те ти отговарят: "Зае съм." Това веднага ме кара да се чувствам прищпорена - оставам с впечатление, че на тях хич не им се е искало да ги спирам и да ги питам как са - просто искат да ги оставя на мира. Много хора живеят на пета скорост, но не такъв би бил земният живот на Исус, ако живееше днес.

Вземете решение да не живеете живота си припряно. Няма да му се насладите, ако само препускате през него. Всичко тогава ще ви изглежда замъглено и неясно.

Хората често се оплакват колко са заети и колко са изморени, но не предприемат нищо по този въпрос.

Вземете решение! Вкусете живота! Усетете вкуса на всеки ден. Вечер отделяйте време да си спомните за всичко, случило се през деня, особено за малките специални неща, които са станали.

Размишлявайте за неща, които ще ви донесат радост, и тогава ще имате удоволствието да им се наслаждавате отново и отново. Ако ще трябва да бързате, за да направите всичко планирано, тогава вземете решение да правите по-малко.

Дали излизането от къщи сутрин навреме е кошмар, пълен с прибързаност и нерви? Вземете решение да правите по-малко неща или да ставате по-рано. Обявете война на "припрения" дух!

Твърде често имаме или твърде малко ангажименти, или твърде много. Но това, от което имаме нужда, е баланс. Бог не се впечатлява от многото ни действия, дори и те да са в Негово име. Запомнете, че мирът води до радост. Ако Сатана успее да ограби мира ни, тогава ще вземе и радостта ни.

Позволете на търпението да извърши делото си съвършено

"А твърдостта и издържането и търпението нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък". Яков 1:4

Когато в нас съвършено се изработи търпение, Сатана не може да ни контролира емоционално. Точно по тази причина той воюва толкова агресивно точно срещу този от плодовете на Духа.

Смирението се приема за основната добродетел, от която прорастват останалите. Търпението е много близко до смирението. Всъщност аз поучавам, че нетърпението е гордост. Нетърпението казва: "Аз съм твърде важен, че да те чакам." Или: "Аз си имам своите планове и си ги следвам; не искам никой да ми се пречка в краката".

Яков казва, че когато търпението е извършило делото си съвършено в нас, ще бъдем съвършени и цели без да имаме нужда от нещо. Тогава ще сме толкова израсли, че ще сме извън обсега на контрола на Сатана или на делата му, проявени в обстоятелства или в раздразнени хора.

Не презирайте събитията в живота ви, които изработват търпение, нито нещата, поради които се налага да "чакате добре". Те са ви приятели, а не врагове. Те ви помагат да стигнете там, където отивате. Тяхната цел е да ви помогнат да стигнете там с радост.

Ако сте в Божията чакалня, в което съм сигурна, защото всички ние сме там, моля, заповядайте, седнете. Насладете се на чакането! Не бързайте чак толкова. Това само ще ви накара да се чувствате нещастни - вие, а не някой друг. Бог е приготвил за вас приятно чакане. Отпуснете се и влезте в Неговата радост!

12

Свобода във взаимоотношенията

"Защото братя сте били (наистина) призовани към свобода..." Галатяни 5:13

По отношение на наслаждаването на живота всички ние сме на различен етап от пътя. Някои напълно се наслаждават на живота, други никак не се наслаждават. Някои успяват поне малко да се насладят, а има и такива, които дори не осъзнават, че трябва да се наслаждават на живота.

Тук искам да напомня това, което споделих по-рано. Исус е казал, че е дошъл, за да имаме живот и да му се наслаждаваме и да можем да живеем изобилно - толкова изобилно, че да прелива (Йоан 10:10). На нас ни е заповядано да се наслаждаваме на живота си; или поне аз така съм решила да гледам на този стих.

За да се насладиш на живота, трябва да имаш свобода и да позволиш на другите да имат свобода.

Едно от най-трудните неща, които човек може да се нагърби да прави, е да се опитва да контролира другите около него.

Много години прекарах в опити да контролирам съпруга си, децата си, приятелите си. Не го правех от злоба. Но като дете аз самата бях контролирана и малтретирана и някъде там в ранните си години бях установила, че или контролираш, или си контролиран. Страхувах се да оставя някой друг да води, защото имах усещането, че в такъв случай не бих получила това, което искам.

Това, което бях преживяла, беше, че всеки с авторитет в живота ми ме беше наранявал, а аз няхах намерение да позволя това да се случи отново. Дори не разбирах, че контролирам и че се бях превърнала в това, което мразех най-много.

Разбрах, че не съм щастлива. Няхах мир и радост и със сигурност не се наслаждавах на живота си. Знаех, че имам проблем, но не знаех какъв е, нито как да го реша.

До сега във всички глави на книгата споделях неща, които Бог лично ми е показал в процеса на възстановяването ми; тази глава няма да е изключение. Това е нещо, което научих и което ми помогна много да се насладя на живота си и на хората в живота ми.

Не само че имах проблем с опитването да контролирам другите, но и в някаква степен бях

позволила на хората да ме контролират. Прекалено много се притеснявах какво ще си помислят те. Опитвах се да достигна техните очаквания и неизречени изисквания към мен.

Това беше случаят с хората, с които исках да бъда във взаимоотношения. Исках да бъда част от цялото, но все още бях отвън и гледах. Струва ми се, че като погледна назад, откривам, че опитвах да контролирам тези, които ме обичат, а живеях в страх да не бъда отхвърлена от тези, чиято любов отчаяно исках. В резултат на това им позволявах да ми ограбват радостта.

Изминала съм дълъг път оттогава и вярвам, че по пътя съм успяла да помогна на много хора. Свободна съм да бъда себе си и съм свободна от нуждата да контролирам другите.

Променете се, не се съобразявайте

"И недейте се съобразява с тоя век (свят), (изграден според и нагоден по външните, повърхностни обичаи), но се преобразявайте (променяйте) чрез (цялостно) обновяване на ума си (чрез новите му идеали и новото му отношение), за да познаете (сами вие) от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено (за вас)". Римляни 12:2

Божията воля за нас е да сме трансформирани, което се случва от вътре навън, а не е да сме съобразени, което пък е нечия външна, повърхностна идея за това какви трябва да сме; нито е с наши собствени усилия да се променим според идеите, очакванията или изискванията на другите.

Често светът иска да направи кутия като калъп и да ни сложи в нея. Проблемът е, че другите измислят калъпа, а не Бог.

Никога няма да съм щастлива или пълноценна, ако живея в нечия "кутия", нито пък вие ще сте щастливи.

Повечето хора смятат, че трябва да правим това, което правят те и да бъдем част от техния план. Това е прекрасно, ако Бог се съгласи, но когато Бог каже не, трябва и ние да се научим да казваме не. Трябва да можем да казваме и да, когато Бог каже да.

Хората имат експертно разработени методи как индиректно да заявят: "Ако не искаш да правиш това, което ние искаме да правиш, тогава ще те отхвърлим". Родителите го казват на децата си, съпругите го казват на съпрузите си и съпрузите на съпругите си. Църквите го казват на пастирите си. Приятелите го казват на приятелите си. Това е широко разпространено във всеки тип взаимоотношения.

Болката от отхвърлянето е много тежка; затова сме изкушени просто да се подчиним, отколкото да защитим свободата си. Можем бързо да станем човеко-угодници, вместо угаждащи на Бога (Ефесяни 6:6). Тогава не сме щастливи. Няма мир и радост. Не се наслаждаваме на нищо и често не разбираме защо е така.

Трябва да бъдем водени от Духа, за да се насладим на пътешествието. Не можем да бъдем ръководени от приятелите или роднините си.

Понякога, когато най-сетне усетим, че някой ни контролира, се ядосваме много на този човек и за всички тези години, които тя или той ни е откраднал. Бог ми показва, че когато съм в това състояние на гняв, вината за това е точно толкова моя, колкото и на другия човек.

Никой не може да ни контролира, ако не му позволим. Понякога сме толкова напрегнати и уплашени около другите, толкова притеснени дали ще ги впечатлим, че това ни прави напълно нещастни. Това също ограбва увереността ни и спира изявлението на Божиите дарове, които са в нас.

Една вечер преди една от конференциите ни отидох в молитвената стая и заварих ръководителя на хвалението да прави упражнения. Помислих си: "Какво прави тоя човек? Трябва вече да се подготвя да води хвалението".

Той ме видя, че го гледам, и ми каза: "Днес, докато се подготвях за вечерта, Бог ми каза да се отпусна." Думите му ме жегнаха силно, защото темата ми за вечерта беше за свободата, а последното определение за свобода, което използвах докато се подготвях, беше точно това - да се отпуснеш!

Когато сте покрай други хора, независимо дали ги познавате или не, противопоставете се на изкушението да сте напрегнати. Отпуснете се! Бъдете свободни да сте себе си. Ако вашите приятели не ви позволяват да сте себе си, дали наистина са ви приятели?

Бог беше казал на Крие, нашия ръководител хваление: "Не се чувствай длъжен да се

представиш добре".

Крадецът идва да открадне и да убие (Йоан 10:10). Какво иска да убие той? Животворната сила в нас. Той иска да я притисне и да я задуши със страх и несигурност.

По-напред в книгата говорихме обширно върху легализма и как живот под закона ограбва радостта ни. Буквата убива, а Духът дава живот (I Коринтяни 3:6). Ако не сме внимателни, можем да позволим на други хора да станат като закон за нас.

Свободни от сравнение

"Затова да не съдим един другото, но по-добре да го разрешим, за да не поставяме спънка или причина за падане на някой брат". Римляни 14:13, KJV

Има много неща, които ние не можем да правим, но пък има и безброй неща, които можем да правим и то добре. Няма нужда да сравняваме себе си или способностите си, или постиженията си с другите хора, с талантите или успехите им. Свободни сме да сме уникални. Бог има индивидуален план за живота на всеки един от нас.

Животът ни може да бъде преплетен с живота на други, но всеки от нас трябва да запази свободата си да бъде ръководен от Бога. Дори имаме право да правим грешки и да се учим от тях.

Бог веднъж ми каза: "Джойс, само защото си права, не ти дава право да натякваш постоянно на другите".

Дори Бог позволява на хората да имат право на избор и ние трябва да опазим правата си в тази сфера, като сме внимателни самите ние да не ограбваме правото на свободен избор на някой Друг.

Аз най-сетне установих, че не трябва да бъда като съпруга си, който има много положителни качества. Не бива да бъда и като съпругата на пастира или като съседката, или като онази жена в църквата, на която всичко изглежда й е наред.

Ние позволяваме на хората да станат като закон за нас, като си мислим, че трябва да сме това, което те искат. Това ограбва свободата ни и вината за това си е само наша.

Няма нужда да сравнявате молитвения си живот с молитвения живот на някой друг, нито пък начина си на изучаване на Словото с навиците на някой друг. Ако в сърцето си сте сигурни, че вършите това, което Бог ви води да вършите, точно това си е вашата отговорност.

Когато си мисля за думата свобода, усещам живот. Когато някой проповядва за свобода, усещам живот. Но когато се проповядва легализъм, усещам смърт.

Искаме да угодим на хората и да ги направим щастливи. Не че това е погрешно; но то води към грешки.

Библейско е да опитваме да живеем в хармония с другите и в мир с тях (Римляни 12:16, 18). Но внимавайте дали желанието ви да угодите не преминава границата и не води до контролиращи взаимоотношения.

Запомнете, че когато се откажете от свободата си, се отказвате и от радостта си.

Живейте и позволете на другите да живеят

"Живейте и позволете на другите да живеят" е израз, който означава: "Нека всички да бъдем свободни". Означава също: "Ти се грижиш за твоите неща, аз за моите".

Знаехте ли, че дори Библията казва, че трябва да гледаме своите си неща?

"... и усърдно да се стараете да живеете тихо, да вършите своите работи и да работите с ръцете си, както ви заръчахме..." I Солунци 4:11

Това е нещо, което трябва да се стараем да правим. Амбицията ни трябва да е да си гледаме нашите си неща.

Със сигурност открих приложението на този принцип и това много ми помага да се насладя на живота си.

Много често се забъркваме в неща, които не са наша работа, и точно тези неща ни правят нещастни. Няма помазание върху нас, когато се захващаме с работата на някой друг. Затова нещата стават пълна каша, когато се намесим там, където не бива. Определено има място и време за "намесване", когато искаме да помогнем на някой в нужда, но винаги трябва да спазваме баланса.

Съпругът ми и аз имаме три женени деца и мога да кажа, че ако родителите не се научат

да стоят настрана от това, което се случва в семействата на децата им, това ограбва радостта на всички. Съвет може да се предложи, но не твърде често, и ако има и най-малък знак за отхвърляне на този съвет, мъдрият човек веднага отстъпва.

В "Живот в Словото" имаме много служители и ние се грижим за хората си. Искаме да им помагаме, когато можем, но отдавна съм научила, че не мога да се намесвам в личния им живот и проблеми. Аз смятам, че липсата на баланс в тази област разрушава много взаимоотношения, които имат по принцип голям потенциал.

Съветвам ви да не се намесвате в живота на другите. Бъдете добри приятели, но внимавайте да не се заплетете в живота им, защото е възможно да загубите себе си в живота на някой друг.

Аз лично си имам достатъчно мои неща, за да се намесвам в живота на някой друг.

Изумително е как радостта и насладата се увеличават само със следването на този простичък пример. Аз много одобрявам плодовете на Духа, а дума, казана на място, наистина може да ни насърчи и да ни помогне да продължим напред.

Но трябва да внимавате тази "дума" за някого да е от Господа, а не от вас. Дори прекрасните дарове на Светия Дух са били използвани неправилно за манипулиране и контролиране.

Когато някой ви даде слово от Господа, винаги помнете, че то трябва да "носи свидетелство", тоест вие самите да го потвърдите. То трябва да е потвърждение на това, което Господ вече ви е показал. Ако то е ново за вас, оставете го да "отлежи" и чакайте да видите какво Бог ще ви покаже за него.

Трябва да избягвате да си завирате носа навсякъде. Аз имах този проблем в миналото и той много влияеше на радостта ми. Искам да знаете колко категорична съм по тази тема. Моля ви да внимавате и да пазите сърцето си и то да е отворено само за Бога.

Не се опитвам да ви обвиня или обидя, но искам да ви наставя: Ако имате трудности да си гледате само своите неща, започнете да се молите за освобождение. Вземете решение да промените тази област и това много ще повиши личната ви радост.

Бог ми показа, че да дадеш свобода на другите хора е като да сееш добри семена за твоята собствена свобода във взаимоотношенията. Поради това, че сме различни личности, ние вършим нещата различно, гледаме на нещата различно и те ни влияят по различен начин.

Мога да съм сред група хора, да разлея чаша вода и да измокрят наоколо. Някой ще дойде веднага да ми помогне, като вземе кърпи да попие разлятата вода. Този човек ще ми съчувства и ще разбере, че съм засрамена.

Друг пък веднага ще тръгне да ме наставлява как е могло да избегна това да се случи, като е трябвало да бъда по-внимателна.

Трети пък ще се засмее и ще смята, че това, което се е случило, е много забавно.

Аз от своя страна мога да се ядосам или обидя от двама от тези хора, но мога и да им дам свободата да бъдат себе си и да знам, че ако те имат нужда от промяна, Бог е достатъчно голям да се погрижи за това. Мога да се моля за тях, но не бива да ги осъждам.

Възпитание на детето

"Възпитавай детето отрано в подходящия за него път (и в пазене на неговата индивидуална дарба) и не ще се отклони от него, дори когато остарее". Притчи 22:6

Трябва да възпитаваме децата си. Това е нашата отговорност пред Бога. Като знаем за различните типове личности, ще ни е далеч по-лесно да се справим. Ако сравняваме по-малкото с по-голямото, когато казваме например: "Защо не изкарваш оценки като така си?" и още куп подобни неща, ние се набъркваме в Божията работа. Той е създал децата ни и ги е направил за Своята Си цел, а не за нашата.

Много родители искат да изпълнят неосъществените си мечти чрез децата си, което слага голям товар върху децата. Децата естествено искат да угодят на родителите си, но контролиращите родители в крайна сметка ще имат разбунтувани деца.

Трябва да научим малките деца какво е правилно, но като пораснат трябва да им позволим сами да вземат решения. Това ще им помогне да изградят взаимоотношения на

уважение. Не само ще уважават родителите си, но и ценностите ни, и в крайна сметка ще искат повече и повече да ги следват.

Ние човеците просто не сме създадени да бъдем контролирани и когато това се случи, се появява проблем.

Докато дъщерите ми растяха, имах определени идеи и стандарти за това как трябва да изглежда чистата къща. Опитвах да науча момичетата си да бъдат чисти и подредени.

Едната имаше такъв тип личност, че не ѝ пречеше, ако около нея нещата са разхвърляни, а другата пък беше много по-подредена от мен. Аз се борех с едната и смятах, че другата малко прекалява. Но и двете пораснаха и сега имат собствени домове.

Ние трите имаме различна представа за това какво е "чист" дом. Едната ми дъщеря е малко по-неглиже в отношението си. Тя обича дома си и той е чист, но на нея не ѝ пречи, ако има разни неща наслагани тук и там. Тя е тази, която живее в този дом, затова има свободата да го държи така, както на нея ѝ харесва.

Другата ми дъщеря пък е много стриктна по отношение на това как трябва да изглеждат нещата, но тъй като тя е тази, която си чисти и подрежда, това си е нейна работа.

Аз съм някъде по средата. Обичам домът ми да е малко по-подреден от дома на едната ми дъщеря, но не е и чак така подреден като дома на другата.

Сега осъзнавам, че съм пропиляла да се наслажда на много моменти, докато момичетата растяха, защото съм се опитвала да ги направя като мене.

За да дадем на хората свобода, трябва да осъзнаем, че те никога няма да бъдат някой друг, освен себе си.

Много се борих с големия ми син докато растеше, а едва наскоро научих, че и той е влагал много усилия, защото имаме сходни силни характери. Имах усещането, че той винаги се противопоставяше на всичко, което кажех или направех. Мислех си, че това е бунт и наистина отношението му прие някаква форма на бунт.

Но ако знаех как да му дам малко повече свобода (и бих добавила, че децата със силен характер имат нужда от повече свобода от другите деца), щяхме да спестим много смутове помежду ни. Моята силна личност и неговата силна личност се бореха, но сега чрез Христос (и двамата се учим на балансиране) работим заедно през цялото време в служението ни.

Веднъж Бог ми каза: "Джойс, давай го малко по-леко с децата си".

Искам да ви насърча да не бъдете твърде строги с децата си. Те не са имали време да научат всичко, което вие знаете. Дайте им малко време и ще бъдете изненадани, като видите на какво ще ги научи Бог.

Не можем да накараме децата си да обичат Бога, нито можем да ги накараме да искат да вършат правилните неща. Естествено е, че трябва да ги поправяме, но не бива да ги контролираме. Трябва да ги поправяме, когато сме водени от Духа, а не от плътта си.

От взаимоотношенията с децата ми, със служителите ни и с всички хора, над които имам някаква власт научих, че ако ги коригирам когато наистина има нужда, а не когато на мен ми се иска, тогава резултатите са много по-добри.

Трябва да сме много чувствителни към Бога в тази област, както и във всяка друга област, и да не правим това, което на нас ни се ще, а това, което Той ни води да правим. Когато спрем да се опитваме да ръководим целия свят и спрем да се опитваме да бъдем главни диригенти, тогава ще имаме време да се насладим на живота.

Концентрирайте се върху своята свобода и останете свободни пред Бога. Дайте и на другите свободата да живеят живота си. Тогава ще откриете колко наслада има за вас.

Моите деца са много свестни, но аз изгубих години наред в напразни усилия и вместо да им се радвам, се опитвах да ги променям.

Всички хора са се запътили нанякъде. Нека да им се радваме докато пътуват към целта си. Да им се насладим там, където са, докато пътуват.

Ако детето ви е на две, не пожелавайте да е на три години. Когато е в детската градина, не пожелавайте да е ученик. Не търсете "перфектното" време в живота, когато всички обстоятелства около детето ви ще са перфектни. Радвайте му се сега, когато е такава, каквото е. Всяка фаза е част от цялото.

Бог ни е дал взаимоотношения, за да им се наслаждаваме, а не да се измъчваме от тях.

Вземете решение днес - да се наслаждавате на себе си и на хората, които Бог е поставил в живота ви. Не търсете кривици у тях или в себе си. Бъдете позитивни, търсете добрите неща и се фокусирайте върху тях.

13

Не тровете радостта си

"Защото, който желае да обича (да се наслаждава на) живота и да види добри дни (независимо дали са явно добри или не), нека пази езика си от зло и устните си от лъжливо говорене (от измама, от лъжа)." I Петрово 3:10

Новороденото дете на Бога има радост в духа си. Но е възможно радостта да бъде отровена.

Стихът, с който започнах тази глава, казва, че ако искаме да се насладим на живота си, което е възможно, дори и да няма видима причина за радост, трябва да пазим езика си от зло.

Вярвам, че това наставление е насочено лично към мен и към теб - ти да пазиш твоя език от зло.

Когато Разширеният превод на Библията казва, че можем да се наслаждаваме на живота, независимо дали е видимо или не, мисля, че означава устата ни да има положителна изповед по време на трудности, макар и да изглежда на останалите, че обстоятелствата около нас трябва да ни карат да сме нещастни, можем да прием радост от извора на собствените си устни.

Изворът на благословието и на проклятието

"Но езика никой човек не може да укроти; буйно (неукротимо, недисциплинирано, непримиримо) зло е, пълен е със смъртоносна отрова.

С него благославяме Господа и Отца и с него кълнем човеците, създадени по Божие подобие!

От същите уста излизат благословение и проклетия! Братя мои, не трябва това така да бъде.

Изворът пуца ли от същото отверстие сладка и горчива вода?" Яков 3:8-11

Ние можем да благославяме или да кълнем себе си чрез начина, по който говорим. Когато благославяме, говорим добри неща; когато кълнем, говорим зли неща. Вие и аз можем да благославяме живота си и да внесем радост в него, а можем и да го прокълнем и да го направим нещастен и то само чрез думите на устата си.

Трябва да сме много по-загрижени за това какво излиза от устата ни относно нас самите, отколкото да ни е грижа какво говорят другите за нас. Има извор на добри неща в нас - едно от тях е радостта. Можем да черпим от нея и да я разпръскваме навсякъде около и върху себе си чрез правилно говорене.

Библията казва, че човешкият език не може да бъде укротен от никой човек, затова имаме нужда от Божията помощ и то много помощ от Бог, за да задържим езика си под контрол.

В Яков 3:6 четем, че "езикът е огън, той е свят от нечестив между нашите телесни части, заразяващ и запалващ цялото тяло".

Удивително е да спрем, за да осъзнаем всички проблеми, които тази една малка част от тялото създава в живота ни. Езикът може да разруши взаимоотношения. Той може да доведе и до депресия. Той може да нарани приятел или чрез грубост да обиди някой съвсем непознат за нас.

Стих 8 в Яков глава 3 продължава и казва, че "езикът е буйно (неукротимо, недисциплинирано, непримиримо) зло, пълен е със смъртоносна отрова." Дали радостта ви е била отравяна?

Ако да, помислете върху тези стихове:

"Думите на шепотника са като сладки зальци (за някои, а за други са като смъртоносни рани); те слизат вътре в корема (или в естеството на жертвата)". Притчи 26:22

"Смърт и живот има в силата на езика и ония, които го обичат, ще ядат плодовете му (на смърт или на живот)". Притчи 18:21

Тези стихове казват точно посланието, което аз се опитвам да ви предам: Думите могат да ни помогнат или да ни наранят, както и да наранят другите хора, които са до нас.

Езикът по време на изпитни

"Страх от Господа е да се мрази злото. Аз мразя гордост и високоумие, лош път и опаки уста". Притчи 8:13

Когато ни е трудно и сме в изпитания, какво обича да прави езикът? Да говори за това! Да прехвърля вината на някой друг. Обича да се оплаква. Но повече от това обича да говори за проблема (което обикновено не върши нищо добро, нито допринася по някакъв начин).

Изкушенията, които идват по време на изпитания и скърби, са предназначени да ви отдалечат от Бога. Говорете за Бога, не за проблема, и тогава ще бъдете укрепени, а не отслабнали.

Скърбите са част от живота. Ако имате кола, един ден ще ви се наложи да смените някоя от частите ѝ. Ако имате дом, ще трябва да преобоядисвате стените и да поправяте някои неща. Това е част от живота.

Ние живеем в света. Дяволът също е в света. Част от това, което той прави, води до скърби. Неговата надежда е, че скърбите от него ще ни раздразнят и ще ограбят мира и радостта ни.

Сатана не иска да се наслаждаваме на Бога или на живота, който Той е приготвил за нас!

Ние понякога вдигаме твърде голям шум заради скърбите си и често сами правим от мухата слон. Бог е по-голям от проблемите ни.

По-рано винаги вдигах голям шум около проблемите си и ги правех да изглеждат по-големи, отколкото са. Дейв пък почти не им обръщаше внимание. За него те изглеждаха толкова по-малки, отколкото за мен. Всеки, който има слабост в тази област, трябва да порасне, иначе никога няма да успее да се наслади на живота си.

Нашият ръководител на хваление, Крие, ми каза веднъж как чул едни хора да говорят за изпитанията си. Той се зачудил (и същевременно отправил този въпрос и към Бог): "Защо аз нямам повече проблеми?". Всичко в живота му в онзи момент изглеждало относително спокойно.

Докато мислил за това, той осъзнал, че едно от децата му е болно, един от кухненските уреди е счупен и нещо не било наред с колата му. Разликата била там, че устата и мислите му не били върху проблемите. Той бил зает със служение, пътувал с нас, водеше хваление, работеше в офиса, пишеше нови песни, беше и добър баща и съпруг. Беше зает да върши това, което Бог го беше призовал да върши, което пък е давало карт бланш на Бог да върши това, което е трябвало да върши.

Бог иска да ни даде мир наред бурите, докато Той разчиства облаците, за да изгрее слънцето.

Библията ни насърчава да правим добър отчет (Филипяни 4:8). В Числа 13 четем класическия пример за дванадесетте съгледвача, които били изпратени в Обещаната земя да я разгледат. Десет се върнали със "зъл отчет" (според стих 32 в King James версия на Библията). Те разказали за гигантите в онази земя! Имало какво хубаво да се каже, но в отчета си те се фокусирали върху гигантите.

Вие и аз трябва да даваме добър отчет и да говорим за положителните неща в живота си. Колкото повече говорим за добрите неща, толкова повече ще сме ободрени. Ако изберем да говорим за негативните неща, ще се чувстваме обременени и изсмукани. Думите, които излизат от устата ни, обтичат главите ни и падат обратно в ушите ни, както и в ушите на другите хора.

Да дадеш "зъл отчет", тоест да клюкарстваш, да наклеветиш, да се оплачеш, да отвърнеш, ще ни направи нещастни. Много хора не осъзнават този факт, а други пък не искат да го повярват, но е вярно. Понякога хората буквално се "пристрастяват" към злото говорене. Зло говорене означава всички отрицателни неща, които са споменати в тази глава.

По едно време в живота си бях толкова негативна, че ако кажех нещо позитивно, всички се изненадваха. Сега съм точна противоположност. Предполагам, че съм била като човек, пристрастен към лекарства. Веднъж като се освободи от тях, вече не може да ги търпи и ги мрази със същата страст, с която ги е обичал, преди да бъде освободен.

Веднъж видяла разрушението, докарано от негативизма и другите форми на зло говорене,

ги намразих. Според Притчи 8:13 Бог мрази изопачено и извратено говорене. И ние трябва да го мразим. Ако сме покорни на Светия Дух, Той ще ни изобличава, когато говорим погрешно. Но наш е изборът дали ще Му сътрудним. Той е изпратен да ни държи на тясната пътека, която води към пътища на живот.

Съгласете се с Бога, а не с изпитанията

"Ще ходят ли двама заедно, ако не са се уговорили и ако не се съгласят?" Амос 3:3

Бог има добър план за живота ни и нашата уста трябва да се съгласи с това. Ако постоянно повтаряме, че не ни се случва нищо добро и всичко в живота ни е проблем, можем да очакваме умножаване на проблемите ни.

Думите са семена. Каквото говорим, сеем го, а това, което сеем, после го жънем!

Започнете да казвате: "Аз имам бъдеще и има надежда за мен. Бог е на моя страна. Без значение колко разочарования съм имал в миналото, това е нов ден. Добротата и милостта ме следват днес". Ако говорите така, това ще ви помогне да се насладите на пътуването. Без значение колко дълго трябва да чакате прелома, може да направите чакането максимално приятно.

Понякога ние чакаме Бог или другите да направят нещо, за което Бог ни е дал способност и отговорност да извършим сами. Можем да увеличим радостта си чрез простичкия принцип на правилното говорене.

Понякога това, което говорим за проблема, е по-големият проблем от самия проблем. Когато непрестанно мислим и говорим за проблемите си, правим в ума и устата си списъци, от които не можем да избягаме. Те започват да надделяват в душата ни. Душата ни се препълва с проблема. Бог никога не е възнамерявал проблемите ни да влизат в нас. Те може да са около нас, но не и да бъдат вътре в нас. Ако пазим душите си пълни с Него и със Словото Му, радостта остава. Но можем и да отровим радостта си бързо и лесно, като не се придържаме към Божиите принципи.

Веднъж нарочно започнах да правя списък на скърбите, които дойдоха върху мен, защото щях да поучавам по тази тема. Бяхме решили да комбинираме почивка в Маями със семинар там. Нямахме ни къщи седем дни и за това време ни се случиха девет неща, които бих определили общо като скърби.

Ако не ги бях записвала, едва ли щях да съм запомнила и половината от тях, докато се върнем къщи, защото аз вече не съм пристрастена към говорене за скърбите и проблемите ми. Като факт знам, че говоренето за тях ги увеличава.

Дейв игра голф тогава и още в началото на играта започна проливен дъжд и се наложи да спре. Той си беше опаковал стиковите, беше пътувал до Флорида с тях, беше платил специална такса за тях, беше направил всичко необходимо, за да се подготви за игра на голф, а то взе че заваля. Това за вас и за мен може да не звучи като нещо кой знае какво, но за запален голф играч това си е проблем.

Скърбите са всички "неща", които се случват в живота на човека и го разочароват или дразнят.

Когато отидохме в Маями, църквата там беше уредила да се настаним в хубав хотел точно до плажа, но в хотела ни бяха определили да стоим в една стая два от дните, а за останалите трябваше да се преместим в друга стая на противоположния край на хотела.

Това означаваше да си стегнем багажа и после да го разопаковаме отново, което беше излишно. Втората стая, която ни дадоха, беше точно до помещението с боклука и явно имаше нещо ужасно миризливо там, което проникваше чак през стените и беше толкова ужасна миризмата, че в един час през нощта се наложи да се обадим на служителите да го отстранят. Тогава разбрахме също, че нощем в хотелите не работят чак толкова много хора.

На първото ни събиране местната електрическа компания беше блокирала паркинга пред църквата, защото копаеха точно на улицата пред църквата и хората трябваше да си търсят къде да паркират. Темата на семинара беше "Брак и семейство". По време на семинара някакъв човек беше наслагал по всички коли листовки, в които рекламираше телефони на леки жени.

Дейв отиде в църквата да продава касети, но не могъл да връща ресто на хората, защото се оказа, че портфейлът му е в моята чанта. Два пъти хората, които трябваше да ни вземат и да

ни закарат в църквата, закъсняваха. А на всичкото отгоре някой беше ударил колата, която бяхме взели под наем, докато беше на паркинга.

Имаше период в живота ми, когато щях да си помисля, че това пътуване е било пълен провал! И то щеше да е провал, защото аз щях да преувелича проблемите, като говоря твърде много за тях. Но както се случи, нещата, които се провалиха, наистина не ме притесниха чак толкова много.

Останете щастливи, като внимавате върху думите, които излизат от устата ви.

Днес оплаквахте ли се? Това определено е намалило радостта ви.

Някои хора са "хронично критични".

Казахте ли негативни или осъдителни неща за някого днес? Това със сигурност е отровило радостта ви.

Неучтивите коментари за други хора ни причиняват далеч повече проблеми, отколкото знаем.

По едно време имах проблеми с помазанието върху живота ми. Усещах, че нещо ме спира или блокира. Беше ми трудно да обясня, но нещо не беше наред. Това чувство ме преследваше около три седмици, докато накрая не разбрах, че имам нужда да споделя с Бога.

Той ми показа, че бях направила коментар относно проповядването на друг служител. Бях казала, че изложението му беше много накъсано - скачаше от една идея на друга. Всъщност бях обидила Светия Дух. Този брат беше слуга на Господа, проповядваше чрез водителството на Светия Дух, а аз бях осъдила стила му.

Ние съдим това, което е различно и то обикновено защото ни предизвиква. Ако стилът на този човек беше правилен, може би моят трябваше да се подобри. Не бях мислила съзнателно за това, но вярвам, че страховете в нас са корените на осъждението спрямо другите.

Научих важен урок от този случай. Бог много сериозно работи в мен по отношение на тази случка и знам, че една от причините за това е понеже аз поучавам върху Неговото Слово. Той не иска горчива вода да излиза от същия извор, от който на следващия път ще излезе сладка вода. Той не иска да хваля Него, а да кълна онези, които са направени по Негов образ.

Да си замълчим, когато видим грешките в другите хора, показва смирение. Библията казва в Римляни 12:3, че ние не бива да мислим себе си за повече, но трябва да осъзнаем, че това, което можем да правим добре, го правим заради Божията благодат.

Вероятно друг човек няма същата благодат и дарби като вас или като мен. Не можем да критикуваме другите, че нямат нещо, което Бог не е избрал да им дари.

Понякога съдим хората, че са по-бавни от нас, но Бог е този, който ни дава определената скорост.

По-големият ми син работи по-бързо от всеки друг, когото познавам, но той е научил, че не всеки е така бърз като него. Неговата бързина и акуратност са дар от Бога.

Моята скорост на вършене на неща е може би около средната. Знам за хора, които са по-бързи от мен, но познавам и хора, които са доста по-бавни.

Това, което искам да кажа, е че ние не сме отговорни за това, което Бог не ни е дал. Можем да учим и да растем, но никога няма да правим нещата по абсолютно същия начин като другите. Осъждането идва от това, че гледаме на себе си (особено по отношение на дарбите и талантите ни) и решаваме, че онези, които не вършат нещата като нас, ги вършат погрешно.

Ако имаме подобни неща в сърцата си и оттам в устата си, е отрова за радостта ни. Има толкова много, което може да се напише за устата и говоренето, но се надявам да сте разбрали идеята ми.

Помнете, има "смърт и живот в силата на езика и тези, които го обичат, ще ядат плодовите му" (Притчи 18:21). Следователно пазете думите си сладки, за да бъде и плодът им сладък!

Заклучение: Завършете пътешествието си с радост

"Но не се скъпя за живота си, като че ми се свида за него, в сравнение с това, да изкарам с радост пътя си..." Деяния 20:24

Библията е пълна със стихове за радостта, радването, задоволството и веселието. Един от любимите ми е в Псалм 100:1, 2:

"Възкликнете на (вдигнете радостен шум пред) Господа, всички земи. Служете Господу с веселие; дойдете пред Него с радост".

Да служим с радост на Господа е добра цел за всички нас. Често си мислим, че трябва да направим нещо велико и забравяме простичките неща, които явно прославят Господа. За Бог означава много, когато Му служим с радост.

Имаше години в живота ми, когато имах служение, но няхах радост. Оттогава съм научила, че Господ би предпочел повече да съм радостна, отколкото да имам успех, освен ако не мога да имам и двете.

От известно време по време на моите срещи каня хора, които са в служение, но не се наслаждават на това, да дойдат отпред за молитва. И съм изумена колко много излизат всеки път, когато ги поканя.

Толкова много хора са се запътили на някъде, но колко от тях се наслаждават на пътя? Би било голяма трагедия да стигнеш целта и да осъзнаеш, че не си се насладил на пътешествието.

Съгласявам се с апостол Павел - и аз искам да завърша пътешествието си с радост. Този стих много силно и дълбоко докосва душата ми. Каква невероятна цел: да служиш на Господа с доволство и да завършиш пътешествието с радост.

Аз съм от решителните хора, затова съм решила, че ще стигна до крайната цел на пътешествието. Но в последните няколко години добавих нещо към целта си. Сега не само че искам да завърша пътешествието, но искам да го завърша с радост.

Моля се и вие да се чувствате така. Без значение къде сте сега в живота си, без значение какво сте призвани да извършите или къде да отидете, насладете се на пътешествието. Не пропилявайте нито ден от безценния живот, който Бог ви е дал.

Радвайте се в Господа и пак ще кажа -радвайте се.

За авторката

Джойс Майер изучава Божието Слово от 1976 и е в служение от 1980. Тя е автор на повече от седемдесет книги, между които и издадените вече на български Бойното поле на ума, Кажи им, че ги обичам, Изграждането на един лидер и Изцеление на сърцесъкрушените. Тя е издала стотици аудио, както и много видео беседи. Радио предаванията на Джойс, наречени "Живот в Словото", се слушат в цяла Америка, а телевизионната ѝ програма се излъчва по целия свят. Тя пътува много и споделя животопроменящите си послания в църкви и по време на конференции, наречени също "Живот в Словото".

Джойс и съпругът ѝ, Дейв, са родители на четири вече пораснали деца. Те живеят в Сейнт Луис, Мисури, С А Щ.

Научете се как да живеете радостен, воден от Духа живот!

Наслаждавате ли се на всеки ден от живота си? Дали казвате на себе си и на другите, че ще сте щастливи, само когато достигнете определена цел или положение в живота си?

Исус е дошъл, за да имаме живот и да се наслаждаваме на живота (Йоан 10:10). Радостта е плод на Духа. Ако досега не сте се наслаждавали истински на живота си, сега е време да започнете! В тази книга Джойс Майер показва как е приложила библейските принципи в своя живот. Тя окуражава и нас да се наслаждаваме всеки ден на пътешествието, наречено живот. Като прилагате тези принципи, ще се научите:

- да вземете решение да се насладите на живота,
- да се отърсите от съжалението и страха,
- да се радвате на простичките неща в живота,
- да намерите радост, докато сте в очакване,
- да завършите попрището с радост.

• И още много! Насладата от живота не идва от приятните преживявания. Насладата е отношение на сърцето. Затова, още днес научете как да се радвате по пътя към целта!

9789544072667